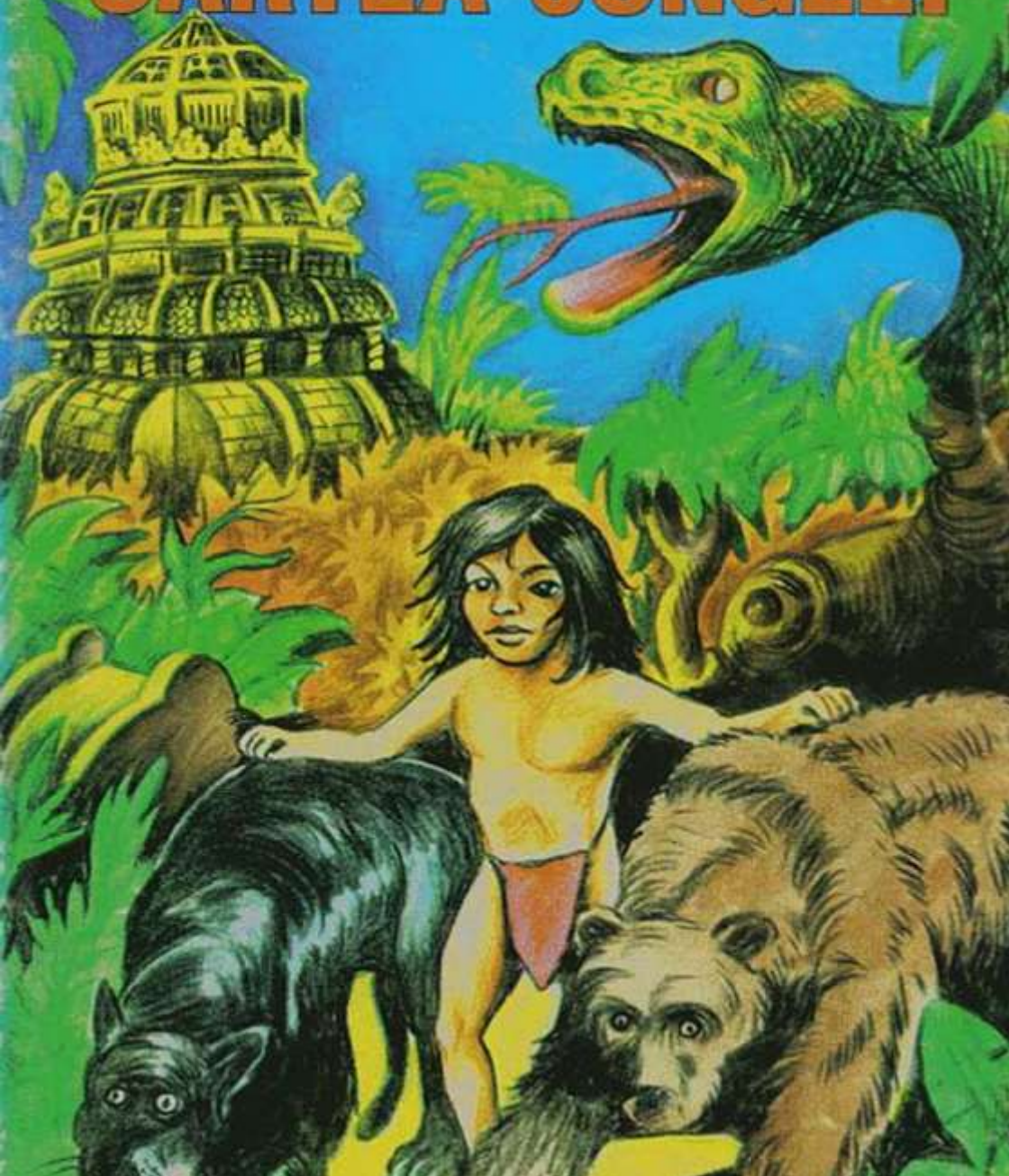

RUDYARD KIPLING

CARTEA JUNGLEI

RUDYARD KIPLING

Cartea junglei

The Jungle Book

by Rudyard Kipling, 1893.

*Originally published in parts
in the American children's
magazine Saint Nicholas.*

Coperta: Valentin IVAN
ISBN 973-8202-13-2

FRAȚII LUI MOWGLI

*Vulturul Chil le deschide ale nopții poteci
Scăpate din gheara vampirului Mang.
În țarcuri și grajduri rumegă turme,
Al nostru e pământul, în umbre învelit până-n zori;
E ceasul de mândră putere încercată a celor
Cu ciocuri de oțel, cu labele iuți și cu gheare.
S-aude urarea noastră la voi: Noroc la vânat!
Tuturor ce a junglei lege păzesc.*

CÂNTECUL NOPTII ÎN JUNGLĂ

Aceasta s-a întâmplat într-o seară fierbinte de vară, pe coastele prăvălite ale munților Seonee, când lupul se trezi din somnul lui obișnuit și, scărpinându-se cu laba dinapoi sub pânțele, căscă plictisit și începu să-și întindă labele una după alta, ca să se mai dezmoștească de somnul care îi îngreuna încheieturile. Lupoaica își întinse botul enorm și cenușiu peste cei patru pui care scânceau, tăvălindu-se care să ajungă mai întâi și mai aproape de ea, în timp ce razele de lună străluceau la gura peșterii unde își aveau culcușul.

— Mmmrââh, căscă lupul, a sosit din nou vremea să ies la vânătoare, și era gata să se repeadă la vale, când în pragul peșterii apăru o umbră cu coada stufoasă și începu să scâncească:

— Noroc la vânat, tu căpetenie a lupilor, și noroc pentru plozi, și colți albi pentru prea cinstitii tăi copii, cărora le doresc să nu uite niciodată pe cei care trăiesc în lumea aceasta și flămânzesc.

Era „linge blide”, sau șacalul Tabaqui pe care lupii din India nici nu-l iau în seamă, din cauză că pe unde trece face gălceavă și umblă cu fel de fel de vorbe, iar de hrănit se hrănește cu tot felul de petice și resturi de curele și vechituri pe care le găsește în gunoaiile de la marginea satelor, în același timp însă, se feresc de el cu frică, deoarece Tabaqui mai mult decât orice fiară din junglă e apucat uneori de turbare și atunci nu mai ține seamă de fiarele pe care înainte le înconjură cu teamă, ci se repede drept înainte și mușcă tot ce-i iese în cale. Însuși tigrul se ferește să-i iasă în drum când știe că e turbat, deoarece turbarea e boala cea mai îngrozitoare de care toate fiarele se feresc. Oamenii îi zic hidrofbie, dar fiarele îi spun Dewanee, adică nebunie, și caută cât pot să se ascundă din calea ei.

— Dacă ți-e foame n-ai decât să vii să cauți resturile pe

Rudyard Kipling

care le găsești, dar sunt sigur că aici nu mai este nimic de mâncat, răspunse lupul înțepat.

— Pentru un lup se poate să nu fie, dar pentru mine, care sunt un nemernic, chiar un os cât de vechi e ospăț destul de bun, răspunse Tabaqui. Adică de ce, noi cei din Gidur-log (neamul șacalilor) să facem pe delicații? Apoi îndreptându-se spre fundul peșterii găsi un ciolan de ied rămas din ajun și începu să-l ronțăie mulțumit.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați ospătat, zise el lingându-și botul. Ce frumoși sunt preacinstiții tăi copii și ce ochi mari și frumoși au. Sunt tineri încă, dar cu toate acestea nu cred că aș putea să uit zicătoarea că toți copiii de crai sunt vrednici și bărbați chiar din leagăn.

Se știe că nimic nu este mai neplăcut decât să-i lauzi cuiva copiii de față cu ei, dar șacalul se bucura pe ascuns văzând lupul și lupoaca privindu-se stingheriți de aceste vorbe care nu erau cătuși de puțin la locul lor.

Tabaqui se așeză pe picioarele dinapoi și câteva clipe nu mai zise nimic ci privea mulțumit de efectul vorbelor lui fără rost, apoi după un timp continuă cu răutate:

— Mi-a spus Shere Khan, cel mare, că de cum va răsări luna nouă își va muta locul de vânătoare în părțile acestea.

Shere Khan era tigrul care își avea culcușul pe malul fluviului Waingunga, la douăzeci de mile depărtare de peștera lupilor.

— N-are acest drept, răspunse lupul supărat. Legea din junglă spune limpede că nu poate să-și schimbe locul de vânătoare fără să fi trimis vorbă dinainte. Când va apărea, va speria vânatul pe o rază de cel puțin zece mile împrejur... iar eu trebuie să vânez acuma pentru doi.

— Nu l-a poreclit mama lui degeaba, când i-a spus Lungri (șchiopul), interveni lupoaca. E șchiop de un picior din naștere și tocmai din cauza aceasta niciodată n-a putut vâna decât jigodii. Se vede că cei de pe malurile fluviului Waingunga nu-l văd cu ochi buni și acum are de gând să ne

facă și nouă inimă rea. Fără îndoială, oamenii vor scotoci toată jungla ca să dea de el, dar Shere Khan va fi departe, iar noi va trebui să ne părăsim bârlogul împreună cu puii noștri, în ziua când vor da foc ierbii din junglă. Crede-mă, suntem foarte mulțumiți de venirea lui Shere Khan.

— Vreți să-i duc vorbă că vă face plăcere venirea lui? întrebă Tabaqui.

— Ieși afară, se răsti lupul, căci pentru noaptea aceasta venirea ta ne-a făcut destul venin. Du-te și vânează împreună cu stăpânul tău.

— Las' că plec, răspunse Tabaqui liniștit. Pe Shere Khan îl puteți auzi acum și voi cum gonește prin hățisuri, așa că nu mai era nevoie să vă anunț eu sosirea lui.

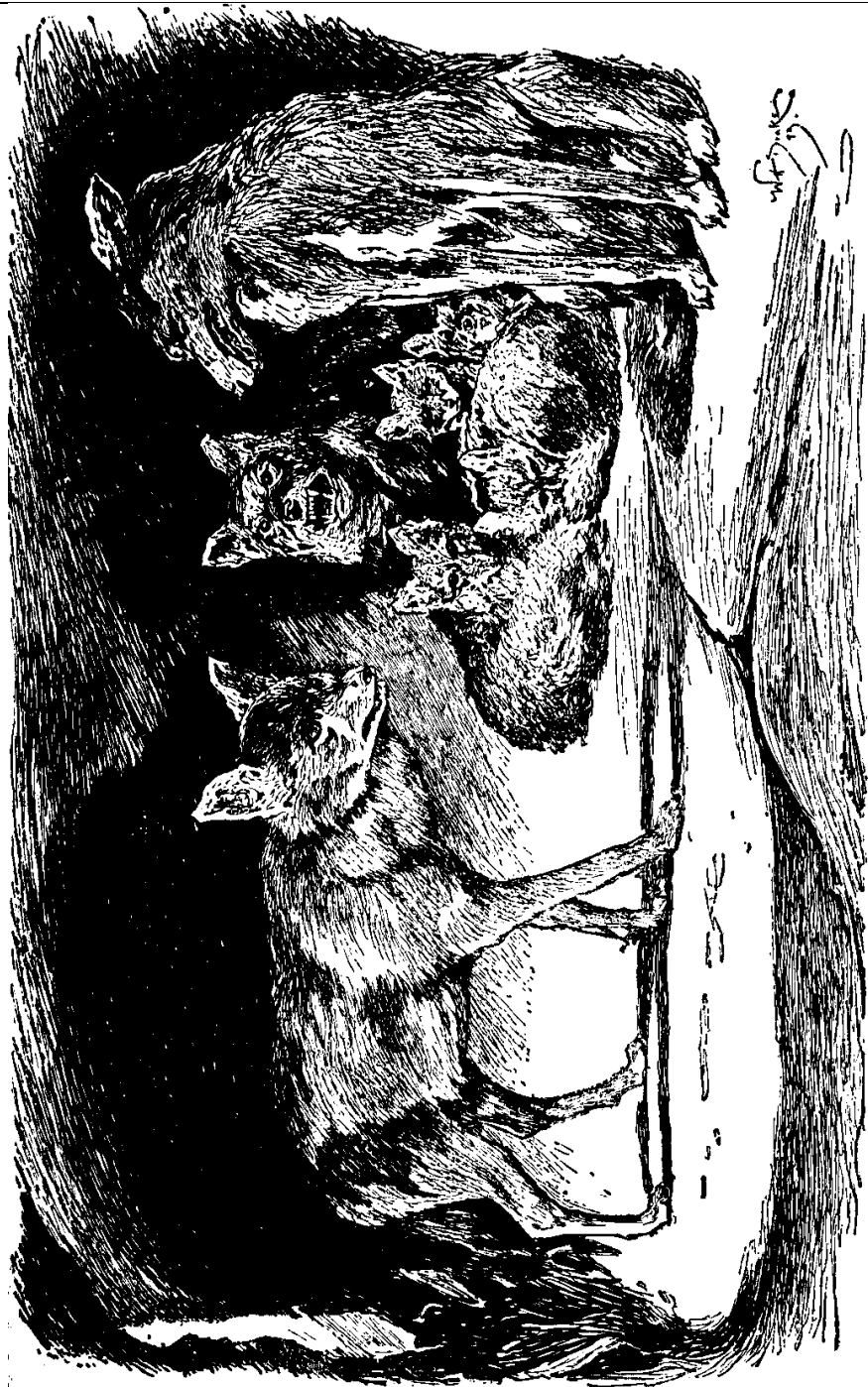
Lupul ciuli urechea. În fundul văii care cobora albia unui pârâu se auzea mugetul plângător și prelung al unui tigru care se vede că nu vânase nimic și nici nu-i păsa că toată jungla aude mugetul lui.

— Ce dobitoc, zise lupul, să pleci la vânătoare în cap de noapte și să faci o astfel de larmă. Poate își închipuie că ciutele noastre sunt tot așa de grase ca bizonii de pe fluviul Waingunga?

— Hhhșș, făcu lupoaica, tu n-auzi? În noaptea aceasta tigrul nu gonește nici bizon nici ciută, ci adulmecă urme de om.

Mugetul plângător încetase și acum se auzea un fel de mârâit înecat care părea că răscolește adâncurile junglei în toate părțile încotro te-ai fi întors. Acesta era freamătul cu care avea obiceiul să sperie tăietorii pădurilor și pe cei care dormeau sub stele, căci căutând să se ferească din calea lui, se repezeau zăpăciți de spaimă și tocmai atunci cădeau plocon între cângile de oțel ale tigrlui.

— Adulmecă om, zise lupul și, ridicând botul în vânt, i se văzură colții albi strălucind în lumină. Se vede că nu sunt destule găze și broaște pe marginea mlaștinilor, că vine să sfâșie omul și tocmai prin partea unde avem locurile noastre

pentru vânat.

Legea junglei, ale cărei porunci nu sunt niciodată fără temei, oprește orice fiară ca să vâneze omul, cel mult atunci când îl ucide pentru a arăta puilor săi cum se vânează, dar și în cazul acesta trebuie să fie departe de locurile de vânatoare ale haiticului din care face parte, și numai singură. Adevăratul motiv al opreliștei însă este că, dacă ucizi om, asta înseamnă că mai curând sau mai târziu oamenii albi vor apărea înarmați cu puști și încălecați pe elefanți, și sute de indigeni cu spatele gol, dar înarmați cu lănci, cu gonguri și cu facle aprinse, așa că toate vietățile din junglă au de suferit din cauza unei neascultări... Fiarele între ele spun că omul trebuie cruțat din cauză că este cel mai slab dintre viețuitoare și cel mai lipsit de apărare, prin urmare este nedemn de un adevărat vânător ca să atace un om. Tot fiarele mai spun că cel care mănâncă un om face jigodie și-și pierde dinții înainte de vreme, și asta este adevărat.

Mugetul înfundat părea că se aproprie, apoi se auzi dintr-o dată un „aarh”, ceea ce însemna că tigru a făcut o săritură. Apoi se auzi un urllet care nu semăna deloc a tigrul, și cu toate acestea urlase Shere Khan.

— Se vede că i-a scăpat prada, zise lupoaica. Ce poate fi?

Lupul ieși în fața peșterii și după ce făcu un rond, auzi tigru mugind fioros și ierburile, pe unde trecea, vâjâind în urma lui.

— Dobitocul, zise lupul după ce se întoarse, altceva n-avea mai bun de făcut decât să sară în vatra focului unui tăietor de lemne. Se vede că și-a ars labele. Șacalul Tabaqui este cu el.

— Cineva suie coasta spre noi, zise lupoaica ciulind urechea, fiți gata să-l primiți.

În mijlocul hățișului apropiat se auziră foșnind ierburile. Lupul se așeză pe toate patru picioarele și își încordă mușchii, gata să sară. Dacă cineva ar fi fost de față, ar fi avut prilejul să vadă cea mai ciudată întâmplare: lupul își frână

Rudyard Kipling

săritura la jumătate, după ce se ridicase de la pământ. Sărise fără să știe asupra cui, și când se pomeni în aer, își contractă mușchii și se opri dintr-o dată, la o înălțime de patru sau cinci coți, ca să cadă aproape în același loc de unde plecase.

— E om, gemu el, un copil. Ia te uită!

În fața lui se oprise un copilaș mititel, în mână cu o ramură pe care se sprijinea. Era gol complet, cu trupul ars de soare și atât de mic încât abia învățase să umble: cea mai mică și mai nevinovată vietate care ajunsese până acum să intre într-un cotlon de lupi. Se opri și, uitându-se la lup, începu să zâmbească.

— Așa arată un copil? se miră lupoaica. Adu-l încoace să-l văd și eu, căci așa ceva n-am mai văzut până acum.

Lupul, obișnuit să-și ducă puii singur dintr-un loc într-altul, este în stare să ridice în colți chiar un ou, fără să-l strivească, așa că lupul care păzea intrarea peșterii căscă gura și apucă băiețașul atât de ușor de spate, încât colții lui nici pielea nu i-o zgâriară, și ridicându-l deasupra capului, îl așeză între puii din fața lupoacei.

— Mititelul de el! Cât e de mic și de golaș! se miră lupoaica.

Copilașul își făcu loc printre pui, ca să poată ajunge la căldură, alături de lupoaică.

— Mi se pare că vrea să-și facă loc alături de puii mei... Va să zică așa arată puiul de om. N-am auzit până acum ca o lupoaică să se poată mândri că printre puii ei a crescut și copilul omului.

— Eu am auzit odată că așa ceva s-a mai întâmplat din când în când și înainte, dar n-am pomenit să se fi întâmplat niciodată în vremea mea și nici în haiticul nostru, răspunse lupul. Pe tot trupul n-are nici un singur fir de păr și l-aș putea omorî cu o singură lovitură de labă. Dar ia uită-te la el cum mă privește, fără nici un fel de spaimă.

Lumina de lună de la gura peșterii se stinse, căci în fața intrării apăru capul imens al lui Shere Khan care încerca să-

și facă loc. În urma lui se auzea Tabaqui miorlăind:

— Stăpâne, stăpâne, aici a intrat. Oprește-te.

— Shere Khan ne face o mare cinste, zise lupul proptindu-se în picioare și ochii lui începură să scapere scânteii. Ce caută Shere Khan pe aici?

— Îmi caut prada, răspuse tigrul. Părinții lui mi-au scăpat, dar el a trecut pe aici. Dați-mi-l înapoi!

Shere Khan, exact cum spunea lupul, sărise în vatra de jăratnic a tăietorilor de lemne și era foarte întărâtat din cauză că-și arsese labele picioarelor care-l usturau de-i venea să urle. Lupul știa însă că gura peșterii era prea strâmtă pentru ca un tigrul să poată trece printr-însa. La intrare Shere Khan își făcuse loc să-și bage labele dinainte și capul, dar era atât de strâmtorat ca și un om care ar vrea să-și facă loc printr-un butoi, pentru a se lupta cu cineva.

— Lupii sunt popor liber și nu primesc decât poruncile venite de la soborul haiticului, iar pe cele care le dă un vârgat ucigaș de pisici nu le ascultă, răspuse lupul. Piciul este al nostru și îl vom ucide dacă vom vrea.

— Adică ați vrea și n-ați prea vrea! Ce fel de vorbe sunt acestea? Pe taurul care l-am omorât adineauri, de când trebuie să stau să mă milogesc în duhoarea de câini a culcușului vostru, pentru ca să-mi dați înapoi ceea ce mi se cuvine? Ori poate nu este Shere Khan cel care vorbește cu voi?

Mugetul tigrului tuna pe sub bolta peșterii și lupoaica se scutură de puii care i se înghesuiau la piept și sări în picioare, cu ochii scăpărând ca două lumini de pucioasă prin

Rudyard Kipling

întuneric, îndreptați spre luminile ca de flăcări ale ochilor tigrului.

— Eu sunt cea care îți va răspunde, eu Raksha (demonul). Piciul este al meu, Lungri, al meu și nu va fi ucis. Va trăi pentru ca să alege în haitic și să vâneze cu haiticul; și la urma urmelor ascultă, tu care gonești adulmecând urmele copiilor goi, care te hrănești cu broaște și omori pești, va veni o zi când piciul te va vâna și pe tine. Dar acum să faci bine să pleci numaidecât, căci altfel ți-o jur pe Sambhurul pe care l-am omorât (căci eu nu mă hrănesc cu jigodiile moarte de foame ca tine), te vei întoarce la maică-ta mai șchiop decât erai în ziua când te-ai născut, tu javră din junglă cu labe prăjite. Hai pleacă!

Lupul rămase mirat și se uită la ea. Aproape uitase vremea când câștigase această lupoaică în luptă dreaptă de la alți cinci lupi care se încăieraseră pentru ea; asta a fost atunci când ieșea și ea cu haiticul și când fusese poreclită pe bună dreptate Demonul. Shere Khan ar fi putut să-l înfrunte pe el, dar lupoaicei nu i se putea pune împotriva, căci știa că de acolo unde se găsea, avea mai multă putere asupra lui și o ajuta și faptul că era în culcușul ei pentru care ar fi dat oricând luptă pe viață și pe moarte. De aceea se retrase binișor din gura peșterii și, când se simți mai la larg, strigă o dată din fundul bojocilor:

— La el în curte toată jigodia face pe voinicul. Vom vedea ce va spune haiticul și cum se va împăca la gândul că tu vrei să crești copiii oamenilor. Hoți cu cozile zbârlite, copilul este al meu și în colții mei va trebui să moară!

Lupoaica se întoarse tremurând de furie la puii ei, iar lupul îi spuse foarte serios:

— Shere Khan are foarte multă dreptate. Piciul trebuie dus în fața haiticului. Ce gând ai mamă? Vrei să-l crești aici cu noi?

— Nici vorbă că vreau să-l cresc, răspunse lupoaica respirând din greu. A venit la noi dezbrăcat în timp de

noapte, singur și flămând, dar cu toate acestea nu i-a fost frică. Ia vezi cum și-a făcut loc la sânul meu, dând la o parte unul dintre puii noștri. Casapul acesta șchiop l-ar fi omorât și pe urmă ar fi fugit spre fluviul Waingunga, iar oamenii din sat, drept răzbunare, ar fi bătut toate culcușurile noastre. Adică de ce să nu-l cresc aici cu noi? Sigur că-l voi crește. Culcă-te frumușel, brotăcelule! De aici înainte îți voi zice Mowgli, brotăcelul, și să știi că va veni o vreme când vei goni și tu pe Shere Khan, așa cum te-a gonit el pe tine.

— Bine, dar haiticul ce va zice? stărui lupul.

Legea junglei spune limpede că orice lup e slobod să se retragă din haiticul din care face parte, după ce s-a însurat; în ziua însă când puii lui sunt destul de voinici pentru ca să se poată ține pe picioare, trebuie să-i ducă în fața soborului, pentru ca toți ceilalți lupi să-i poată recunoaște când îi vor întâlni. După această înfățișare, puii de lup sunt slobozi să alerge încotro îi va trage inima și până în ziua când vor ucide primul cerb, nimeni dintre lupii haiticului nu va fi scutit de pedeapsa ce i se cuvine, dacă se va întâmpla să-i sfășie cu colții. Pedeapsa e crâncenă și cel nevinovat e omorât acolo unde este găsit. Dar dacă veți sta să vă gândiți puțin, veți recunoaște că este pe bună dreptate.

Lupul așteptă până în ziua când puii lui puteau umbla pe picioare, și într-o noapte când se adună soborul, îi luă cu el, împreună cu Mowgli și cu lupoica, și se îndreptă spre Stâncă Soborului, un vârf de deal acoperit numai de bolovani și de stânci, în dosul cărora se puteau ascunde cam o sută de lupi. Akela, lupul cenușiu și văduv, care mergea în fruntea haiticului pentru că el era cel mai tare și mai viclean, se întinsese cât era de lung pe stâncă lui, iar ceva mai jos erau întinși cam la patruzeci de lupi de toate mărimile și de toate culorile, de la veteranii cu blănuri ca de viezure care erau în stare să se lupte de unul singur cu renul, până la lupii tineri de trei ani, și cu blănurile negre, care își închipuiau că și ei pot face asemenea isprăvi. Lupul Akela ducea haiticul de mai

Rudyard Kipling

bine de un an. În tinerețe căzuse de două ori în cursa întinsă pentru lupi și într-un rând fusese ciomăgit și lăsat în mijlocul câmpului de oamenii care îl credeau mort, așa că știa destul de bine și apucăturile și obiceiurile oamenilor.

În sobor nu se vorbea prea mult. Puii erau îngrămădiți la mijloc și se dădeau de-a tumba între ei, în timp ce părinții lor erau așezați roată împrejur. Din când în când, câte un lup mai bătrân ieșea din rând, se apropia de câte un pui și după ce se uita cu de-amănuntul la el, se întorcea să-și ia locul, cu pași nesimțiți ca de umbră. Altădată, câte o lupoaică își zorea puiul din urmă ca să iasă în lumina de lună, pentru a fi încredințată că nimeni nu l-a trecut cu vederea. Din vârful stâncii, Akela striga:

— Cunoașteți legea; cunoașteți cu toții legea din junglă. Lupilor, uitați-vă bine la ei.

La sfârșit de tot (în această clipă lupoaica simți că i se zbârlește coama) lupul aduse în mijlocul cercului pe Mowgli, brotăcelul, cum îi ziceau ei, iar băiatul se așează și începu să râdă și să se joace cu niște pietricele care străluceau în lumina de lună. Akela încă nu ridicase până acum capul întins pe labe:

— Uitați-vă bine, lupilor!

Din dosul stâncilor se auzi glasul lui Shere Khan care mugii înfundat:

— Piciul este al meu; dați-mi-l înapoi, căci poporul liber din junglă nu are ce face cu un copil.

Akela însă nici nu ciuli urechile, ci continuă:

— Uitați-vă bine lupilor. Poporul liber din junglă n-are să primească de la nimeni porunci, afară de cele pe care le dă

haiticul. Uitați-vă bine!

Se auzi un mârâit surd în mijlocul adunării, iar un lup mai tânăr de patru ani repetă vorbele lui Shere Khan.

— Poporul liber din junglă nu are ce face cu un copil.

Legea junglei însă spune foarte limpede că atunci când se naște gâlceavă din cauză că un străin își cere intrarea în haitic, doi membri, care nu pot fi nici mama nici tatăl străinului, trebuie să pună vorbă bună pentru el.

— Cine pune vorbă bună pentru el? Care dintre cei ce fac parte din poporul liber vrea să pună vorbă bună pentru el?

Nu răspunse nimeni și lupoaica se încordă pe picioare pentru ca să se repeadă la lupta ei cea din urmă, căci știa că va fi cea din urmă în cazul când lucrurile vor ajunge la încăierare.

Dar atunci se ridică Baloo, singura fiară care nu făcea parte din haitic și care putea umbla slobod prin junglă, unde-i plăcea, și putea lua parte și la sfatul de la Stânca Soborului, Baloo, ursul cafeniu și somnoros care învăța pe toți puii fiarelor ce este legea junglei. El era ascultat pentru că nu se hrănea decât cu nuci, cu rădăcini și cu miere, de aceea se propti în picioarele dinapoi și mârâi surd:

— Copilul... copilul de pripas, murmură el. Acesta nu poate face nimănui nici un rău, prin urmare eu pun vorbă bună pentru el. Nu am darul cuvântului, dar vă spun adevărul. Luați-l și pe el în haitic, împreună cu ceilalți, ca să poată alerga și el cu noi când plecăm la vânat. Mă însărcinez eu să-l învăț tot ceea ce trebuie să știe.

— Mai avem nevoie de unul. Baloo a vorbit și el este cel care învață puii noștri să cunoască legea. Cine împărtășește părerea lui Baloo?

În mijlocul adunării sări o umbră neagră care fusese în vârful unei stânci. Era Bagheera, pantera neagră, cu blana ei neagră ca noaptea, dar părul de pe ea avea reflexele caracteristice ale felinelor cu luciri jucând în ape de umbră. Toți cunoșteau pe Bagheera și fiecare se ferea din calea ei,

Rudyard Kipling

căci era mai vicleană decât Tabaqui, mai îndrăzneată decât bourul și mai temută decât elefantul când este rănit. Glasul ei însă este mai dulce ca mierea ce picură proaspăt din fagurii scorburilor și pielea mai mătăsoasă decât fulgul.

— O Akela și voi Popor Liber din junglă, mugii domol pantera, eu n-am dreptul să mă amestec în sfatul vostru. Dar legea junglei spune că, dacă se ivește neînțelegere pentru un pui mai tânăr, fără să fie vorba de omor, viața acestui pui poate fi răscumpărată. Legea însă nu spune cine poate și cine nu poate să dea această răscumpărare. Am dreptate sau nu am?

— Foarte bine, foarte bine! aprobară puii cei tineri care erau mereu nesătui. Are dreptate, să ascultăm ce spune Bagheera. Piciul poate fi răscumpărat. Așa spune legea.

— Știind că eu nu am dreptul să mă amestec în sfatul vostru, v-am cerut învoire.

— Prin urmare vorbește, și spune ce ai de supus, strigară vreo douăzeci de lupi dintr-o dată.

— E rușinos să omori un copil. Afară de asta, după ce va mai crește, ne poate fi de mare folos când plecăm la vânat. Așadar, pe lângă vorba pusă de Baloo, eu o pun și pe a mea și pe deasupra mai adaug și un taur, un taur proaspăt ucis și gras și care vă așteaptă la o milă depărtare de aici; dacă vreți să-l primiți între voi așa cum spune legea. Cred că nimeni nu poate avea nimic împotriva?

Din mijlocul lupilor se ridică un freamăt de glasuri:

— Ce-o să fie dacă-l primim, căci și așa va muri în timpul ploilor de iarnă, sau va muri de insolație? Ce rău ne-ar putea pricinui nouă broscoiul acesta în pielea goală? Hai să-l primim în haitic! Bagheera, unde este taurul tău? Primiți-l în haitic!

La urmă se auzi glasul profund și răsunător al lui Akela:

— Uitați-vă bine la el, uitați-vă bine lupilor!

Mowgli era foarte ocupat cu pietricelele lui și nici nu băgă de seamă când lupii începură să vină unul câte unul și să se

uite la el. După ce se perindară prin fața lui, toată adunarea coborî coasta muntelui și se îndreptă spre taurul de răscumpărare. Nu mai rămaseră decât Akela, Bagheera, Baloo și lupii care aduseseră pe Mowgli. Shere Khan începu să mugească prin noapte, că nu-i dăduseră lui copilașul.

— Mugește cât îți poștește inima, murmură Bagheera printre dinți, căci va veni un timp când băiatul acesta golaș te va face să mugești altfel decât până acum, sau dacă nu, atunci habar n-am de ce va să zică un om.

— Am procedat foarte bine, interveni Akela, căci oamenii și copiii lor sunt ființe înțelepte. Cine știe, poate ne va fi cândva de mare folos.

— E foarte adevărat, răspunse Bagheera, la un caz de nevoie ne-ar putea fi de folos, căci nimeni nu se poate aștepta să meargă mereu în fruntea haiticului.

Akela nu zise nimic ci se gândi la sorocul ce trebuie să vină pentru fiecare conducător de haitic, când puterile încep să-l părăsească pe zi ce trece și devine neputincios, ca pe urmă să fie sfâșiat de lupi și locul lui să-l ia altul mai tânăr care va fi și el sfâșiat la rândul lui.

— Luați-l cu voi și dați-i învățătură, cum se cade să aibă toți cei din neamul poporului liber al junglei, zise lupul.

Așa s-a întâmplat, că pe prețul răscumpărării cu un taur și vorba bună pusă de Baloo, Mowgli a fost primit în haiticul lupilor Seeonee.

De aici înainte va trebui să vă dați osteneală și să faceți un salt de zece sau unsprezece ani, ca să vă puteți imagina, o dată cu mine, viața minunată pe care a dus-o Mowgli în haiticul lupilor, căci, dacă ar fi să v-o descriu eu, ar trebui să umplu mai multe volume.

Băiatul creșcu alături de puii de lup care deveniră lupi în lege, înainte ca el să fi devenit băiat în toată forma, iar ursul îl învătă meșteșugul vieții din junglă și îi tălmăci tot ce vedea în jurul lui, de la firul ierburilor, până la suflul fierbinte al nopților ridicate din văi, de la cântecul bufniței care zbura printre ramurile copacilor întinse deasupra lui, până la urmele lăsate pe scoarța copacilor de lilieci opriți în popas peste noapte; așa, orice înfiorare a undei și orice salt al peștilor în iezer deveniră pentru el lucruri tot atât de obișnuite ca și pentru un om de afaceri, lucrările lui de birou. Când nu era plecat la învățătură, se întindea la soare și dormea, pe urmă mânca și se culca din nou. Când simțea că e nespălat sau când îi era cald, se băga în apa izvoarelor limpezi de munte și se scălda, iar când nu mai găsea miere (Baloo îi spusese că mierea și nucile sunt tot atât de bune de mâncat ca și carnea crudă) se urca în copaci și căuta singur fagurii, căci Bagheera îl învățase cum să procedeze. Pantera se cățara pe o cracă și-l striga: „Vino încoace frățioare”, iar Mowgli începea să urce ursește pe tulpina copacului, până ajungea sus. Mai târziu își făcea vânt dintr-o cracă în alta, ca orice maimuță cenușie care nu era cu nimic mai îndemnatică în salturi decât el. Avea locul lui chiar în adunările de la Stânca Soborului, când se întâmpla ca lupii să vină la sfat, iar aici începu să-și dea seama că dacă privește țintă în ochii unui lup, acesta după un timp întoarce ochii în altă parte sau pleacă fruntea în pământ, și de la o vreme simțea o adevărată plăcere să-i vadă plecându-se în fața lui. Altădată își găsea de lucru smulgând spinii din

Rudyard Kipling

labele prietenilor lui, căci se știe că lupii au mult de suferit din cauza spinilor în care calcă sau a scaieților care li se înfig în blană. Noaptea cobora în văi unde erau semănăturile oamenilor și privea cu multă curiozitate la cei adunați în jurul focurilor aprinse în fața colibelor. Cu toate acestea se ferea de oameni, căci în mijlocul junglei Bagheera îi arătase odată o ladă în patru colțuri, în care era gata să intre, și-i spusese că aceasta este o cursă pusă de oameni. Mai mult decât orice însă îi plăcea să intre împreună cu Bagheera cât mai adânc în junglă și să doarmă până când trecea zăduful zilei, ca pe urmă seara să o urmărească așa cum pleacă la vânătoare. Bagheera ataca în dreapta sau în stânga, după cum o răzbea foamea, și tot așa făcea și el, afară de anumite cazuri. Se întâmplă anume că, după ce mai cresc și putu înțelege anumite lucruri, pantera neagră îi spusese să nu ucidă niciodată jivine, căci viața lui a fost răscumpărată cu prețul unui taur oferit haiticului lupilor la Stânca Soborului.

— Toată jungla este a ta și vei putea ucide tot ce-ți place când te vei simți în putere ca să poți ucide. Dar în amintirea taurului cu care ai fost răscumpărat, nu trebuie să mănânci jivine sau fiare bătrâne, căci legea din junglă te oprește.

Mowgli cinsti această învățătură și nu o calcă niciodată.

Băiatul crescuse mare și voinic, ca orice băiat care n-are nici un alt gând decât hoinăreala și mâncarea. Lupoanca avu grijă să-i spună din vreme că Shere Khan nu e dintre cei în care ai putea avea încredere și că într-o bună zi va trebui să sfârșească prin a-l ucide. În locul lui un lup s-ar fi gândit mereu la acest lucru, Mowgli însă uită foarte repede ceea ce-i spusese lupoanca, tocmai din cauză că el era băiat, cu toate că dacă ar fi știut să vorbească pe limba oamenilor, el ar fi zis că e lup.

Shere Khan era mereu pe urmele lui Mowgli prin junglă și se împrietenise cu lupii cei tineri din haitic, după ce Akela începu să îmbătrânească și să mai piardă din putere. Lupii umblau după el și prăznuiau din rămășițele ospățului lăsat

de tigrul, fapt pe care Akela nu l-ar fi îngăduit pentru nimic în lume, dacă ar fi putut duce autoritatea de călăuză a haiticului până la capăt. Ca să intre în voia tinerilor lupi, Shere Khan le spunea fel de fel de vorbe lingușitoare și se mira cum de ei, care sunt vânători atât de tineri și de chipeși, se puteau lăsa conduși de un lup care era cu un picior în groapă, și de un copil ca Mowgli. Am auzit, spunea Shere Khan, că la adunarea Soborului nici nu îndrăzniți să vă uitați în ochii lui, iar lupii începeau să mârâie și să-și zbârlească spinările.

Bagheera, care vedea și auzea tot ce se întâmplă în junglă, se vede că auzise de vorbele pe care le înșira tigrul, căci de câteva ori îi atrase atenția lui Mowgli că într-o bună zi Shere Khan îl va omori. Băiatul însă se mulțumise să rătăcă și să răspundă: „Haiticul este cu mine; pe urmă te am de partea mea și pe tine, iar Baloo oricât de leneș ar fi din fire, de dragul meu poate tot va da și el o labă de ajutor sau chiar două. Prin urmare de ce să-mi fac grijă!”

În timpul unei zile fierbinți de vară în mintea Bagheerei se mișcă un gând care pornise din câteva amănunte pe care le prinsese din zbor. Poate îi mai spusese câte ceva și Ikki, ariciul, așa că de cum ajunseră în adâncul junglei, și băiatul se întinse cu capul să doarmă în blana ei neagră ca păcura, începu să-i spună:

— Frățioare, de câte ori ți-am spus până acuma că Shere Khan este dușmanul tău?

— Cam tot de atâtea ori câte nuci sunt în palmierul din fața noastră, răspunse Mowgli care nu știa a face socoteli. Și ce este dacă mi-ai spus? Mi-e somn Bagheera și tu știi că Shere Khan are limba tot atât de lungă cât și coada, întocmai ca și păunul Mao.

— Acum nu mai este vreme de dormit. Știe și Baloo, știi și eu, dar știe și întregul haitic. Până și zăpăciții de cerbi au aflat... Ți-a spus și Tabaqui, de altfel.

— Eheh, răspunse Mowgli batjocoritor. Tabaqui a venit

Rudyard Kipling

mai zilele trecute pe la mine, să-mi povestească nu mai știu ce șotie, cum că eu n-aș fi decât un pui golaș de om care nu e bun de altceva decât să dezgroape rădăcini, cum fac mistreții, dar l-am luat de coadă și-am dat cu el de două ori de tulpina unui palmier, ca să se învețe minte.

— Ai făcut o faptă ne la locul ei, deoarece Tabaqui, cu toate că-i place să poarte vorbe de ici colo, avea pesemne de gând să-ți vorbească despre anume lucruri care te priveau de-aproape. Deschide-ți ochii frățioare. Shere Khan nu va îndrăzni să teucidă în mijlocul junglei, dar va veni o zi când Akela nu va mai fi în stare să-și vâneze singur cerbul și atunci haiticul va trebui să fie condus de altul. Mulți dintre lupii care s-au uitat la tine în noaptea când ai fost primit în haitic la Stânca Soborului, azi au murit sau sunt bătrâni, și mi se pare că lupii cei mai tineri, așa cum i-a învățat Shere Khan, sunt de părere că un copil n-are ce căuta în haiticul lupilor Seeonee. Ca mâine însă tu vei fi bărbat...

— Și ce va să zică un bărbat care nu aleargă alături de haitic? întrebă Mowgli. Eu sunt născut în junglă și am ascultat de legea ei; nu este nici un lup din laba căruia eu să nu fi smuls un ghimpe de mărăcine, prin urmare toți îmi sunt frați. De asta nu mă îndoiesc!

Bagheera se întinse cât era de lungă în fața băiatului și închise ochii pe jumătate.

— Frățioare, zise pantera, întinde brațul și pipăie-mă sub fălci.

Mowgli întinse mâna zdravănă și arsă de soare și pipăi blana lucioasă a panterei sub fălcile unde jucau mușchii ca niște sârme de oțel, iar degetele lui deteră peste un loc abia simțit de unde lipsea părul de pe piele.

— Nimeni în junglă, continuă Bagheera, nu știe, frățioare, că eu, pantera neagră, am văzut lumina zilei printre oameni și că tot printre oameni a murit și maică-mea... În cuștile palatului regesc din Oodeypore. Tocmai din cauza aceasta, la adunarea ținută pe Stânca Soborului am plătit taurul ca preț

al răscumpărării tale, pe vremea când tu erai un puști. Da, și eu sunt născută printre oameni și niciodată nu văzusem jungla. Mă hrăneau într-o cușcă făcută din drugi de fier, până într-o noapte când mi-am dat seama că eu sunt Bagheera, panteră și nu jucărie pentru oameni, și cu o singură lovitură de labă am rupt zăvoarele și am scăpat. Tocmai din cauză că eu cunosc obiceiurile oamenilor, am devenit mult mai firoasă chiar decât Shere Khan, nu este așa?

— Exact așa, căci afară de Mowgli tot ce mișcă în junglă se teme de Bagheera.

— Ei bine, tu ești pui de om, răspunse pantera înduioșată. Dar cu toate că eu m-am întors în junglă, tu va trebui să pleci din junglă la ai tăi, la oamenii care sunt frați cu tine, de cumva nu vei fi omorât de haitic.

— Dar nu văd de ce ar încerca cineva din haitic să mă omoare? întrebă Mowgli.

— Uită-te la mine, zise Bagheera.

Băiatul întoarse privirea spre panteră și cât ai clipi Bagheera întoarse capul în altă parte.

— Vezi, tocmai din cauza asta, zise pantera și își încrucișă labele dinainte pe stratul de frunze din fața ei. Nimeni nu are îndrăzneala să se uite la tine; eu însă sunt născută printre oameni și de aceea îmi ești drag. Ceilalți însă te urăsc din cauză că nu pot să înfrunte privirea ta, pentru că tu ești mai înțelept decât ei, și pentru că le-ai scos ghimpii din tălpile labelor, și pentru că tu ești om.

— Așa ceva mie nici nu mi-a trecut prin minte, răspunse Mowgli înțepat, și încruntă din sprâncene.

— Ce spune legea din junglă? Întâi să lovești și pe urmă să te fudulești. Ei își dau seama că tu ești un om, chiar din felul tău de a trăi fără nici un fel de grijă. Dar gândește-te bine: Presimt că în ziua când Akela se va întoarce fără pradă în haitic, și de fiecare dată când iese la vânat îi vine tot mai greu să doboare țapul la care se repede, haiticul se va

Rudyard Kipling

întoarce contra lui și contra ta. În ziua aceea se vor aduna la Stânca Soborului și... tocmai aici voiam să ajung, zise Bagheera și se ridică în picioare. Coboară repede în vale, unde sunt colibele oamenilor, și ia un mănunchi din Floarea Roșie pe care o găsești la ei, așa ca atunci când va sosi ceasul să poți avea un tovarăș mai tare decât mine, decât Baloo și toți cei care te iubesc în haitic.

— Floarea cea Roșie lucește în fiecare zi pe înserat în fața colibelor lor. Mă voi duce s-o aduc, zise Mowgli.

— Acum ai vorbit ca un fiu al oamenilor, aprobă Bagheera cu mândrie. Să nu uiți că Floarea Roșie se găsește în vase de pământ; ia unul și adu-l cu tine, pentru ca la nevoie să-l ai la îndemână.

— Bine Bagheera, mă voi duce. Dar spune-mi dragă, și-i trecu un braț în jurul gâtului apoi o privi cu dragoste în lumina ochilor, ești tu sigură că toate acestea sunt puse la cale de Shere Khan?

— Ți-o jur pe zăvorul care m-a scăpat din cușcă, frățioare, că sunt sigură.

— Atunci îți jur și eu pe taurul cu care am fost răscumpărat, că lui Shere Khan îi voi plăti toate acestea cu vârf și îndesat, răspunse Mowgli și, sărind în picioare, plecă în goană.

— Iată omul, omul cel adevărat, murmură pantera mulțumită și se întinse din nou să se culce. O, Shere Khan, în viața ta niciodată nu ai făcut o vânătoare mai nenorocită ca acum zece ani când ai gonit din urmă pe acest brotăcel.

Mowgli ajunsese foarte departe, gonind zorit prin pădure, și în piept își simțea inima zvâcnind cu furie. Ajunse la gura peșterii tocmai când însângerea apusului se stinge pe o margine de cer și, așezându-se pe jos ca să se odihnească, privi în turbureala care începuse să se închege în fundul văilor. Puii de lup erau plecați la vânat, dar lupoaica din fundul peșterii înțelese după respirația lui șuierătoare că brotăcelul ei avea ceva pe suflet.

— Ce s-a întâmplat fiule? întrebă ea.

— Vorbe de lilieci despre Shere Khan, răspunse el cu scârbă. În noaptea aceasta voi coborî să vânez printre semănături.

Apoi intră în smârcul care cobora spre râul din fundul văii. Aici se opri, căci auzi chiotul haiticului care gonea din urmă un cerb și aproape de el se auziră pocnind ramurile lovite de coamele sambhurului care fugea gâfâind. Pe urmă auzi urletele batjocoritoare ale lupilor tineri, care chicoteau: Nu te lăsa Akela, arată-ți puterea... Faceți loc frunțașului din haitic! Sări Akela pe el, nu te lăsa!

Se vede că lupul sărise și căzuse în gol, căci cangea colților se auzi clămpănind, pe urmă behăitul sambhurului care se repezi înainte și lupul răbufni în pământ lovit de copitele care goneau disperate. Nu așteptă să vadă ce se mai întâmplă ci o luă la fugă și chiotele haiticului se stingeau în urma lui, pe măsură ce cobora tot mai adânc în fundul văii, printre semănăturile unde erau așezările omenești.

— Bagheera avea dreptate, murmură el și se cuibări în mormanul de nutreț pentru vite care era îngrămădit sub peretele unei colibe. Mâine va fi ziua când va veni rândul lui Akela și al meu.

Se ridică în vârful picioarelor și lipindu-se de fereastra colibe se uită la flăcările focului care ardea în vatră. În aceeași noapte văzu femeia care se ridică în mai multe rânduri din așternut și se duse la vatră de puse niște vreascuri negre pe foc. După ce se făcu ziuă, și trâmbele reci de ceață începură să se târască albe spre înălțimi, băiatul din casă luă un coș de curpen, pe dinăuntru lipit cu pământ, și-l umplu cu cărbunii rămași din vreascuri, apoi îl obloji și ieși la țarcul vitelor.

— Va să zică nu e lucru mare, gândi Mowgli. Ceea ce poate face un copil, voi putea face și eu, căci nu e nimic de temut. Apoi, cotind pe după colțul colibe, ieși în calea băiatului și luându-i coșul cu jăratric din mână, se repezi în ceața care nu

Rudyard Kipling

se limpezise încă, în timp ce băiatul țipa îngrozitor. „Seamănă foarte mult cu mine”, își zise Mowgli după o bucată de drum. Pe urmă se opri și privind în coșul cu jărătic, începu să sufle în spuză, așa cum văzuse că făcea femeia: acesta de aici te pomenești că moare, dacă nu-l hrănesc cu nimic.

Se opri în cale și după ce culese o mână de vreascuri și ceva scoartă uscată de copaci, le aruncă deasupra jărăticului. La jumătatea drumului spre vârful colinei se întâlni cu Bagheera pe trupul căreia roua nopții strălucea ca o puzderie de stele.

— Akela a scăpat azi noapte prada, zise pantera. Haiticul l-ar fi omorât pe loc, dar vroiau să-ți facă și ție de petrecanie. Toată noaptea te-au căutat pe coastele muntelui.

— Am fost la oamenii care au semănăturile din vale. Acum sunt gata, răspunse Mowgli și-i arătă coșul cu jărătic.

— Bine... Pe oameni eu i-am văzut luând o prăjină pe care de cum o bagă în jărătic, la capătul ei înflorește Floarea Roșie. Nu ți-e frică de ea?

— Nu; dar de ce să-mi fie frică? Acum îmi aduc aminte de cumva nu este numai vis – că demult, înainte de a fi lup, mă culcam alături de Floarea Roșie și era cald și bine alături de ea...

Cât fu ziua de lungă Mowgli stătu în peșteră și veghe coșul cu jărătic, iar din când în când lua câte o ramură uscată și o îngropa între bulgării aprinși ca să o vadă cum arde. Căută apoi o creangă care i se păru că va fi bună, și seara când veni Tabaqui până la gura peșterii să-i spună, nu tocmai reverențios, că este chemat la Stânca Soborului, începu să râdă cu atâta poftă, încât șacalul o rupse la fugă rușinat. După plecarea lui, Mowgli se îndreptă spre adunarea haiticului, fără să-și fi putut stăpâni râsul care nu mai contenea.

Akela se culcase alături de stânca pe care tronase până acum, ceea ce era un semn că locul de conducător al

haiticului e liber, iar Shere Khan se plimba în toate părțile ca la el acasă, urmărit de vorbele lingușitoare ale lupilor care se hrăneau cu resturile din vânatul lui. Bagheera se așezase alături de el și Mowgli stătea pe vine, între genunchi cu coșul lui plin de jăratic. După ce tot haiticul se adună, Shere Khan începu să vorbească, ceea ce n-ar fi îndrăznit pe vremea când Akela era încă în putere.

— N-are dreptul să ridice glasul, șopti Bagheera, spune-i că n-are dreptul. E prunc de cățea. Strigă la el și se va înspăimânta.

Mowgli sări în picioare.

— Popor liber din junglă, strigă el, nu cumva conducătorul nostru e Shere Khan, căci dacă este, vreau să știu și eu! Ce amestec are tigrul cu treburile adunării pentru alegerea conducătorului nostru?

— Văzând că se pune în discuție alegerea unui conducător și cerându-mi să iau cuvântul... încercă Shere Khan să se explice.

— Cine te-a rugat? Crezi că noi toți suntem șacali care să ne ținem după tine, ucigaș de jivine! Alegerea celui care va conduce haiticul nu privește pe nimeni altul decât pe haitic.

Câțiva începură să strige:-

— Să tacă puiul de om!

Iar alții răspundeau:

— Lăsați-l să vorbească, el face parte dintre ai noștri, căci a primit legea haiticului.

La urmă de tot se auziră lupii cei bătrâni urlând:

— Să auzim ce spune Lupul cel Mort! (se știe că unui conducător de haitic din ziua când vânatul i-a scăpat cu viață i se zice Lupul cel Mort pentru toate zilele pe care le mai are de trăit, dar în general nu-i prea rămân decât una sau două).

Akela ridică în silă capul de lup îmbătrânit:

— Popor Liber, și voi cei care astăzi sunteți șacalii lui Shere Khan! Timp de douăsprezece ploi v-am dus la vânat și

Rudyard Kipling

v-am adus înapoi, dar în timpul cât eu am fost conducătorul vostru, nici unul n-a căzut în cursă și n-a rămas neputincios. Astăzi mie mi-a scăpat vânatul, dar voi știți cum a fost uneltită această lovitură. Știți de asemenea că am fost pus pe urmele unui cerb care nu fusese alergat de-ajuns pentru ca să ostenească, anume pentru a da pe față slăbiciunea mea. Lucrurile au fost puse la cale cu multă iscusință. Aveți tot dreptul să mă ucideți acum, aici, pe Stânca Soborului. De aceea vă întreb, care dintre voi este acela care va veni să dea lovitura de moarte Lupului Singuratic? Căci legea junglei îmi dă acest drept de a vă întreba, și aceeași lege spune că trebuie să mă atacați pe rând, unul câte unul.

Urmă o lungă tăcere, căci nici unul dintre lupi nu îndrăznea să se ia la luptă pe viață și pe moarte cu Akela. Dar la urmă Shere Khan răcni:

— Vorbă să fie, Popor Liber al junglei! Ce avem noi de împărțit cu acest neputincios fără dinți? El și-așa este condamnat să moară. Dar copilul de aici a trăit mai mult decât trebuie. De zece rânduri de ploi a tulburat mereu liniștea junglei. El a fost prada mea chiar de la început; dați-mi-l mie înapoi, căci m-am săturat de comedia asta, să-l văd mereu făcând pe omul lup. Dați-mi mie copilul, sau de unde nu, să știți că voi vâna mereu prin partea locului, până nu vă va mai rămâne nici os ca să vă hrăniți. El este om, un copil al oamenilor și tocmai din cauza aceasta îl urăsc din măduva oaselor care mă poartă.

Mai bine de jumătate din haitic începu să urle.

— E om, e om! Ce legătură poate avea un om cu haiticul nostru? Să se ducă și să trăiască alături de ai săi.

— Adică de ce? Ca pe urmă să ridice toți oamenii din vai contra noastră, urlă Shere Khan. Mai bine dați-mi-l mie, căci este om și nici unul dintre noi nu-l poate privi în luminile ochilor.

Akela ridică din nou capul.

— Da, dar el s-a împărtășit din hrana noastră. A dormit în culcușurile noastre și a vânat pentru noi, dar mai ales n-a călcat niciodată legea junglei.

— Afară de asta eu am plătit pentru el ca răscumpărare un taur, în ziua când a fost primit de haitic. Un taur nu face prea mult, dar cinstea Bagheerei face ceva mai mult decât atât și cred că merită o încăierare în lege, adăugă pantera cu glasul cât se poate de domolit.

— Taurul a fost plătit acum zece ani, murmurară cei dimprejur. Ce ne pasă nouă de oasele pe care le-au ros, acum zece ani, alții înaintea noastră.

— Văd că nici de vorba dată cheazășie nu vă pasă, adăugă Bagheera arătându-și colții. Ce bine vi se potrivește numele de Popor Liber din junglă!

— Nici un fel de om nu poate face parte din neamul viețuitoarelor junglei, mugi Shere Khan. Dați-mi-l mie!

— El este fratele nostru în toate, afară de sânge, continuă Akela, și cu toate acestea vreți să-l omorâți o dată cu mine... Este adevărat că eu am trăit prea mult. Unii dintre voi vă hrăniți cu vite, iar alții, după câte am auzit, s-au luat după învățătura pe care le-a dat-o Shere Khan, și se furișează noaptea prin satele din vale și răpesc copiii oamenilor din pragul colibelor lor. Prin urmare știu că am de a face cu niște lași și tocmai de aceea vă și vorbesc cum numai cu lașii se poate vorbi. Este de asemenea adevărat că eu trebuie să mor, dar viața mea nu mai face o ceapă degerată, căci altfel v-aș fi oferit-o în schimbul picii lui acestuia. Pentru a nu aduce știrbire în cinstea haiticului, care pesemne pentru voi, de când trăiți fără să vă conducă nimeni, nu mai are nici un preț, eu vă făgăduiesc ca în ceasul când va fi să mor, să nu mi arăt colții, dacă veți îngădui ca el să se întoarcă nesupărat de nimeni la ai lui. Fac cu voi legământ să mor fără a mai încerca să mă apăr. De pe urma acestei învoieli cel puțin trei dintre cei care fac parte din haitic vor rămâne în viață. Mai mult nu pot face, dar dacă primiți, veți scăpa de rușinea că

Rudyard Kipling

ați omorât un frate de care nu aveți nici o pricină să vă plângeți, un frate pentru care s-a pus vorbă bună și care a fost răscumpărat pentru ca să poată intra în haitic, așa cum spune legea junglei.

— Da, dar el e om, e om, e om! răcni adunarea și cei mai mulți dintre lupi începură să treacă de partea lui Shere Khan care prinse să bată cu coada când pe o parte când pe cealaltă a trupului.

— Acum este treaba ta ce vei face, șopti Bagheera lui Mowgli. Altceva noi nu mai putem face pentru tine, decât cel mult să ne încăierăm.

Mowgli se ridică în picioare, în mână cu copaia de jărătic, pe urmă întinse brațele și căscă, fără să se sfiască de locul unde se găsește. În sufletul lui însă era mâhnit și plin de obidă, căci vedea că toți cei de față, cu toate că erau lupi, până acuma nu-i spusese rănicodată cât îl urau.

— Ascultați, strigă el către adunare, căci nu e nevoie să începeți să urlați precum căinii. În noaptea aceasta mi-ați spus de atâtea ori că eu sunt om (cu toate că eu mă simțeam lup și aș fi rămas cu voi până la sfârșitul zilelor mele) încât am început și eu să cred că aveți dreptate. De aceea, eu nu vă voi mai numi de aici înainte frații mei, ci vă voi spune că sunteți **saghii**, așa cum vă spun vouă toți oamenii. Ceea ce aveți de gând să faceți sau ceea ce aveți de gând să nu faceți, voi n-aveți nici un drept să-mi spuneți. Eu sunt cel care poate spune ceva acuma, căci ceea ce s-a vorbit mă privește numai pe mine și ca să putem limpezi pricina mai ușor, eu, care sunt om, am adus cu mine puțină Floare Roșie de care vouă căinilor vă este atât de frică.

Aruncă din mână copaia și jărăticul aprins se răspândi pe jos printre frunzele moarte și aprinse mușchiul uscat dintre ierburi, în timp ce tot soborul începu să se dea înapoi din fața limbilor de flacără care jucau pe pământ și veneau spre ei.

Mowgli ținu creanga uscată deasupra flăcărilor până când

se aprinse și văzu că ramurile încep să se chircească, pe urmă o ridică deasupra capului ca pe o torță și începu să o învârtească printre lupii care dădeau înapoi cu spaimă.

— Ești din nou stăpân peste ei, zise Bagheera cu glasul scăzut. Scapă pe Akela de moarte, căci lupul acesta ți-a fost întotdeauna prieten.

Akela, lupul bătrân și morocănos care nu așteptase până acum mila nimănui, aruncă o privire rugătoare spre Mowgli care stătea în picioare aproape de el, cu trupul gol și părul negru răspândit pe umeri, luminat de flacăra aprinsă pe care o avea în mână și care făcea să joace umbrele în jurul lor.

— Bine, zise Mowgli, și își roti privirea împrejurul lui. Văd că nu sunteți decât niște câini. Voi pleca de la voi la semenii mei, dacă ei vor fi cu adevărat semenii mei. Jungla va fi de-acum închisă pentru mine și voi căuta să uit limba voastră și tovărășiile care s-au legat între noi; eu însă voi fi mult mai milos decât voi. Eu care am fost fratele vostru întru toate, afară de sânge, vă făgăduiesc că dacă voi fi cu adevărat om printre oameni, eu nu vă voi vinde pe voi oamenilor, așa cum m-ați vândut voi pe mine acum. (Lovi cu piciorul în vatra de foc și scânteile începură să sară în toate părțile). Nici unul dintre noi nu va purta dușmănie și război cu haiticul. Cu toate acestea, înainte de plecare, rămâne să plătesc o datorie, și îndreptându-se spre Shere Khan care lăsase capul pe labele dinainte și clipea îngrozit de flăcările care jucau în apropierea lui, Mowgli îl apucă de ceafă, iar Bagheera se opri alături de el, pentru caz de primejdie.

— Ridică-te, ridică-te în picioare, când vorbește un om cu tine! strigă Mowgli; sau poate vrei să-ți pârjolesc puțin minteanul.

Tigrul ciuli urechile pe amândouă părțile capului și închise ochii, căci craca aprinsă era abia la un lat de mână de el.

— Acest ucigaș al turmelor spunea că mă va ucide aici în mijlocul soborului, pentru că nu m-a putut ucide când eram un copil. Asta va să zică acum, că un copil, după ce ajunge

Rudyard Kipling

bărbat, ridică brațul și lovește câinele care se repede să muște, uite așa și pe dincoace. Haide Lungri, desfă-ți fălcile ca să-ți pot băga pe gât lujerul acesta din Floarea de Foc. (Începu să lovească tigrul peste cap și unde-l ajungea cu craca aprinsă, iar fiara scâncea neputincioasă și încremenită de groază). Ptiu, jigodie pârjolită; haide cară-te acum, dar adu-ți aminte de ce-ți spun: Când mă voi întoarce din nou la Stânca Soborului, așa cum se cuvine să se întorcă un bărbat, voi purta glugă din Shere Khan. Încolo Akela e slobod să trăiască așa cum îi place, deci nu-l veți omori, pentru că eu așa vă poruncesc. De altfel nu văd de ce ați întârzia acum aici, uitându-vă la mine cu limbile scoase, ca și când ar avea cineva nevoie de voi care în realitate sunteți câini bătuți, zise băiatul și începu să-i croiască pe spinare cu ramura în flăcări. Lupii începură să fugă urlând și scuturându-și scânteile din cojoace. După câteva clipe alături de Mowgli nu mai erau decât Akela, Bagheera și vreo zece lupi care de la început fuseseră de partea lui. Când se văzu singur cu ei, Mowgli simți că ceva începe să scurme adânc în dânsul, cum nu simțise niciodată înainte, și respirația repezită din piept deveni suspin, iar pe obraji lacrimile începură să-i curgă șiroaie.

— Ce poate fi asta?... Ce o fi oare? se întrebă el. Nu mă trage inima să plec din junglă și nu știu ce se întâmplă cu mine. Bagheera, nu cumva mi-a sosit ceasul să mor?

— Nu frățioare, acestea sunt numai lacrimile pe care le plâng oamenii, răspunse pantera. Acuma bag de seamă că ești bărbat și nu mai ești un copil. De aici înainte însă pentru tine jungla va fi oprită. Lasă-le să curgă în voie, băiete, căci sunt numai lacrimi.

Mowgli se așeză pe un răzor și începu să plângă de dădea inima din el, cu toate că înainte nu știuse niciodată ce va să zică plânsul.

— Acum eu mă voi întoarce între oameni, dar înainte de plecare aș vrea să-mi iau rămas bun de la mama-mea, și

întorcându-se în peștera unde lupoaica se sfătuia în taină cu lupul, plânse cu lacrimi fierbinți și cu fruntea plecată pe umărul ei, în timp ce frații lui, cei patru pui de lup, schelălăiau împrejur.

— Voi nu mă veți uita? întrebă Mowgli.

— Nu te vom putea uita atâta vreme cât mai suntem vrednici să adulmecăm urmele vânatului, răspunseră cei patru. Când vei ajunge bărbat în lege, vino până la poala muntelui și cheamă-ne, căci noi îți vom răspunde, și în miez de noapte vom coborî în largul văilor cu semănături, ca să ne jucăm cu tine.

— Întoarce-te curând, zise lupul. Întoarce-te curând, brotăcelule, căci eu și mania ta am început să îmbătrânim.

— Întoarce-te curând, puiul meu golaș, căci tu trebuie să știi, că ai fost pui de om și cu toate acestea eu te-am iubit mai mult decât chiar pe puii mei.

— Voi veni, să n-aveți nici o grijă, dar când voi veni, să știți că voi așterne pielea lui Shere Khan pe Stânca Soborului. Să nu mă uitați, și spuneți și celor din junglă să nu mă uite.

Se revărsa de ziuă când Mowgli începu să coboare coasta muntelui spre vale, pentru a se întâlni cu acele ființe stranii cărora li se zice oameni.

CÂNTECUL DE VÂNĂTOARE AL HAITICULUI SEEONEE

*Un Sambhur mugii când geana de zori încep
să clipească pe creste,*

*Unul întâi, pe urmă doi, și toată cireada;
O ciută zbughi ca o umbră din tufe, și un cerb apăru
Sub streășina verde, ca să piară în adânc de pădure,
Spre vadul cu apele limpezi, unde renii s-adapă.*

*Un Sambhur mugii când geana de zori încep
să clipească pe creste,*

*Unul întâi, pe urmă doi, și toată cireada;
Cu pași ca de umbră ușori, lupul pieri în hățiş,
Haiticului vorbă să-i ducă: sosit este ceasul
S-adulmece urma cirezii și a celor răzleți.*

*Când trâmbetele nopții fugare în zări se topesc,
și al lupilor
Urlat s-aude: unul întâi, pe urmă întregul haitic,
Aulind din funduri de bunget pornește în goană,
Cu ochi de văpăi ce lucesc, pe întuneric aprinse
Făclii, una întâi, pe urmă puzderie de stele.*

VÂNĂTOAREA LUI KAA

*Leopardul e mândru de haina-i vărgată,
iar bizonul de-a frunții podoabă.
Trupul curat e oglindă a virtuților vânătorului
vrednic și treaz.*

*La ce să ne spui că în iureș bourul e tare și
Sambhurul are corn ascuțit.
De aceea la drum te zorește, de zece rânduri
de ploi acestea le știm.*

*Nu asupra pui din cotlonul străin ci ocrotește-i,
ca frați și surori
Căci oricât de netrebnici ar fi, ursoaica se poate
să fie a lor mamă.*

*„Ca mine nici unul nu-i atât de voinic”,
se mândrește gureșul pui.
Când labele dinainte trufaș își proptește pe cea
dintâi pradă.*

*De unde să știe că jungla e mare și puii sunt
mici, din cale
Ferește și așteaptă, căci pe el minte vremea-l învață.
Din proverbele lui Baloo*

Cele ce vă voi povesti aici, s-au întâmplat cu puțin înainte de alungarea lui Mowgli din haiticul lupilor Seonee și cu mult înainte de a se fi răzbunat contra tigrului Shere Khan. Aceasta a fost pe vremea când Baloo îl învăța să cunoască legea din junglă. Bătrânul și înțeleptul urs cafeniu era foarte mulțumit că a dat peste un învățacel atât de sprinten și de cuminte, mai ales că lupii cei tineri nu voiau să învețe din legea junglei nimic altceva decât ceea ce-i privea pe ei și haiticului lor și, de cum știau pe dinafară isonul cântecului de vânătoare, o lua la goană: „Cel cu pași ca de umbre ușori, cu ochi de vâpăi ce lucesc, pe întuneric aprinse făclii, urechi ascuțite ce a vântului freamăt desprind din fund de culcușuri, și a colților cange cu albe luciri e a fraților noștri podoabă; dar nu e cuprins între ei Tabaqui șacalul, nici hiena pe care de sus îi privim”. Mowgli însă era copil al oamenilor din văi și trebuia să învețe mult mai mult decât atât. Uneori Bagheera, pantera neagră, venea adulmecând pe potecile junglei, ca să dea de ei și să vadă cum merge piciful (pentru care pusese vorbă bună) la învățătură, și în timp ce el repeta lecția lui Baloo, ea mârâia întinsă la tulpina câte unui copac. Băiețașul se putea acum cățăra în copaci cu aceeași ușurință cu care înota, și înota tot atât de bine cum se pricepea să și alerge pe țărm; de aceea Baloo, cunoscător cărturar al legilor junglei, îl învăța legea copacilor și a apei, ca să poată face deosebire între o craca putredă și una sănătoasă; îl învăța cum să se înțeleagă cu albinele sălbatice când s-ar întâlni cu un roi care zboară la cincizeci de coți deasupra pământului; cum să îmbuneze liliacul Mang, dacă s-ar întâmpla să-l deranjeze din somn în miezul zilei, când atârnă spânzurat ca o desagă de crăcile copacilor din junglă; cum să dea de știre șerpilor de apă, înainte de a sări în apa iezerelor și a le stârni cuibarul. Nici unui fel de vietate din

Rudyard Kipling

junglă nu-i place să fie tulburată fără pricină de cineva, și este gata oricând să pornească la atac contra celui ce nu ține seamă de ea. Afară de aceasta, Mowgli mai trebui să învețe și chiotul de vânătoare al haiticurilor străine pe care orice vietate din junglă când iese la vânat, în pământuri neumblate, trebuie să-l repete mereu, până când aude că îi vine răspuns. Acest chiot se tălmăcește astfel: „Îngăduiți flămândului să iasă la vânat”, iar răspunsul: „Vânatul e slobod pentru cel flămând și oprit pentru cel buiac”.

Din toate acestea se poate vedea de câtă învățatură avea nevoie Mowgli, așa că de multe ori îi venea lehamite să repete de sute de ori același lucru, până îl știa pe dinafară. Dar, cum spusese într-un rând și Baloo panterei negre, când ursul chelfânise pe Mowgli din cauză că începuse să-și piardă răbdarea:

— Piciul este pui de om și tocmai din cauza aceasta trebuie să învețe să știe de toate și să învețe legea din junglă.

— Bine, dar nu te gândești cât este de mic? răspunse Bagheera care ar fi rămas înduioșată, dacă educația copilului i-ar fi fost incredințată ei. Cum te poți gândi ca un cap atât de mic să poată învăța pe dinafară tot ce-i spui?

— Există vreo vietate în junglă care să fie destul de mică pentru a nu fi ucisă? Așa ceva nu există. Prin urmare tocmai din cauza aceasta îl învăț de toate și îl scutur ușurel, când văd că nu le ține minte. Dar îl iau cu blândețe.

— Blândețe? Ce știi tu ce e blândețea, când ai niște labe grele ca măciucile, răspunse pantera. Nu vezi că astăzi e cu obrazul vânat din cauza blândeții tale? Ptiu!

— Mai bine să-l văd învinețit de mine din cap până-n picioare, căci eu îl iubesc, decât să i se întâmple vreo nenorocire din cauza lipsei de învățatură, răspunse Baloo grav. Am început să-l învăț vorbele vrăjite din junglă care îl vor ocroti contra păsărilor și a șerpilor veninoși și tot felul de jivine în patru labe, afară de propriul său haitic. N-are decât să-și aducă aminte de aceste cuvinte pe care le-a învățat,

pentru ca să aibă dreptul să ceară ocrotire de la toată jungla. Cred că pentru atâta învățătură încape și puțin urecheală.

— În orice caz, bagă de seamă nu cumva să-mi omori piciful, căci el nu e trunchi de copac de scoarța căruia să-ți ascuți unghiile. Dar de ce fel de vorbe vrăjite pomeneai? De obicei prefer să dau eu o mână de ajutor și o învățătură, în loc să o cer altuia, zise Bagheera și întinzând laba își admiră unghiile albastre, aduse de vârfuri ca niște cângi de oțel, cu toate acestea aș vrea să le știu și eu.

— Voi chema pe Mowgli și dacă va vrea ți le va spune și ție. Vino încoace frățioare!

— Îmi vâjâie capul ca un roi de albine, răspunse un glas subțirel care porni de deasupra lor, iar în clipa următoare Mowgli se lăsă să lunece pe tulpina copacului la vale. Părea bosumflat și când atinse pământul continuă supărat: „Am venit pentru Bagheera și nu pentru Baloo, cel borțos și bătrân”.

— Puțin îmi pasă, răspunse Baloo care se simți mâhnit din cauza acestei jigniri. Repetă-i Bagheerei vorbele vrăjite ale junglei pe care te-am învățat astăzi să le spui, zise ursul.

— Pentru care vietăți să fie aceste vorbe vrăjite? întrebă Mowgli mulțumit că-și poate arăta știința. Jungla vorbește felurite limbi și eu le cunosc pe toate.

— Cunoști și tu puțin, dar nu de ajuns. Acum, Bagheera, poți vedea și tu cât de puțină recunoștință poartă învățătorului său. Nici un pui de lup nu s-a întors până acum la mine, ca să-mi mulțumească pentru învățatura pe care i-am dat-o. Ei, haide, spune vorbele haiticului vânătorilor... deșteptule!

— Tu și eu suntem de un sânge, începu Mowgli pe nas cum fac urșii și cum este obiceiul să vorbească toată lumea în junglă.

— Foarte bine! Spune acum cele patru păsări.

Mowgli repetă vorbele și la sfârșit adăugă țipătul vulturului.

Rudyard Kipling

— Acum spune-le pe cele pentru șerpi.

Se auzi un șuierat abia simțit ca de reptilă, pe urmă Mowgli săltă într-un picior și începu să bată din palme mulțumit, iar în clipa următoare sări în spinarea panterei și încălecând în lege începu să îi dea călcâie, în timp ce se strâmba în toate felurile la Cafeniul care se uita la el.

— Vezi, și cred că vei recunoaște că atâta învățătură merita și o mică chelfăneală, zise Baloo cu mândrie. Într-o bună zi îmi vei fi recunoscător.

Ursul se întoarse apoi spre Bagheera și-i povesti că a rugat pe Hathi, elefantul sălbatic, să-l învețe vorbele vrăjite, căci el știe toate tainele junglei, și că elefantul l-a luat pe Mowgli cu el și l-a dus la mlaștini unde a învățat vorbele șerpilor de apă, pe care Baloo nu le putea pronunța, și că astfel băiatul este destul de ocrotit contra oricărei întâmplări nenorocite din junglă, deoarece de aici înainte nici șerpii nici fiarele nu-l vor mai ataca.

— Prin urmare nu avem să ne temem de nimeni de aici înainte, zise Baloo cu mândrie și își mângâie pântecul repezit înainte.

— De nimeni afară de cei din haiticul său, murmură Bagheera, apoi întoarse capul spre Mowgli și zise cu glas tare: Frățioare, fie-ți milă de oasele mele; ce te face să zburzi așa?

Mowgli își înfipsese amândouă mâinile în coama Bagheerei și trăgea de zor, dându-i lovitură după lovitură cu călcâiele, ca să-i facă pe amândoi să asculte ce spune. Când cei doi ascultară le el, Mowgli începu să strige cât îl lua gura:

— De aici înainte voi avea și eu un haitic al meu pe care îl voi conduce toată ziua printre tufișuri!

— Ce-o mai fi și zăpăceala asta? întrebă Bagheera.

— Da, și vom arunca de sus ramuri rupte și bucăți de scoarță putrede în bătrânul Baloo, continuă Mowgli. Așa mi-au făgăduit cu toții.

Ursul mugii și, ridicând laba, mătură pe băiat dintr-o

lovitură de pe spinarea panterei. Făcut ghem între labele dinainte ale Bagheerei, băiețașul se uită la Baloo și văzu că este supărat.

— Mowgli, zise ursul, tu ai stat de vorbă cu *Bondar-log*, poporul maimuțelor.

Mowgli ridică privirea spre Bagheera ca să se convingă dacă și pantera este supărată. Ochii Bagheerei însă erau fixați asupra lui ca două pietre de jad.

— Ai făcut cârdășie cu neamul maimuțelor... cu maimuțele cenușii... neamul care nu are lege... și mănâncă fără alegere tot ce-i iese în cale. Aceasta este o mare rușine.

— Când Baloo m-a lovit în cap, zise Mowgli și începu să suspine (era întins pe spate între labele panterei), am plecat prin pădure și maimuțele cenușii au coborât din copaci și s-au apropiat, căci le-a fost milă de mine. Nimeni altul nu m-a întrebat ce mi s-a întâmplat.

— Mila la poporul maimuțelor e totuna cu liniștea zăpoarelor din munte și răcoarea soarelui de vară. Ei, și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Pe urmă... pe urmă mi-au dat să mănânc nuci și tot felul de lucruri bune... apoi m-au luat în brațe și m-au urcat în vârful copacilor, unde mi-au spus că eu sunt frate cu ele, doar atât că nu am coadă, și că într-o bună zi voi fi conducătorul lor.

— Ele nu au avut niciodată conducători. Maimuțele mint și au mințit întotdeauna, zise Bagheera.

— S-au purtat foarte frumos cu mine și m-au rugat să mă duc pe la ele și de aici înainte. De ce nu m-ați dus până acum niciodată la maimuțe? Ele umblă în două picioare ca mine și nu se bat niciodată cu labele, ci se joacă toată ziua. Lăsați-mă să plec, Baloo, hainule, lasă-mă să plec să mă joc și eu cu ele.

— Ascultă, piciule, zise ursul și glasul îi răsună ca vuietul tunetului în nopțile de vară. Eu te-am învățat legea junglei pentru toate popoarele din junglă, afară de neamul

Rudyard Kipling

maimuțelor care trăiește printre ramurile copacilor. Neamul acesta n-are nici o lege, este neam dezmoștenit și fără alinare; n-are nici limba lui ci întrebuințează vorbele pe care le aude de la alții, în timp ce stau și pândesc hoștește, ascunse între frunze. Drumurile lor nu sunt drumuri pe care să umblăm noi. Nu au nici conducători și nu au nici minte. Sunt lăudăroase și guralive, și își dau aere că sunt un popor mare care va face fapte mărețe, dar e de ajuns să audă o nucă doar cum se desprinde de pe ramuri și cade pentru ca să uite tot ce-au vorbit înainte și să înceapă să râdă și să se gândească la altceva. Noi cei din junglă nu avem nimic de împărțit cu neamul acesta. Noi nu ne adăpăm la vadurile unde coboară poporul maimuțelor, nici nu mergem încotro se duc ele, nu vânăm în pământurile lor și ai noștri nu mor unde mor ai lor. M-ai auzit pe mine vorbind până acum despre Bandar-log?

— Nu te-am auzit, răspunse Mowgli în șoaptă, căci simți că tăcerea profundă care se închegase în jurul lor, în timp ce vorbise Baloo, începe să-l înspăimânte.

— Poporul din junglă a uitat de mult numele lor și nu-și aduce niciodată aminte de ele. Sunt foarte multe la număr, rele, murdare și fără rușine; singurul lor gând, dacă au și ele vreun gând, este să fie luate în seamă de poporul din junglă... Noi însă nu le băgăm în seamă nici chiar atunci când aruncă după noi cu nuci și cu ramuri uscate, când trecem pe sub copacii unde sunt cățărare.

Nici nu termină bine de vorbit și de sus porni o ploaie de nuci și puzderie de ramuri uscate, din frunzișul de deasupra lor, și se auziră icniri supărate și salturi în crengile din vârful copacilor.

— Pentru cei care trăiesc în junglă, poporul maimuțelor este oprit și nu trebuie să se apropie niciodată nimeni de el; ține minte ce-ți spun.

— Este oprit, repetă Bagheera. Cu toate acestea, eu cred că Baloo ar fi trebuit să-ți spună dinainte că nu trebuie să te

apropii de ele.

— Cum adică... Eu? Dar nici nu mi-ar fi trecut prin minte că el s-ar putea duce să se joace cu astfel de gunoaie. Auzi, poporul maimuțelor! Ptiu!

Dintre ramuri începu o nouă ploaie de vreascuri și nuci, iar cei doi o rupseră la fugă și luară pe Mowgli cu ei.

Tot ceea ce spunea Baloo despre maimuțe era adevărul adevărat. Neamul acesta trăia între ramurile copacilor și cum fiarele numai rareori se întâmplă să se uite în sus, nu prea aveau prilej să se întâlnească pe aceleași poteci. De câte ori se întâmpla însă ca să întâlnească un lup bolnav, un tigru rănit sau un urs, aruncau după el cu nuci și cu reteveie, ca să se distreze, și mai ales ca să atragă atenția asupra lor. Pe urmă începeau să țipe și să strige în gura mare sau să cânte tot felul de cântece fără nici un rost, în care chemau trufașe poporul din junglă să se urce în vârful copacilor și să lupte cu ele. Altădată se încăierau între ele fără nici o pricină și lăseau în urmă maimuțe moarte, ca poporul din junglă să le poată vedea vitejia. Erau mereu în căutarea unui conducător și în alcătuirea unei legi, dar nu puteau ajunge la nimic, căci nu erau în stare să țină minte până mâine ceea ce hotărau astăzi, de aceea făceau și ele cum le tăia capul și spuneau mereu. „Ceea ce gândește *Bandar-log* astăzi, va gândi și jungla mâine”, și se mulțumeau cu atât. Nici una dintre fiare nu putea ajunge până la ele și nici nu le dădea nici un fel de atenție; de aceea fură foarte mulțumite când Mowgli veni să se joace cu ele și mai ales de supărarea pe care o pricinuiseră lui Baloo din cauza acestei întâlniri.

Altceva n-aveau de gând să facă de aici înainte, căci *Bandar-log* n-are niciodată nici un fel de gânduri; una dintre maimuțe însă își dote seama, și planul acesta i se păru cât se poate de bun, că ar fi fost foarte bine dacă Mowgli s-ar întovărăși cu neamul lor, din cauză că el se pricepea să împletească ramurile între ele și să facă adăposturi foarte bune care le fereau de vânturi, așa că dacă ar reuși să pună

Rudyard Kipling

lucrurile la cale, ca el să vină să trăiască împreună cu ele, ar fi putut să învețe ceva de folos. De fapt, Mowgli fiind copil al tăietorilor de lemne, moștenise darul, de la părinții lui, să clădească din ramuri uscate tot felul de colibe, fără să-și dea seama de ceea ce face, iar poporul maimuțelor, care îl pândea din frunzișul copacilor, găsea că ceea ce făcea el trebuie să fie cine știe ce minunății. De rândul acesta, își ziceau maimuțele, vor avea și ele un conducător și vor putea deveni neamul cel mai înțelept din junglă... atât de înțelept încât fiecare vietate va trebui să-l pizmuiască și să țină seama de el. De aceea urmărirea în taină pe Baloo, Bagheera și Mowgli prin junglă, ținându-se pe urma lor, nesimțite ca niște umbre, până când sosi ceasul odihnei de amiază. Mowgli se simțea foarte rușinat și adormi între panteră și urs, hotărât să nu-și mai facă de lucru cu poporul maimuțelor.

Prin somn, își dădu seama că niște mâini aspre, dar puternice îi pipăie brațele și picioarele, pe urmă auzi fâșăitul ramurilor care se legănau deasupra lui. Când deschise ochii, auzi o mișcare și freamățul neobișnuit din hățișul care îi înconjură, în timp ce Baloo răscolea toată jungla cu răcnetele lui, iar Bagheera sălta în sus pe trunchiul unui copac și își arăta furioasă colții. Tot *Bandar-log*-ul se repezi în sus printre ramurile unde Bagheera nu-l mai putea urmări și chicotea de bucurie, strigând:

— Ne-au băgat în seamă; Bagheera s-a repezit după noi. Tot poporul din junglă se va minuna când va auzi de priceperea și viclenia noastră.

Începu apoi goana printre ramurile copacilor, un fel de fugă a poporului maimuțelor din copac în copac, pe care nimeni nu ar fi în stare să o descrie. Maimuțele își au drumurile lor obișnuite și răspântiile, în sus pe creste și în jos, la înălțimi de cincizeci, șaptezeci sau o sută de coți deasupra pământului, și pot umbla pe aceste drumuri la nevoie chiar în timp de noapte. Două maimuțe voinice apucaseră pe Mowgli de subțiori și își făceau vânt cu el din

copac în copac. Greutatea băiatului le cam stingherea la mers, altfel ar fi fugit cel puțin de două ori atât de repede. Cu toate că simțea un nod urcându-i-se de la stomac și-i veneau amețeli, Mowgli era încântat de această goană în înălțimi. Se înfiora însă când vedea pământul la mari adâncimi dedesubtul lui și la fiecare săritură care îl legăna în gol, își simțea sufletul la gură. Maimuțele care îl duceau de subțiori se cățarau cu el până în vârful copacilor, fără să se oprească decât în lipsa când simțeau ramurile subțiri pârâind sub greutatea lor. Atunci dădeau drumul unui chiot răgușit și-și făceau vânt, descriind în aer un arc întors, ca în clipa următoare să se găsească agățate cu mâinile și picioarele de ramurile cele mai de jos ale copacului vecin. Din când în când jungla se vedea așternându-se până în depărtări pe care ochiul le putea vedea din vârful copacilor în care erau cățarați, întocmai cum vede marinarul urcat în vârful catargului valurile mării furioase gonind spre infinit. Pe urmă simțea șfichiuiala ramurilor subțiri biciuindu-i obrajii, și în clipa următoare se pomenea din nou, împreună cu cele două maimuțe care îl țineau de subțiori, spânzurați în ramurile care se legănau aproape la fața pământului. Sărind mereu din copac în copac, răcnind răgușit și petrecut de vâjăitul ramurilor care se ridicau după fiecare salt în adâncimi *Bandar-log-ul* se pierdea tot mai departe pe drumurile junglei, ducându-și cu el prizonierul.

La început, lui Mowgli îi fu teamă că-i vor da drumul din înălțimi, pe urmă se înfurie, dar își dete seama că nu poate să fie de folos nici un fel de împotrivire și începu să se gândească ce are de făcut. În primul rând trebuia să dea de știre lui Baloo și Bagheerei, căci prevedea că maimuțele care goneau repede din copac în copac îi lăsaseră de mult în urmă. N-avea la ce să se mai uite pe pământ, căci nu vedea decât ramurile copacilor care erau dedesubt, de aceea ridică privirea și în depărtarea zărilor văzu pe Chil, vulturul care se rotea legănându-se dus de vânt și pândea largul junglei

Rudyard Kipling

așteptând să moară prada la care avea dreptul. Chil băgase de seamă că maimuțele duceau ceva cu ele, de aceea se lăsă câteva sute de metri mai jos, să vadă dacă nu cumva povara lor va fi bună și pentru el. Rămase mirat când îl văzu pe Mowgli și cum îi fac vânt spre vârful unui copac și-l auzi dând semnal de vultur:

— De un sânge suntem amândoi!

Freamătul ramurilor înfrunzite se închise numaidecât deasupra lui, dar Chil se repezi în jos și ajunsese la celălalt copac, tocmai la timp pentru ca să poată vedea fața copilului ars de soare:

— Ia-mi urmele, strigă Mowgli, și dă de știe lui Baloo din haiticul Seonee și Bagheerei de la Stânca Soborului!

— În numele cui să duc știrea frățioare? întrebă vulturul căci el nu văzuse până acum pe Mowgli, cu toate că auzise vorbindu-se de el.

— Al lui Mowgli, brotăcelul... Ei îmi zic puștiul... Ia-mi urmele ca să mă puteți găsi.

Ultimele cuvinte trebui să le strige în gura mare, căci se simți din nou aruncat în văzduh, dar Chil îl auzi și după ce dete din cap, se repezi în sus, urcându-se în văzduh până nu se mai văzu decât ca un grăunte de nisip. Din fundul cerului albastru veghea cu ochii lui telescopici cum se mișcă vârful copacilor pe unde treceau maimuțele care-l purtau pe Mowgli.

— Maimuțele nu merg niciodată prea departe, își zise el și zâmbi, căci una spun că fac, dar până să facă, au și uitat ce vor. *Bandar-log* e gata în orice clipă să lase un lucru început și să se apuce de altul nou. De astă dată s-au băgat într-o afacere care le va da multă bătaie de cap, cel puțin așa văd eu, căci Baloo nu este un lingău și Bagheera este în stare săucidă și altceva decât capre.

Începu să se legene pe aripi și, adunându-și ghearele sub pânțele, așteptă să vadă ce se mai întâmplă.

În timpul acesta Baloo și Bagheera își mușcau unghiile de

furie și de neastâmpăr. Bagheera se repezea în copaci urcându-se dintr-un salt la înălțimi până unde nu mai ajunsese niciodată, dar ramurile subțiri se îndoiau sub greutatea ei și se pomenea din nou pe pământ, cu ghearele pline de scoarța mustoasă.

— De ce n-ai spus băiatului de primejdia care îl amenință, muși pantera la urechea lui Baloo, care fugea greoi, în nădejdea că va putea ajunge maimuțele din urmă. La ce ți-a folosit că l-ai umplut de vânătași, dacă nu i-ai spus nici atâta că trebuie să se păzească?

— Haide, repede... repede, gemu Baloo, până îi mai putem prinde.

— Fugind așa cum fugi tu, nici o vacă rănită n-ar putea să cadă de oboseală. Înțelept cărturar și priceput dascăl de copii, dacă mai alergi o milă așa cum ai alergat până acum, să știi că plesnești! Mai bine așează-te aici, pe iarbă, și gândește-te ce-i de făcut. Pune ceva la cale, căci n-a sosit vremea să pornim atacul contra lor, și s-ar putea să-i dea drumul din vârful unui copac, dacă vor vedea că-i urmărim de aproape.

— Arrula! Whoo! Poate i-au dat drumul, căci de când aleargă au obosit cărându-l cu ele. Cine poate avea încredere în Bandar-log? Puneți-mi liliaci morți pe cap, dați-mi oase mucedede să mănânc, tăvăliți-mă în mijlocul roiurilor de albine sălbatice ca să mă înțepe până ce voi muri, și pe urmă să mă îngropați împreună cu hiena, căci eu sunt cel mai ticălos dintre urși. Arrula! Whooa! O Mowgli, Mowgli, cum de nu ți-am atras atenția asupra primejdiei care te pândește dacă stai de vorbă cu cei din *Bandar-log*, în loc să-ți fac cucuie în cap? Cine știe, poate învățăturile mele s-au evaporat tocmai prin aceste cucuie și bietul băiat rămâne singur în mijlocul junglei, fără să-și poată aduce aminte de vorbele vrăjite pe care le-a învățat de la mine.

Baloo își duse labele la urechi și începu să se tăvălească, gemând din greu.

Rudyard Kipling

— Cu toate acestea mai adineauri mi-a repetat toate vorbele învățate de la tine, fără nici o greșeală, zise Bagheera care începuse să-și piardă răbdarea. Baloo, tu ai pierdut și mintea și respectul de tine însuși. Ce-ar zice jungla dacă m-ar vedea pe mine, pantera neagră, că încep să mă dau tumba, cum face Ikki ariciul, și să mă vait?

— Ce-mi pasă mie de ce gândește jungla! El poate fi mort până acum, se văita ursul.

— De asta eu n-am nici o grijă, cel mult dacă-i dau drumul din înălțime, ca să vadă cum răbufnește în pământ, sau de nu-l vor fi omorât, ca să nu trebuiască să-l mai ducă în continuare cu ei. Altfel puștiul e teafăr sănătos. E băiat deștept și știe ce trebuie să facă; afară de asta are niște ochi cu care sperie toată jungla. Dar (și aceasta este o mare nenorocire) el se găsește acum în puterea lui *Bandar-log* care, tocmai din cauză că trăiește în vârful copacilor, nu se teme de noi, poporul din junglă, zise Bagheera și începu să-și lingă una dintre labele dinainte.

— Sunt un bătrân nebun. Un borțos cafeniu care se hrănește cu rădăcini, zise Baloo și dintr-o zvâcnitură se îndreptă din șale și sări în picioare. Hathi elefantul sălbatic are dreptate: fiecare cu spaima lui, prin urmare și ei, cei din *Bandar-log*, se tem de Kaa, șarpele dintre stânci, căci Kaa se cațără în copaci cu aceeași ușurință ca și ei. Noaptea le fură puii din culcușuri. Numai numele lui e de-ajuns să-l pronunți, și încremenesc din creștet până-n vârful cozilor lor blestemate. Hai să mergem la Kaa!

— Ce crezi că va putea face pentru noi? El nu face parte din neamul nostru, căci n-are picioare și ochii lui sunt răi, zise Bagheera.

— E foarte bătrân și foarte viclean, dar mai ales flămând, răspunse Baloo plin de speranță. Făgăduiește-i mai multe capre.

— După ce s-a săturat odată, doarme câte o lună întreagă. S-ar putea să-l găsim chiar acuma dormind, dar chiar dacă îl

vom găsi treaz, te pomenești că ne va spune că preferă să-și vâneze singur caprele pentru ospăț.

Bagheera nu cunoștea pe Kaa mai de-aproape, de aceea era foarte firesc să fie bănuitoare.

— În cazul acesta, dragul meu tovarăș de vânători, noi doi îl vom face să-și bage mințile-n cap, zise Baloo și-și frecă blana umărului roșcovan de flancul mătăsos și negru al panterei, pe urmă plecară în căutarea lui Kaa, pitonul dintre stânci.

Îl găsiră întins pe o stâncă înfierbântată de căldura soarelui de amiază, admirându-și pielea cea nouă, după ce zece zile de-a rândul se muncise să-și lepede pe cea veche. Era splendid la înfățișare, cu capul repezit înainte și trupul de aproape treizeci de coți încolăcit în arcuri fantastice care străluceau în lumină. Șarpele își lingea buzele, gândindu-se la viitorul ospăț care trebuia să vină.

— N-a mâncat încă, zise Baloo și oftă ușurat când îi văzu pielea marmorată de pete cafenii și galbene. Bagă de seamă Bagheera, căci șarpele după ce își schimbă pielea este cam miop și gata în orice clipă de atac. Kaa nu este șarpe veninos, căci la drept vorbind el disprețuiește șerpilor veninoși pe care îi numește lași, dar puterea lui se ascunde în inelele trupului pe care, dacă și-l încolăcește în jurul cuiva, nu mai este scăpare.

— Noroc la vânat! strigă ursul, așezându-se pe picioarele dinapoi.

Ca toți șerpilor de seama lui, Kaa era și el cam fudul de urechi, așa că nu înțelese numaidecât despre ce este vorba. Cu toate acestea se încolăci, gata să sară, și rămase cu capul întins, apoi răspunse:

— Noroc la vânat tuturor. Ce te aduce pe la mine Baloo? Noroc la vânat Bagheera. Cineva dintre noi e flămând; nu cumva se găsește ceva pe aproape? Poate o ciută sau chiar un cerb tânăr, căci eu sunt mai deșert decât o fântână părăsită!

Rudyard Kipling

— Am venit la vânat, răspuse Baloo cu indiferență, căci știa dinainte că șarpele Kaa este greoi și nu trebuie să-l zorești.

— Dați-mi voie să vin și eu cu voi, zise pitonul, căci o lovitură de labă mai mult sau mai puțin nu contează nici pentru tine Bagheera și nici pentru tine Baloo... Eu când sunt singur, trebuie să aștept zile întregi la pândă pe potecile junglei, ca să-mi cadă ceva, sau să mă târăsc o jumătate de noapte pe tulpina unui copac, ca să-mi cadă un pui de maimuță. Mi-e și silă. Copacii nu mai sunt ce erau în anii tinereții mele, căci ramurile sunt numai putregai și vreascuri.

— Poate și greutatea ta e de vină că ramurile copacilor nu te mai pot purta, răspuse Baloo.

— Se poate să ai dreptate, zise pitonul cu mândrie, căci sunt cam lung. Cu toate acestea, eu cred că și pădurea asta tânără poartă vina. Ultima dată când am fost la vânătoare, era cât pe-aci să cad din vârful unui copac, puțin a lipsit, și în timp ce lunecam cu zgomot pe tulpina copacului; căci nu-mi înfășurasem coada destul de strâns, Bandar-log s-a trezit și a început să mă batjocorească în toate felurile.

— Ologule, rămă stârpită, murmură Bagheera ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva asemănător.

— Șșșșh! Se poate să-mi fi spus astfel de vorbe? se minună șarpele.

— Cam așa ceva am auzit maimuțele strigând după noi ultima dată când luna era plină, dar noi nu le-am prea luat în seamă. Despre tine se mai spun și altele... de pildă că ți-ai pierdut toți dinții și din cauza aceasta nu îndrăznești să ataci decât puii de iezi (ce nerușinați sunt cei din Bandar-log) deoarece ți-e teamă de coarnele ascuțite ale caprei, continuă Bagheera cu înțeleș.

Un șarpe, dar mai ales un piton bătrân și înțelept cum era Kaa, nu se arată niciodată că este supărat, cu toate acestea atât Baloo cât și Bagheera văzură numaidecât că mușchii gâtului lui Kaa încep să joace și să se umfle de furie.

— Bandar-log și-a schimbat locurile unde aveau sălașuri, zise el liniștit. Azi, când am ieșit la soare, i-am auzit cum săreau prin crengile copacilor.

— Tocmai pe urmele lui am plecat și noi acum, zise Baloo, dar cuvintele îi muriră în gât, căci își aduse numaidecât aminte că e pentru prima dată, de când știe el, că o viețuitoare din junglă se interesează de ceea ce face poporul maimuțelor.

— Atunci, fără îndoială, faptul că doi vânători frunțași, stăpâni la ei în junglă, au pornit pe urma lui Bandar-log, nu este tocmai un lucru de nimic, răspunse Kaa pe un ton cât se poate de prevenitor, dar abia stăpânindu-și curiozitatea.

— Ca să fim sinceri, începu Baloo, eu nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât bătrânul cărturar al puilor de lup din haiticul Seonee, iar Bagheera care este de față...

— Este numai Bagheera, încheie pantera neagră, și clămpâni din fălcile care se închiseră cu sunet sec ca și colții unei grape, căci din fire ei nu-i plăcea să umble cu vorbe meșteșugite și nici să ocolească ce are de spus. Uite ce este Kaa, neamul acesta de hoți care fură nucile și sfâșie frunzele palmierilor, ne-a răpit pe piciul nostru despre care poate ai auzit vorbindu-se.

— Am auzit ceva de la Ikki (dar nu l-am prea luat în seamă), că un fel de om ar fi intrat în haiticul lupilor undeva, dar n-am crezut. Ikki aude multe și povestește prost ceea ce aude.

— Cu toate acestea este adevărat; e vorba de un copil cum nu s-a mai văzut, încuviință Baloo. Cel mai bun, cel mai cuminte și cel mai îndrăzneț dintre copiii pe care i-am întâlnit... ucenicul meu care va duce faima lui Baloo prin toată jungla... dar afară de asta eu... și noi toți... Kaa, îl iubim.

— Șșșșt, făcu pitonul și începu să-și legene capul, pe o parte și pe alta. Am avut și eu parte să știu ce înseamnă să iubești pe cineva. Mi s-au întâmplat și mie atâtea, încât dacă

Rudyard Kipling

aș sta să vi le povestesc...

— Pentru ca să putem pricepe ceea ce ai pățit tu, ar trebui să fie o noapte senină și să te ascultăm cu stomacul plin, întrerupse Bagheera pe nerăsuflăte. Piciul nostru este în puterea celor din Bandar-log, și noi știm că din tot poporul junglei, aceștia nu se tem decât de Kaa.

— Nu se tem decât de mine... Cam au dreptate, răspuse Kaa. Gâlceava, prostie și deșertăciune, prostie, deșertăciune și gâlceavă: asta înseamnă neamul maimuțelor. Cu toate acestea, un copil nu e bine să cadă în mâinile lor. E neam de leneși și se plictisesc și cu nucile pe care le culeg cât e ziua de lungă, așa că uneori încep să le dea drumul după ce le-au adunat. Se întâmplă, de asemenea, să care cu ei câte o creangă de copac din zori și până în amiezi, cu gând să o întrebuițeze cine știe la ce, dar pe urmă uită de planul pe care l-au avut și, după ce o rup în două, o aruncă din nou. Soarta copilului nu e deloc de pizmuit. Mi se pare că tot ele mi-au spus și pește galben, nu e așa?

— Rămă... rămă stârpită, lămuri Bagheera, și ți-au mai spus și alte lucruri pe care mi-e rușine să ți le repet.

— Va fi nevoie să le aducem aminte că trebuie să vorbească respectuos despre stăpânul lor. Haașșh! Trebuie să-i facem să-și bage mințile în cap. Unde sunt ei acum cu copilul?

— Numai întunericul junglei ți-ar putea spune. Probabil s-au îndreptat spre soare apune. Noi credeam că tu știi, răspuse Baloo.

— Eu? Cum adică?... Eu îi vânez numai când îmi ies în cale, dar niciodată nu mă iau după ei, cum nu mă iau nici după broaște sau după unda apei din vârtejuri... de așa ceva nu poate fi vorba. Haașșh!

— În zări, privește în zări Baloo, din haiticul lupilor Seonee, se auzi țipătul vulturului.

Ursul ridică privirea să vadă cine-l strigă și din înălțimi văzu cum se prăvălește vulturul Chil, secerând zarea cu

aripile în care vuia vântul și se întrezărea poleiala aurului din soare. Se însera și venise vremea de culcare a zburătoarelor, căci Chil iscodise toată jungla în căutarea lui Baloo pe care îl ascundeau ramurile înfrunzite ale copacilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ursul.

— Am văzut pe Mowgli cum îl duceau cei din Bandar-log. M-a rugat să vă dau de știre. I-am urmărit; Bandar-log l-au dus dincolo de fluviu în cetatea maimuțelor de la peșterile înghețate. Se poate că aici se vor opri pentru o noapte sau pentru zece, dar se poate să nu se oprească mai mult decât un ceas. Am vorbit cu lilieci să-i iscodească ei în toiul nopții. Aceasta este vorba pe care v-o aduc. Noroc la vânat, vouă celor de jos.

— Grumaz liniștit și somn odihnit pentru tine, vulture Chil, răspunse Bagheera. Îmi voi aduce aminte de tine la viitoarea mea pradă și voi lăsa pentru tine capul neatins, ca ospăț.

— Nu face atâta osteneală... și n-avea nici o grijă. Copilul cunoaște vorbele vrăjite ale junglei. Altceva eu nu puteam face, și vulturul se ridică din nou în înălțimile tulburi ale serii.

— N-a uitat învățătura, zise Baloo cu mândrie. Atât de crud și să-și mai poată aduce aminte de vorbele vrăjite, chiar de cele ale păsărilor, în timp ce maimuțele îl duc în goană peste vârfurile copacilor, asta e ceva.

— Eu cred că i le-ai băgat în cap cu sila, zise Bagheera. Cu toate acestea eu sunt mândră de el... Dar acum haide spre peșterile înghețate.

Știau cu toții în ce parte sunt aceste culcușuri, dar poporul din junglă nu se ducea niciodată până acolo, căci peșterile înghețate erau un oraș părăsit, uitat și îngropat de jungla mereu în primenire, iar fiarelor nu le place să se aciuiască în culcușurile unde au hălăduit oamenii. Singuri mistreții se mai adăpostesc pe acolo, dar un haitic de vânători niciodată. Mai vin și maimuțele să poposească din

Rudyard Kipling

când în când printre ziduri, dar nu întârzie nici ele. Încolo, nici un fel de animal care se respectă nu se abate pe acolo, decât cel mult pe timp de secetă, când în zăcătorile și canalele căzute în ruină tot se mai poate găsi câte o gură de apă.

— Până acolo e drum de o jumătate de noapte, dacă mergem în fugă, zise Bagheera, în timp ce Baloo se întoarse grav spre ea.

— Voi căuta să merg cât pot de repede, răspunse ursul îngrijorat.

— Noi nu te putem aștepta, dar vino după noi, căci eu și pitonul trebuie să o luăm la picior.

— Picior, nepicior eu tot cred că mă voi putea ține de tine, cu toate că alergi în patru picioare.

Baloo se opintea ca să se țină de ei, dar după o bucată de drum începu să sufle din greu și trebui să se așeze ca să se odihnească, așa că cei doi îl lăsară departe în urmă. Bagheera începu să iuțească pasul și mergea ca o săgeată. Kaa nu spunea nimic, dar oricât de repede ar fi gonit pantera, pitonul uriaș de stâncă ținea pas cu ea. Când ajunseră la un torent de munte, Bagheera îl trecu dintr-un salt, iar pitonul trebui să treacă de-a înotul și din apă nu i se vedea decât capul și cam doi coți de la gât. După ce ieșiră însă pe țârm, Kaa o ajunse în câteva clipe și începură din nou să gonească alături.

— Pe zăvorul zdrobit care mi-a redat libertatea, tu nu ești un pedestraș de disprețuit, zise Bagheera când văzu că începe să se întunece.

— Mi s-a făcut foame, zise pitonul. Afară de asta zici că mi-au spus broască râioasă.

— Stârpitură de rămă... și pe deasupra leșinată.

— E totuna, hai înainte. Și Kaa începu să se lungească pe pământ iscodind cu ochi siguri drumul cel mai scurt și cel mai bun pe care nu-l mai părăsi de aici înainte.

În culcușurile unde se opriseră peste noapte, maimuțele își

uitaseră cu totul de prietenii lui Mowgli. Aduseseră băiatul între zidurile dărâmate ale cetății părăsite și păreau foarte încântate de fapta lor. Mowgli nu mai văzuse nici un oraș indian și cu toate că în jurul lui nu se vedea altceva decât ruine, i se păru că este o minunăție neașteptată. Orașul străvechi fusese ridicat de un rege pe vârful unei coline. Se mai vedeau drumurile pietruite care duceau la porțile cetății cu țâțanile uriașe asupra cărora se stingeau acum cele din urmă raze de soare. Pe zidurile crăpate creșteau copacii, meterezele erau sfărâmate și risipite departe împrejur, iar sub ferestrele turnurilor se cățarau, legănându-se în aer, snopii de liane care năvăleau spre înălțimi.

În mijlocul cetății din vârful colinei se vedea un palat căruia îi lipsea acoperișul, iar printre lespezile plesnite ale curții și havuzurile părăsite creșteau ciulini în voie; în partea unde erau grajdurile elefanților regelui, pavajul era măcinat de rădăcinile copacilor tineri care răzbiseră la lumină. Din palat se puteau vedea nenumăratele case descoperite și pustii care formau orașul, și semănau cu fagurii unui stup de albine în care sălășluia întunericul; mai încolo se vedea o bucată de stâncă informă care fusese statuia unui idol în mijlocul unei piețe spre care duceau patru străzi; la colțurile străzilor se vedeau havuzurile și canalele în ruină, iar mai încolo cupolele plesnite ale templelor, din pereții cărora se întindeau în lumină ramurile smochinilor sălbatici. Maimuțele spuneau că locul acesta este orașul lor și din această cauză disprețuiau poporul junglei care își avea sălașurile în mijlocul pădurii. Cu toate acestea nici ele nu știu pentru ce fuseseră durate aceste ziduri și nici la ce puteau să servească. Se așezau roată în mijlocul sălii uriașe care ducea spre camera de sfat a regelui și se puricau cu gândul că ele sunt oameni; alergau apoi în neștire pe coama zidurilor dărâmate și adunau bucăți de moloz și cărămizi în câte un colț, ca să uite imediat ce au făcut cu ele; se încăierau din senin și făceau o larmă amețitoare, ca

Rudyard Kipling

numaidecât după aceea să înceapă să se joace pe terase și prin grădinile regale unde scuturau tufele de trandafiri și portocalii, numai de plăcerea de a vedea cum cade floarea și se risipesc fructele. Umblau prin toate tainițele, prin gangurile de sub pământ și prin chiliile întunecate, dar nu-și aduceau aminte ce au văzut pe unde au fost și ce n-au mai văzut înainte, pe urmă începeau să stea de vorbă fie în grupuri, fie câte două-trei și să se mândrească bineînțeles cu purtările lor care nu puteau fi decât aidoma cu ale oamenilor care au trecut prin aceste locuri; așa credeau ele. Când coborau la zăcători ca să-și astâmpere setea, tulburau apa și se încăierau, pe urmă o luau la fugă de-a valma și țipau cât le lua gura, că în junglă nu e nimeni atât de înțelept, atât de bun și atât de îndemânatic ca ele, dar nici haitic nu se mai găsește atât de puternic și atât de blând ca Bandar-log. Prostiile acestea le repetau mereu, până se săturau de ele, ca pe urmă să se întoarcă din nou în junglă și să se repeedă în vârfurile copacilor, în nădejdea că celelalte fiare le vor lua în seamă.

Lui Mowgli, care fusese crescut în respectul legii din junglă, nu-i plăcea și nici pe înțelesul lui nu putea fi acest fel de viață. Era târziu după amiază când maimuțele sosiră cu el în orașul părăsit, dar în loc să se ducă să se culce, cum făcea Mowgli, după un drum atât de lung, se luară de mâini și începură să joace, cântând cântecelele cele mai deșucheate ce se pot închipui. Una dintre maimuțe ținu o cuvântare și spuse că aducerea lui Mowgli în captivitate însemna un nou capitol în istoria neamului Bandar-log, căci de la el vor putea învăța cum să împletească adăposturi din ramuri de copaci și din papură, pentru a se adăposti de vânturi și ploi. Mowgli culese câteva vrejuri de curpeni și liane pe care începu să le împletească, iar maimuțele încercară să facă după el, dar după foarte scurt timp li se urî cu această îndeletnicire și începură să se tragă una pe alta de coadă și să sară în patru labe, tușind pe toate glasurile.

— Mi s-a făcut foame, zise Mowgli. În partea aceasta a junglei eu sunt străin. Aduceți-mi de mâncare sau lăsați-mă ca să mă duc la vânat.

Douăzeci de maimuțe se repeziră dintr-o dată printre tufele din marginea orașului părăsit, ca să-i aducă nuci și fructe de pawpaw; la întoarcere însă începură să se încaiere și cu multă greutate reușiră să mai aducă ceva din ceea ce luaseră cu ele. Mowgli era tot atât de trist pe cât era de înfometat și de supărat, de aceea începu să se plimbe pe străzile deșarte ale orașului pustiu, și din când în când dădea câte un chiot de vânătoare ca orice străin. De răspuns nu-i răspundea nimeni, și foarte curând își dădu seama că ajunsese într-un loc care nu putea să fie nicidecum prielnic.

Tot ce mi-a spus Baloo despre Bandar-log este adevărul curat, își zise el. Aceștia nu au legea lor, nici chiot de vânătoare. Nu se pricep decât să spună șolticării și n-au nici conducători, ci numai mâini și degete lungi și subțiri, făcute anume pentru hoții. Prin urmare, dacă voi muri de foame sau voi fi ucis pe aici, nimeni nu poartă vina decât eu singur. Cu toate acestea trebuie să încerc să mă întorc în partea junglei de unde am venit. Fără îndoială Baloo îmi va trage o chelfâneală, dar tot va fi mai bine decât să-mi pierd vremea cățărându-mă prin copaci cu Bandar-log.

Nici nu ajunsese bine până la zidul care împrejmuia orașul, când simți cărdul de maimuțe repezit pe urma lui și spunându-i că el nici nu este în stare să-și dea seama cât de bine va fi pentru el aici unde l-au adus și una câte una începură să-l ciupească, pentru a-l face să înțeleagă ce înseamnă să fii recunoscător pentru binele care ți s-a făcut. Strânse din dinți, dar nu zise nimic ci merse înapoi cu alaiul de maimuțe care răcnea în jurul lui și se îndreptă spre terasa cu zăcătorile de cremene roșie, pline de apele scurse de pe urma ploilor. În mijlocul terasei era un foișor din marmură albă, clădit pentru reginele care muriseră cu mai bine de o sută de ani în urmă. Cupola foișorului era pe jumătate

Rudyard Kipling

dărămată și intrarea subterană, pe unde veneau reginele din palat, era aproape astupată. Pereții însă erau o minunăție, făcuți numai din marmură albă ca laptele și încrustați cu pietre de agate, de cornaline, de jasp și chrisopraze, iar când trecea luna de vârful muntelui, razele ei jucau pe pavajul foșorului lumini atât de blânde, încât ți se părea că pe jos este întinsă o mătase fină ca un vis și cu magice străluciri. Oricât de trist, de obosit și de flămând ar fi fost Mowgli, îi fu peste putință să nu râdă când văzu cum se întrec maimuțele care mai de care să-l convingă cât este Bandar-log de puternic, de înțelept și de blând și că prin urmare este cea mai mare prostie să încerce să-i părăsească.

— Suntem un neam mare și puternic. Suntem înțelepți. Ființe minunate; vietățile cele mai minunate din junglă. Toți suntem de aceeași părere, prin urmare ceea ce spunem trebuie să fie adevărat, strigau ei. Acum, pentru că tu ești de față și pentru întâia dată poți să ne auzi ce-ți spunem și să duci vorbele noastre și poporului din junglă, ca de aici înainte să țină seamă de noi, îți vom povesti tot ce este în legătură cu viața noastră extraordinară.

Mowgli nu zise nimic, iar maimuțele începură să se adune cu sutele în jurul lui pe terasă, ca să asculte pe cei care vorbeau și cântau imnuri de slavă lui Bandar-log, iar în timp ce oratorul se oprea pentru ca să respire, toate strigau în gura mare:

— Este adevărat ce spune. Noi toți suntem de o părere cu el.

Când îi puneau și lui câte o întrebare, Mowgli clipea din ochi și da din cap, dar simțea că îi vine amețală din cauza urletului neîntrerupt din jurul lui.

— Mi se pare că pe toți i-a mușcat Tabaqui și au turbat. Nu mai încape vorbă, gălăgia asta trebuie să fie dewanee, nebunia junglei. De ce nu se duc să se culce? Un nor s-a târât în fața lunii; cel puțin dacă ar fi fost mai mare, aș fi putut profita de întuneric și aș fi fugit. Dar mă simt atât de

obosit!

În fundul șanțului de sub zidurile dărâmate care împrejmuiiau orașul pustiu, același nor era urmărit cu toată atenția de privirile a doi prieteni: Bagheera și Kaa știau că maimuțele sunt foarte primejdioase când sunt multe împreună, și de aceea nu voiau să intre la înfrângere sigură. Maimuțele nu atacă niciodată, decât atunci când sunt cel puțin o sută contra unuia singur și numai rareori se întâmplă ca cineva din junglă să facă o încercare atât de nebunească.

— Eu mă duc să trec zidul din partea de apus, zise Kaa, și mă voi rezezi costiu asupra lor. Nu cred că-mi vor sări în spinare, cu toate că sunt multe, dar...

— Știu ce vrei să spui: că n-avem pe Baloo cu noi. Va trebui să facem ce vom putea. Când norul va trece întreg în fața lunii, eu mă voi îndrepta spre terasă, căci pesemne acolo țin sfat, pentru a se hotărî ce să facă până la urmă cu băiatul.

— Noroc la vânat! strigă pitonul mohorât și se pierdu în noapte.

Zidul din partea de apus era în stare destul de bună și Kaa pierdu o bucată de vreme, până ce găsi loc ca să poată trece streășina de piatră. Norul acoperise luna și Mowgli tocmai se gândea ce să facă, în clipa când auzi pasul ușor al panterei la capătul terasei. Bagheera urcase costișa fără să fie simțită de cineva din Bandar-log și când ajunsese pe terasă se gândi că nu e bine să-și piardă timpul, mușcând maimuțele. De aceea începu să lovească în dreapta și în stânga pe cei adunați în jurul lui Mowgli în rânduri dese, de câte cincizeci-șaizeci de patruzeți. Se auzi un urlet de groază și de furie cutremurând întunicul, dar în timp ce pantera neagră trecea peste trupurile celor pe care îi zdrobise, auzi o maimuță strigând pe urma lui:

— Nu este decât un singur dușman. Pe el, omorâți-l, dați fără milă!

Rudyard Kipling

Pantera fu copleșită de un val de maimuțe care se închise deasupra ei, mușcând cu colții și sfâșiind cu ghearele în timp ce câteva dintre cele mai voinice înhățară pe Mowgli și după ce îl târâră până la foișor, îl siliră să intre înăuntru prin deschizătura strâmtă a cupolei. Alt băiat, dacă ar fi fost crescut printre oameni, poate și-ar fi zdrobit ciolanele de la această înălțime. Mowgli însă învățase de la Baloo cum trebuie să sară și când ajunse jos căzu în picioare.

— Stai aici, șoptiră maimuțele, până ce-i vom omori pe prietenii tăi. Pe urmă ne întoarcem ca să ne jucăm cu tine... de cumva veninoșii te vor lăsa până atunci în viață.

— Eu sunt ca voi de un sânge, strigă Mowgli aducându-și aminte de semnalul ce trebuie dat șerpilor.

În jurul lui simți că începe să se miște ceva și de sub dărâmături se auzi șuier abia simțit, de aceea, ca să fie la adăpost de orice întâmplare, mai dădu semnalul o dată ca să audă toți.

— Sssââh! am înțeles răspunseră glasurile surde a celor care mișunau în jurul lui (orice ruină din India devine repede un adevărat cuibar de șerpi, și tocmai de aceea foișorul reginelor era adevărat furnicar de cobre). Umblă cu băgare de seamă, căci ne poți călca în picioare, frățioare.

Mowgli căută să rămână pe cât posibil nemișcat și prin crăpăturile pereților de marmură căuta să prindă și să audă vuietul luptei care se dădea în jurul panterei de afară. Se auzeau urlete, lovituri surde și răbufneli, pe deasupra cărora mugetul răgușit al Bagheerei era semnal de fiecare dată când făcea un salt în mijlocul dușmanilor săi ca să se ridice cu ei în spinare. Pentru prima dată de când se născuse, pantera neagră lupta ca să-și apere viața.

Baloo trebuie să fie pe aproape, căci altfel Bagheera nu ar fi venit singură, se gândi Mowgli, apoi strigă din toate puterile:

— Aleargă la zăcători Bagheera. Fugi repede și dă-te la fund. Îndreaptă-te spre apă.

Pantera auzi semnalul și dându-și seama că Mowgli este în viață prinse din nou curaj. Începu să-și facă drum cu multă greutate spre zăcători, lovind cu sete în dreapta și în stânga, luptând pentru fiecare palmă de loc peste care trecea. De sub zidul dărâmat din marginea junglei se ridică în clipa aceasta chiotul de război al lui Baloo. Ursul făcuse tot ce-i stătuse în putință, dar nu putuse ajunge mai devreme.

— Bagheera, am sosit, strigă ursul. Acuma trec zidul la tine. Ahuvara! îmi fug pietrele de sub picioare. Stai Bandar-log, că sunt și eu pe aici, dar nici nu apăru bine la capătul terasei și fu îngropat până la gât de valul maimuțelor care se repeziseră în calea lui. Baloo se ridică pe labelle dinapoi, iar în cele dinainte cuprinse un braț de maimuțe care îi veni la îndemână și începu să le bată în capete ca pe niște maie. Un plescăit al apei din zăcători dădu lui Mowgli de știre că Bagheera reușise să-și facă drum până la apă unde se dăduse la fund, lăsându-și la suprafață numai capul. Pantera începu să sufle cu greutate, dar știa că maimuțele nu puteau veni după ea până acolo. În timpul acesta, maimuțele se îngrămădiseră pe trei rânduri, înșirate pe marginea zăcătorii, gata să sară asupra ei, dacă ar fi încercat să vină în ajutorul lui Baloo. Văzând că nu e chip să iasă, Bagheera ridică bărbia picurând de apă și, în deznădejde, chemă ajutorul șerpilor:

— Eu sunt cu voi de un sânge!

Pesemne că dăduse bir cu fugiții în ultimul moment, așa că Baloo, cu toate că era aproape înăbușit de valul maimuțelor care se repeziseră la el spre marginea terasei, abia își putea stăpâni râsul, auzind pantera că cheamă ajutor.

Kaa trecuse cu multă greutate pe deasupra zidului din partea de apus și când se lăsă în jos, pe urma lui începură să cadă bolovani care se duceau de-a dura. După ce se văzu dincoace, își încolăci trupul de câteva ori, pentru a se convinge că este în perfectă formă, căci nu voia să piardă

Rudyard Kipling

nimic din avantajele pe care i le oferea terenul unde era postat. În timpul acesta iureșul contra lui Baloo continua cu toată furia, iar maimuțele de pe marginea zăcătorii dădeau Bagheerei târcoale. Pe deasupra lor, liliacul Mang secera aerul ducând știre în largul junglei despre marea bătălie care era în toi, așa că însuși Hathi, elefantul sălbatic, începu să mugească, trezind cârdurile de maimuțe răzlețe care începură să vină numaidecât duium pe cărările nebătătorite din vârfurile copacilor, ca să dea și ele o mână de ajutor neamului lor în primejdie, dincoace de zidurile unde erau culcușurile înghețate. Vuietul luptei răscolise liniștea până la câteva poște împrejur. În momentul acesta Kaa se repezi drept înainte, setos de ucidere. Puterea de luptă a unui piton se ascunde în lovitura pe care o dă cu capul repezit înainte de toată greutatea trupului. Închipuiți-vă o lance, ori o ghioagă, sau un baros cam de o jumătate tonă, purtat de îndemânarea rece și furia oarbă, pentru ca să vă puteți da seama mai bine de ce înseamnă Kaa în luptă. Un piton lung de cinci-șase coți poate da un bărbat peste cap, dacă îl lovește în piept, iar Kaa, după cum știți, avea peste treizeci. Prima lovitură fu îndreptată în grămada de maimuțe care încolțise pe Baloo, dar fu îndreptată cu atâta furie și veni atât de neașteptată, încât nu mai fu nevoie și de a doua. Maimuțele cât ai clipi se risipiră în toate părțile strigând:

— Fugiți, e Kaa, a venit Kaa, fugiți!

Din neam de neamul lor maimuțele moșteniseră groaza pe care le-o inspiraseră poveștile cu isprăvile lui Kaa, lotrul care venea în timp de noapte și se strecura pe tulpinile copacilor, mai nesimțit decât susurul ierbii, ca să ridice din culcuș maimuța cea mai viguroasă; poveștile cu bătrânul Kaa cel fioros care se prefăcea că este cracă putredă și semăna atât de bine cu ea, încât până și cei mai vicleni nu puteau să-și dea seama de primejdia care îi amenință, decât în clipa când craca cea putredă începea să se încolăcească în jurul trupului lor, Kaa era singura viețuitoare din junglă de care

maimuțele se temeau, deoarece nimeni nu cunoștea puterea lui adevărată, nimeni nu îndrăznise să-l privească în față și nici nu scăpase nimeni cu viață din strânsoarea lui. De aceea la primul semnal de alarmă începură să alerge îngrozite, sărind pe meterezele zidurilor și pe acoperișurile caselor, în timp ce Baloo oftă ușurat, că, deși blana lui era mult mai groasă decât a Bagheerei, avusese mult de suferit de pe urma luptei cu maimuțele. Pitonul abia acum deschise gura pentru prima dată și dădu un șuier prelung care îngheță sângele în maimuțele ce veneau să apere culcușurile din orașul părăsit, și le făcu să se oprească în loc, îngrămădindu-se în ramurile care începeau să se legene sub greutatea celor care veneau să le înghesuie din urmă. Cele de pe ziduri și de pe acoperișuri amuțiră ca la un semn, iar prin tăcerea care urmă Mowgli auzi pe Bagheera ieșind din apă și scuturându-și blana. Pe urmă urletul se porni din nou și maimuțele de pe ziduri și de pe streșini se urcară mai sus, cățărându-se pe chipurile idolilor care mai atârnav în pereți, în timp ce Mowgli privea prin spărtura cupolei unde era ascuns și abia își mai putea stăpâni neastâmpărul, iar ca să-și bată joc de ele începu să facă din vârful limbii cum fac bufnițele în timpul nopții.

— Scoateți copilul din subterană, gemu pantera, căci eu nu mai sunt vrednică nici de atâta lucru. Pe urmă luăm piciful și plecăm, deoarece s-ar putea să ne atace din nou.

— Nici una nu mai mișcă până în clipa când le voi porunci eu. Nu vă mișcați, șuieră pitonul, și liniștea între ziduri se făcu și mai profundă ca la început. Îmi pare rău, tovarășe, că n-am putut veni mai devreme, continuă el întorcându-se spre Bagheera, cu toate că, dacă nu mă înșel, m-ai chemat în ajutor...

— Da... se poate ca în timpul luptei să te fi chemat, răspunse pantera. Baloo tu ești rănit?

— Nu știu dacă n-au croit câțiva ursuleți din blana mea, răspunse Baloo foarte serios scuturându-și labele una de

Rudyard Kipling

alta. Wow, sunt frânt. Kaa, dragul meu, mi se pare că eu și Bagheera îți datorăm nici mai mult nici mai puțin decât viața.

— Sunt aici, în beci, spuse Mowgli, dar nu pot să ies afară. (Între el și tovarășii lui era arcada de marmură a cupolei).

— Luați-l de aici, căci a început să joace ca păunul Mao și ne mai stârcește puii, strigară cobrele.

— Aha, piciul nostru își face prieteni în toate părțile pe unde trece, zise pitonul râzând. Dă-te la o parte piciule și voi popor al veninoșilor ascundeți-vă în tainițele voastre, căci voi dărâma bolta peste voi.

Kaa începu să examineze bolta cu atenție până când descoperi o crăpătură în marmură, ceea ce însemna că aici zidăria este slăbită. Lovi de câteva ori mai ușor cu capul, ca să vadă cât rezistă, apoi își ridică aproape șase coți din trup de la pământ, se repezi ca un berbec și lovi de se cutremură toată clădirea. Marmura începu să cedeze și peste câteva clipe se prăvăli fărâmată în mii de bucăți, iar Mowgli se repezi afară și, luând loc între Bagheera și Baloo, își trecu brațele pe după gâtul lor.

— Ești rănit? întrebă Baloo strângându-l cu grijă la piept.

— Sunt obosit și mi-e foame, dar nu sunt deloc rănit. Pe voi însă văd că v-au ciomăgit destul de bine, căci vă curge sângele.

— Mai sunt și alții care au fost răniți, răspunse Bagheera lingându-și mustățile și privind la maimuțele moarte în lungul terasei și pe marginea zăcătorilor.

— Nu face nimic, numai tu să fii sănătos, tu mândria mea printre brotăcei, răspunse Baloo înduioșat.

— Despre asta vom vorbi mai târziu, interveni Bagheera pe un ton care nu-i plăcu lui Mowgli deloc. Uite, acesta este Kaa, cel care a hotărât soarta bătăliei noastre și căruia tu îi datorezi viața. Mulțumește-i cum se cuvine să facă vietățile din lumea noastră, îl îndemnă pantera.

Mowgli se întoarse și văzu capul enorm al pitonului

legănându-se alături de al lui.

— Va să zică acesta ar fi piciul, zise Kaa. Pielea lui e foarte netedă și cam aduce puțin cu cei din Bandar-log. Bagă de seamă piciule să nu te iau vreodată pe înserat drept o maimuță, sau într-o zi după ce mi-am schimbat pielea.

— Noi amândoi suntem de un sânge, răspunse Mowgli. Noaptea aceasta mi-ai scăpat viața, de aceea Kaa, de câte ori vei fi flămând, vânatul meu va fi și al tău.

— Foarte mulțumesc frățioare, răspunse pitonul, clipind șiret din ochi. Dar ce poate vâna un vânător îndrăzneț ca tine? Te întreb pentru că aș vrea să te rog foarte curând să-ți încerci norocul.

— Eu nu vânez nimica, deoarece sunt prea mic pentru așa ceva, dar abat turma de capre în calea celor care au nevoie de ele. Când vei fi cu pânțele deșert, abate-te pe la mine, și vei vedea ce sunt în stare să fac. Am învățat și eu câte ceva datorită lor, și arată spre cei doi prieteni ai lui, apoi întinzând mâinile spre ei, continuă: dacă ți se va întâmpla vreodată să cazi în cursă, să știi că îmi voi plăti datoria pe care o am față de tine și tot așa o voi plăti și pe cea pe care o am față de Bagheera și Baloo. Noroc la vânat, vă doresc tuturor, stăpânii mei!

— Înțeleaptă vorbă, murmură Baloo, văzând cât de frumos se pricepea Mowgli să mulțumească. (Pitonul își lăsă capul câteva clipe pe umărul băiatului).

— Suflet viteaz și limbă isteată, zise el, cu acestea piciule vei ajunge în junglă foarte departe... Dar pleacă de aici împreună cu prietenii tăi, căci în curând va apune luna și nu e bine să vezi ce se va întâmpla. Du-te și te culcă.

Luna scăpăta în dosul creștelor, iar rândurile maimuțelor îngrămădite una într-alta pe meterezele zidurilor și pe acoperișe tremurau ca niște frunze bătute de vânturi. Baloo se îndreptă spre apa zăcătoarei ca să-și astâmpere setea, iar Bagheera începu să-și netezească blana. Kaa se întoarse spre mijlocul terasei și când clămpăni o dată din fălci, toate

Rudyard Kipling

maimuțele se întoarseră spre el.

— Apune luna, zise el, ce credeți, se vede destul de bine ca să puteți vedea ceea ce trebuie văzut?

De pe crestele zidurilor se auzi un geamăt ca vuietul vântului când trece printre crengile copacilor.

— Vedem destul de bine, Kaa.

— Bine, atunci voi executa un dans care este dansul lui Kaa, atunci când e cu pânțele deșert. Nu vă mișcați ci priviți.

Pitonul începu să se învârtască de două-trei ori, făcând cercuri largi și purtându-și capul ca pe o suveică. Pe urmă începu să se încolăcească, făcând tot felul de figuri geometrice pe pământ, triunghiuri care se topeau în pătrate, romburi și pentagoane, învârtindu-se mereu, cu o încetineală chinuitoare, fără să se oprească nici o clipă din murmurul lui misterios pe care îl făceau solzii trupului târât pe pământ. Se făcea din ce în ce mai întuneric până când nu se mai văzu cum se încolăcește, dar sunetul sec și uneori scârțâitor al solzilor pe pământ se putea auzi destul de limpede.

Bagheera și Baloo rămaseră încremenți și din când în când se auzea câte un mârâit surd gâlgâindu-le în gât, în timp ce părul de pe coamă li se zbârlise ca niște pene. Mowgli se uita cu băgare de seamă la ce vedea și se minuna.

— Bandar-log, strigă pitonul într-un târziu, spuneți dacă puteți mișca mâinile și picioarele fără să vă poruncesc eu.

— Fără să primim poruncă de la tine, nu putem mișca nici mâinile nici picioarele, răspunseră maimuțele.

— Bine, apropiați-vă un pas de mine!

Rândurile de maimuțe se mișcară vrăjite și supuse înainte, iar Baloo și Bagheera făcură și ei câte un pas, parcă i-ar fi împins cineva de la spate.

— Mai aproape, se auzi șuierând glasul lui Kaa, și maimuțele mai făcură un pas.

Mowgli întinse brațele și apucă pe Baloo și Bagheera de ceafă, ca să-i oprească. Amândouă fiarele se uitară la el ca și

când s-ar fi trezit din somn.

— Pune mâna pe umărul meu și ține-mă bine, șopti Bagheera, căci altfel, fără să vreau, mă întorc din nou spre Kaa. Wuah!

— Nu e nimic de văzut decât bătrânul Kaa, pitonul, care continuă să se învârtească pe loc în mijlocul țărânei, zise Mowgli. Hai să plecăm!

— Woohf! gemu Baloo când se văzu din nou în largul pădurii. Niciodată n-am să mai fac tovărășie cu Kaa.

După ce încălecă, Mowgli își culcă capul pe spinarea pantereii și adormi atât de adânc, încât nu se trezi nici după ce fu așezat alături de lupoaică, între frații lui care trăiau în peștera Seeonee.

CÂNTECUL DE DRUM AL LUI BANDAR-LOG

*Trece al nostru popor, ca învălurarea de frunze, grăbit
Pe albe poteci, poleite de a lunii amăgitoare lumină,
Nu pizmuiești ale noastre plimbări, când trecem săgeți?
Nici mâini ca și noi de-ai avea, două perechi, nu dorești?
Nu-ți place arcuita-ne coadă ce mândri cu toți o purtăm,
Adusă cu mult mai frumos decât al lui Cupidon arc?
De supărare nici vorbă și silă nu-ți fie,
Doar coada e făcută s-o duci după tine.*

*Prin înfrunzitele ramuri, grămadă, alături visăm.
Legănați de a celor văzute de noi amintiri, neuitate,
Sub al naltului zării senin noi planuri punem la cale
Și fapte întrupăm, ce altora-s vis, în câteva clipe
Ce n-ați mai văzut și nici auzit, ce n-am pomenit,
Să facem am vrea, dar ce vrem e șters de clipa fugară,
De drum suntem gata, gând să nu-ți faci,
Doar coada e făcută s-o duci după tine.*

*Tot zvonul de vorbă ce-n drum din fugă auzim,
Fie că-i glas de reptile, sau fiare ori păsări, pe o formă,
De-i cântec din văi sau din munți, ori smocul de păr
Aninat de scapieți, de-i solz sau fulgul de vânturi purtat,
Îl prindem și-l ducem departe pe-ale culmii poteci.
De ce să nu ierți, că mai buni decât alții
Suntem... și de ce supărare să porți.
Când coada-i făcută s-o duci după tine.*

*Veniți după noi în mărețele salturi ce ale brazilor
vârfuri îndoiaie,
Ca pâcle de nori și ca fumul ce vântul îl duce
spre ambele culmi,
N-auzi cum plânge pădurea și ramuri uscate,
ca brațe de rugă,
Pe urmă-ne frânge, când pâlcuri trece poporul
și-n neguri se pierde.*

TIGRUL! VINE TIGRUL!

*Te-ntorci cu noroc îndrăzneţ vânător?
Frăţine, vegherea e lungă şi vântu-ngheţat,
Dar rănitul vânat cu tine îl aduci?
Frăţine, tihnit el paşte acum în poieni,
Dar unde-i puterea ce trufaş spuneai?
Frăţine, pe alături vânatu-mi trecu.
Ori plumb în picioare început-ai să porţi?
Frăţine, mă-ntorc şi moartea m-aşteaptă-n culcuş.*

Va trebui acum să ne întoarcem la începutul acestei povestiri. Când Mowgli plecă din peștera unde își aveau lupii culcușul, după încăierarea cu haiticul adunat la Stânca Soborului, coborî spre semănăturile unde erau sălașurile oamenilor, dar nu vru să se oprească nici aici, deoarece jungla era prea aproape și știa că între cei adunați la sfat își făcuse cel puțin un dușman de moarte. Își urmă drumul coborând poteca ce șerpuia spre vale și după ce alergă pe nerăsuflăte ca la două poște depărtare, ajunse într-o regiune cu totul necunoscută. Valea dădea într-o câmpie semănată cu bolovani și tăiată de râpi. Pe o parte era satul, iar pe cealaltă cobora jungla tot mai pitită, până ce se oprea dintr-o dată în marginea imașurilor, ca și când ar fi fost tăiată de o coastă nevăzută. În largul câmpiei pășteau turme și cirezi de bivoli, iar băieții care le păzeau începură să țipe speriați și o rupseră la fugă, în timp ce câinii de pripas care se adună în jurul oricărui sat hindustan prinseră să latre întărâtați. Mowgli nu se opri, căci începuse să-i fie foame, iar când ajunse la poarta satului văzu că maldărul uriaș de mărăcini, pe care în fiecare seară îl trăgeau în fața porții, era acum dat la o parte.

— Ia te uită, își zise el, căci în drumurile pe care le făcuse până acum în timp de noapte pentru a-și căuta de mâncare, văzuse multe întărituri de felul acesta. Oamenii se tem chiar în satul lor de fiarele din junglă.

Se așeză în fața porții și când se arătă primul om care voia să iasă în țarină, se ridică în picioare și deschizând gura, îi făcu semn cu degetul că ar vrea să mănânce ceva. Omul căscă ochii la el, apoi se întoarse și o rupse la fugă pe ulița satului strigând cât îl lua gura după preotul care era un om voinic și gras, îmbrăcat în haine albe, iar pe frunte avea un

Rudyard Kipling

semn galben cu roșu. Preotul ieși în marginea satului și după el veneau peste o sută de oameni care se opriră la o mică distanță și începură să vorbească și să strige, căscând ochii la Mowgli și arătându-l cu degetul.

— Nu prea știi să se poarte cei căroră li se zice oameni, gândi Mowgli, căci în felul acesta nu se poartă decât cel mult maimuțele cenușii, apoi își feri părul de pe frunte și se încruntă la ei.

— Ce vă face să vă speriați? zise preotul. Mai bine uitați-vă la urmele pe care le are pe picioare și pe mâini. Sunt mușcături de lup; deci nu poate fi altceva decât pui de lup scăpat din junglă.

Preotul avea dreptate, căci jucându-se cu puii în fundul peșterii, aceștia de multe ori îl mușcaseră mai rău decât ar fi vrut, așa că pe brațe și pe picioare era plin de urmele zgârieturilor abia vindecate. Cu toate acestea lui nici prin minte nu i-ar fi trecut să le ia drept mușcături, căci pentru el mușcătura era cu totul altceva.

— Arré, arré! strigară câteva femei care se adunaseră în jurul lor. Bietul băiat; auzi să-l muște lupii. Frumos copil; cu ochii ca de flăcări. Pe legea mea, Messua, băiatul seamănă cu copilul tău pe care l-a răpit tigrul!

— Lăsați-mă să-l văd și eu, zise o femeie care purta inele groase de bronz în jurul gleznelor și pe brațe, apoi făcându-și mâna punte peste ochi se uită cu toată atenția la Mowgli. Numi vine să cred, căci este mult mai slab, dar are aceeași privire ca și fiul meu.

Preotul era om deștept și știa că Messua este soția celui mai bogat om din sat. Ridică deci privirea spre cer și zise solemn:

— Ceea ce jungla ne-a luat, jungla ne dă înapoi. Ia copilul, soră, și du-l acasă la tine, dar nu uita nici de preotul care vede atât de adânc în sufletele oamenilor.

— Pe taurul cu care am fost răscumpărat, își zise Mowgli, dacă nu mi se pare că ciorovăiala asta înseamnă un nou

examen în fața haiticului. Dar la urma urmei, de vreme ce sunt om, trebuie să mă port și eu ca oamenii.

Lumea începu să se risipească, iar femeia îi făcu semn lui Mowgli să o urmeze până la coliba unde stătea. Înăuntru era un pat de lac roșu, un hambar din pământ ars în care țineau grâul, pe pereții căruia erau făcute desene ciudate, câteva oale de aramă, un idol indian într-un colț, iar pe un perete o oglindă din acelea de care se găsesc prin toate târgurile de țară.

Îi dădu să bea o oală de lapte, și o bucată de pâine, pe urmă îi puse mâna pe creștetul capului, și-l privi în adâncul ochilor. Biata femeie se gândea că el ar putea fi cu adevărat fiul ei care se întorcea din junglă unde îl dusesese tigrlul. De aceea încercă să-i spună pe nume:

— Nathoo, o Nathoo al meu! (Mowgli nu părea deloc să recunoască numele acesta). Nu-ți mai aduci aminte de ziua când ți-am făcut iminei noi și pipăindu-i talpa picioarelor văzu că pielea era ca scoarța de tare și oftă resemnată. Nu dragul meu, piciorușele acestea nu au purtat niciodată încălțăminte, dar tu semeni foarte bine cu Nathoo și de aceea vei fi fiul meu.

Mowgli nu se simțea tocmai bine din cauză că nu fusese până acum într-o casă acoperită; când se uită însă la stuful acoperișului, își dădu seama că va putea să-l smulgă oricând, dacă i se va face de ducă. Afară de aceasta nici fereastra nu se închidea.

— La ce îmi folosește că sunt om, își zise el într-un târziu, dacă eu nu pot înțelege limba oamenilor. Găsesc că aici sunt tot atât de zezec și de rătăcit, cum ar fi orice om care se rătăcește în jungla noastră. Va trebui deci să învăț limba lor.

Câtă vreme trăise în junglă alături de lupi, învățase nu de plăcere să imite mugetul cerbilor și grohăitul mistreților, dar în același timp cu folos. De aceea, îndată ce auzi pe Messua vorbind, începu să repete vorbele după ea, așa că, înainte de a se întuneca, știa pe dinafară toate numele lucrurilor pe

Rudyard Kipling

care le vedea în colibă.

Greutatea cea mare se ivi după ce sosi timpul culcării, căci Mowgli nu voia să doarmă pentru nimic în lume în coliba care semăna cu orice cursă pentru prins panterele, iar când văzu că femeia închide ușa de la intrare, ieși numaidecât pe fereastră.

— Lasă-l de capul lui, zise bărbatul lui Messua, și adu-ți aminte că băiatul acesta n-a fost obișnuit până acum să doarmă în pat. Dacă ne-a fost trimis cu adevărat ca să țină locul fiului nostru, atunci nu trebuie să te temi că va fugi.

Mowgli se întinse pe iarba plină de rouă din marginea țarinei, dar nici nu apucase să ațipească bine, când simți botul umed al unui animal amușinându-l sub bărbie.

— Ptiu, strănută Cenușiul (era puiul cel mai mare al lupoacei), va să zică aceasta este răsplata pentru că am alergat două poște după tine din junglă până aici. Ai început să miroși a fum de tăciuni și a băligar, cum miroso toți oamenii... Trezește-te frățioare, căci ți-am adus noutăți.

— Lumea din junglă e bine? întrebă Mowgli și-și petrecu brațele pe după gâtul lupului.

— Toată lumea e bine, afară de lupii care au fost bătuți de tine cu Floarea Roșie. Ascultă ce-ți spun. Shere Khan a plecat să vâneze la mari depărtări, de unde nu se va întoarce până ce nu-i crește blana la loc, căci l-ai pârlit rău. S-a jurat că după ce se va întoarce, îți va îngropa oasele în albia râului Waingunga.

— Aici ar fi ceva de spus, căci am jurat și eu ceva. Dar noutățile însă sunt bune întotdeauna. În noaptea aceasta mă simt obosit Frate Cenușiule și sătul de toate noutățile. Cu toate acestea să-mi dai mereu de știre despre ce se întâmplă.

— N-ai uitat că ești lup? Să nu ascuți ce spun oamenii și să nu uiți niciodată, zise Cenușiul îngrijorat.

— Nu voi uita niciodată și-mi voi aduce mereu aminte de voi și de peștera noastră, dar îmi voi aduce aminte și de faptul că m-ați gonit dintre voi.

Rudyard Kipling

— Vei mai fi alungat și din altă parte, frățioare. Nu uita că oamenii sunt oameni și nimic mai mult, iar vorbăria lor este ca și orăcăitul broaștelor pe margini de băltoace. Când mă voi întoarce pe aici, te voi aștepta ascuns între trestiiile de bambus de la marginea țarinei.

Trei luni încheiate, după această noapte, Mowgli aproape nu trecu niciodată dincolo de poarta țarinei, căci era ocupat cu învățătura felului de viață și cu obiceiurile oamenilor. Înainte de toate, trebui să se încingă în jurul coapselor cu o bucată de pânză, ceea ce la început îi fu foarte neplăcut; pe urmă trebui să învețe folosința banului pe care el nu o putea pricepe deloc, pe urmă plugăria care nu vedea la ce îi poate fi omului de folos. Afară de aceasta copiii din sat îl scoteau din fire. Din fericire însă legea din junglă îl învățase să se stăpânească, deoarece în mijlocul junglei hrana și viața sunt strâns legate de stăpânirea de sine. Dar când îi vedea că râd de el pentru că nu voia să se joace cu ei, pentru că nu voia să le înalțe zmee sau pentru că pronunța câte un cuvânt greșit, trebuia să-și aducă întotdeauna aminte că nu e demn de un adevărat vânător să-și iasă din fire, căci altfel s-ar fi repezit la ei și i-ar fi sfâșiat în bucăți.

În realitate nici el nu știa câtă putere are. În junglă își dădu seama că e slab în fața fiarelor, dar oamenii aceștia din sat spuneau că este mai tare ca un taur. Afară de aceasta, Mowgli n-avea idee despre deosebirea dintre feluritele clase de oameni. Într-un rând, când măgarul olarului lunecă în groapa de argilă frământată, întinse brațul și apucându-l de coadă, îl scoase afară și ajută olarului ca să-i încarce în spinare oalele cu care trebuia să plece la târgul din Khaniwara. Fapta aceasta fu judecată ca nelalocul ei, deoarece olarul era om de jos, iar măgarul lui era un truped, și mai prejos decât stăpânul său. Când veni preotul și-l dojeni, Mowgli îl amenință că îl va urca și pe el în spinarea măgarului, așa că preotul se duse la bărbatul femeii Messua și-l sfătui să pună băiatul cât mai în grabă la muncă.

Fruntașul satului fu de părere că trebuie să fie trimis cu bivoli la păscut în țarină, unde îi va păzi de dimineața până seara. Nimic nu putea fi mai pe placul lui Mowgli decât această însărcinare și pentru că de aici înainte făcea parte dintre slujbașii satului, în aceeași seară se duse și el să stea de vorbă cu lumea care se aduna în jurul unei vetre de piatră ridicate la tulpina unui smochin uriaș. Aici era locul de sfat al satului, unde venea frunțașul, văcarul, bărbierul (care cunoștea toate clevetirile din sat) și bătrânul vânător Buldeo, care venea aici ca să stea de vorbă și să fumeze. În ramurile întunecate ale smochinului se auzea gălceava maimuțelor, iar în vatra de piatră era o gaură în care sălășluia o cobra căreia îi aduceau în fiecare seară un blid de lapte, căci cobra era sfințită. Bătrânii se așezau pe vine în jurul copacului și stăteau de vorbă, trăgând din *huqas*, un fel de narghilele până târziu în noapte. Povesteau o mulțime de lucruri minunate despre zeități, despre oameni și strigoi. Buldeo povestea lucruri nemaiauzite despre obiceiurile fiarelor din junglă, de înfiora copiii care ascultau de la oarecare depărtare și rămâneau cu gurile căscate la el. Cea mai mare parte dintre poveștile lor priveau animalele junglei, căci aceasta e mereu vecină cu colibe în care sălășluiesc oamenii. Semănăturile erau mereu răvășite de cerbi și de mistreți, iar din când în când tigrul omora câte un om în marginea satului, înainte de ce s-ar fi întunecat.

Mowgli, care cunoștea destul de bine lucrurile despre care vorbeau, trebuia să-și acopere fața cu mâinile ca să nu-l vadă lumea râzând, iar în timp ce Buldeo termina o poveste minunată, ca să treacă la alta și mai minunată, el râdea pe înfundate, căci i se vedeau umerii cum saltă prin întuneric.

Buldeo spunea că tigrul care a răpit pe băiatul femeii Messua era un tigru strigoi, în care se întrupase sufletul unui cămătar, mort de câțiva ani.

— Sunt încredințat că ceea ce vă spun este numai adevărul adevărat, spunea el, deoarece cămătarul Purun

Rudyard Kipling

Dass a șchiopătat toată viața din cauza unei lovituri primite cu ocazia unei revolte, când cărțile lui de socoteli au fost arse. Tigrul despre care vă vorbesc șchiopătează și el, căci urmele pe care le lasă pe unde trece nu se aseamănă.

— Fără îndoială că este adevărat; nici nu ar putea să fie altfel, răspundeau bătrânii dimprejur, mișcându-și bărbile.

— Nu vi se pare și vouă că ceea ce spuneți sunt vorbe de clacă? întrebă Mowgli. Tigrul șchiopătează din cauză că s-a născut șchiop, ceea ce de altfel știe toată lumea. Dar ca să spui că sufletul cămătarului s-a putut întrupa într-o fiară care este mai lașă decât un șacal, sunt copilării curate.

Buldeo rămase încremenit când îl auzi, iar frunțașul satului făcu ochii mari.

— Ia te uită! Mi se pare că ăsta e picul venit din junglă! se minună Buldeo. În loc să faci pe deșteptul, mai bine du-te la

Khaniwara cu pielea lui în spinare, căci guvernul a pus pe capul lui un premiu de o sută de rupii... Mult mai bine ai face însă dacă ai tăcea, când vezi că vorbesc cei mai bătrâni decât tine.

Mowgli se ridică și plecă.

— Am stat toată seara și v-am ascultat, zise Mowgli întorcând capul fără să se oprească, dar afară de un singur cuvânt sau cel mult două, din tot ce a spus Buldeo despre junglă nimic nu este adevărat, cu toate că jungla i-a intrat în bătătura casei. Prin urmare cum să mai cred poveștile despre zeități, despre strigoi și despre piticii pe care spune că i-a văzut?

— A sosit tocmai vremea ca băiatul acesta să fie trimis cu

vitele la păscut, zise fruntașul satului, în timp ce Buldeo abia se mai putea stăpâni din cauza obrăzniciei băiatului.

În satele hindustane e obiceiul ca turmele și cirezile de bivoli să fie scoase la pășunat de câțiva copii, îndată ce se luminează de ziuă, iar pe inserat să le aducă înapoi. Cirezile, care ar zdrobi în țărână pe un om alb, se lasă păzite și biciuite de un copil care nu ajunge cu capul nici până la greabănul lor. Cât timp copiii nu se depărtau de turme, erau în deplină siguranță, căci nici tigrul nu îndrăznește să atace vitele când sunt în cireadă. Dacă se întâmpla însă ca să se depărteze pentru ca să culeagă flori sau să prindă șopârle, nimeni nu mai dădea de urma lor. În zori, Mowgli trecu pe ulița satului, călare pe Rama, taurul uriaș al cirezilor, iar pe urma lui ieșeau din grajduri, unul câte unul, bivolii cu coarnele răsucite și ochii tulburi, și se luau după el, așa că Mowgli dădu celorlalți copii numaidecât să înțeleagă că el era stăpânul. Cireada de bivoli o mână din urmă cu o nuia lungă de bambus și porunci lui Kamyā, cel care era mai răsărit între copii, să lase turmele să pască și să nu se depărteze de ele, în timp ce el va merge înainte cu bivolii.

Imașurile hindustane sunt câmpuri presărate de coline și tăiate de râpi nenumărate, în fundul cărora turmele se risipesc și dispar. Bivolii de obicei trag spre mlaștini și în regiuni mocirloase, în care se bălăcesc ceasuri întregi, prăjindu-se la soare. Mowgli mână cireada spre marginea unde fluviul Waingunga ieșea din junglă. Cum ajunse aici, descălecă de pe spinarea lui Rama și dădu fuga spre trestii de bambus, unde găsi pe Fratele Cenușiu.

— Bine că ai venit, zise lupul, căci aștept de zile întregi să sosești. Ce e cu tine de te-ai apucat să păzești turmele?

— Asta e porunca, răspunse Mowgli. Pentru câtva timp eu sunt păstorul satului. Ce se mai aude cu Shere Khan?

— S-a întors din nou și te-a pândit multă vreme aici între trestii. Acum a plecat, căci vânatul e pe terminate, dar să știi că are de gând să te omoare.

Rudyard Kipling

— Foarte bine, răspunse Mowgli. Câtă vreme el va lipsi, vino tu sau unul dintre cei patru frați și așează-te pe colțul de stâncă de unde te pot vedea când ies din sat. După ce se va întoarce, mă vei aștepta ascuns în râpa de lângă copacul *dhāk* care este în mijlocul câmpului. Cred că nu e nevoie să ieșim de-a dreptul în calea lui Shere Khan.

Pe urmă Mowgli își căută un loc la umbră și dormi, în timp ce cireada păștea în jurul lui. Paza turmelor este meseria cea mai trândavă în India. Turmele pasc schimbându-se din loc în loc, pe urmă se culcă și după ce au rumegat iarba păscută se ridică din nou. De mugit nu mugesc niciodată, ci le auzi cel mult râgâind. Bivolii se întind în noroiul fierbinte al mlaștinilor, de nu li se mai văd decât nările și ochii negri-vineți, împăienjeniți de lene. În dogoarea soarelui, stâncile parcă se mișcă așa cum s-ar mișca mușuroiul de furnici, iar în aer copiii aud câte un vultur (altceva nu se aude niciodată) țipând ascuțit în depărtarea zărilor, și înțeleg că dacă se va întâmpla să moară sau să cadă o vacă în drum, din aceleași înălțimi vulturul ar cădea ca o săgeată, iar alt vultur care zboară la mii de metri depărtare ar sosi numaidecât să vadă ce s-a întâmplat și după el alții, din depărtări nemăsurate, ar veni mereu din adâncuri de zări și funduri de umbră, și s-ar îngământădi în stol pe lângă ea, înainte de și-ar fi dat ultima suflare.

Copiii stau toată ziua întinși la umbră și dorm, iar de trezit se trezesc numai pentru ca să adoarmă din nou; când s-au săturat de somn, se apucă să împletească coșulețe din iarba uscată, în care adună lăcuste; își fac salbe din nucile albe și roșii din junglă, sau stau ceasuri întregi și urmăresc șopârlele care ies să se încălzească la soare sau șerpilor care pândesc câte o broască pe marginea băltoacelor. Pe urmă încep să cânte cântece nesfârșite indigene, cu intonații stranii după fiecare vers, și zilele li se par mai lungi ca celorlalți oameni de seama lor. Uneori, când n-au ce face, ridică tot felul de case din argilă și în jurul lor oameni,

animale și bivoli, cu diverse înfățișări. În mâna bărbaților pun câte o nuia de trestie și spun că aceștia sunt regii, iar cei din jurul lor armatele, sau spun că sunt zeități care trebuiesc adorate. Când vine seara, copiii încep să dea chiote ca să adune turmele, iar bivoli se opintesc să iasă din mocirla fierbinte, care s-a închis peste ei, și mълul pocnește ca un aluat în cavitatea de aer lăsată de trupul lor, de parcă ar fi focuri de armă care se descarcă una după alta; pe urmă cireada ia drumul spre satul la marginea căruia încep să clipească luminile focurilor aprinse.

În fiecare zi, Mowgli ieșea cu bivoli spre mlaștini, și în fiecare zi vedea spinarea fratelui cenușiu care stătea de veghe pe muchia de stâncă din mijlocul câmpiei (așa că știa dinainte că Shere Khan nu s-a întors încă) și se culca în iarba care susura cu mii de glasuri în jurul lui și-i aducea aminte de zvonurile din junglă. Dacă s-ar fi întâmplat ca Shere Khan să facă un pas greșit cu laba lui oloagă, prin hățișurile de pe malurile fluviului Waingunga, ar fi fost peste putință ca Mowgli să nu-l audă în timpul acestor dimineți liniștite.

Într-un târziu veni și ziua când nu mai văzu pe fratele cenușiu la stâncă lui de veghe. În ziua aceea zâmbi și îndreptă cireada de bivoli spre râpa din apropierea arborelui *dhāk*, care acum era încărcat de flori ca aurul. Aici găsi pe fratele cenușiu care aștepta cu coama zbârlită.

— Vreme de o lună de zile a stat ascuns, ca să te facă să crezi că nu se mai gândește la tine. Noaptea trecută a intrat între semănături să adulmece urmele tale, iar Tabaqui era cu el, zise lupul emoționat.

— Mie nu mi-e frică de Shere Khan, dar Tabaqui este o jigodie vicleană, răspunse Mowgli încruntându-și sprâncenele.

— N-avea nici o grijă, zise Cenușiu și-și trecu limba peste mustăți, căci pe Tabaqui l-am întâlnit în zorii zilei: acum s-a întins ospăț pentru vulturi. Însă, înainte de a-i rupe șalele

Rudyard Kipling

mi-a spus că Shere Khan te așteaptă la marginea satului... pe tine numai, nu pe altul. Acum stă ascuns în râpa seacă din marginea fluviului Waingunga.

— A mâncat astăzi ceva, sau a plecat la vânatoare cu pânțelele gol? întrebă Mowgli, căci răspunsul pe care îl aștepta însemna pentru el viață sau moarte.

— Când s-a luminat de ziuă... a ucis un mistreț... Nu uita că Shere Khan nu poate să nu ajuneze nici când e vorba de răzbunarea lui proprie. Afară de asta a și băut.

— Nebunul! Ce copilărie, să mănânce și să bea; poate își închipuie că eu îl voi aștepta ca să și doarmă. Unde este acum? Dacă am fi cel puțin zece de ai noștri, l-am putea da gata în timpul somnului. Bizonii nu se reped la atac contra lui înainte de a-l simți și eu nu pricep limba lor. N-am putea merge pe urmele lui, ca cireada să-i simtă mirosul?

— A trecut fluviul Waingunga foarte departe în sus, pentru a scurta drumul, răspunse Cenușiul.

— Fără îndoială, sfatul acesta i l-a dat Tabaqui, căci pe el nu l-ar fi tăiat capul să facă așa ceva. Mowgli băgă un deget în gură și stătu câteva clipe pe gânduri.

— Râpa de pe malul fluviului Waingunga iese în câmpie cam la jumătate de kilometru depărtare. Aș putea întoarce cireada prin junglă ca de aici s-o abat spre intrarea râpei, dar el poate scăpa prin capătul celălalt. Ar trebui să-i tăiem ieșirea. Ascultă Cenușiule, n-ai putea să desparți pentru mine cireada în două?

— Singur nu se poate... așa cred... dar am adus cu mine un ajutor înțelept și priceput, răspunse Cenușiul, și plecă la trap grăbit până în marginea unei gropi în care își dădu drumul. Imediat după aceea pe marginea gropii apăru un enorm cap cenușiu pe care Mowgli îl cunoștea foarte bine și în clipa următoare câmpul se cutremură de urletul fioros al lupului pornit la vânatoare în plină lumină de zi... semnalul cel mai îngrozitor care poate înfiora adâncurile junglei.

— Akela, Akela! strigă Mowgli și bătu din palme. Ar fi

trebuit să bănuiesc dinainte că tu nu mă vei părăsi... Am pus la cale o lovitură îndrăzneată. Akela, taie cireada în două. Oprește vacile și juncii de o parte, iar de cealaltă taurii și bivoliile de jug.

Cei doi lupi o luară la goană, făcând copci în largul câmpiei, și cireada ridică numaidecât capetele în aer și se despărți în două ca să se poată apăra mai ușor. Într-o parte erau adunate vacile care făcură roată în jurul vițelilor, apoi se întoarseră cu ochii însângerați și capetele proptite în piept, gata să se repeadă și să sfărâme în copite lupul care ar fi avut nebăgarea de seamă să se oprească pe loc în fața lor. În cealaltă parte erau taurii bătrâni și juncanii care suflau fioroși pe nări și frământau pământul în copite. Dar cu toate că păreau o ceată căreia nimic nu i-ar putea sta împotriva, erau totuși mult mai puțin primejdioși, deoarece ei nu aveau de apărut vițelii. În orice caz cireada n-ar fi putut fi împărțită nici de șase oameni atât de repede, precum o împărțiseră cei doi lupi.

— Ce facem acum? întrebă Akela, căci cireada încearcă să se împreune din nou.

Mowgli încălecă pe Rama:

— Îndreaptă cireada pe partea stângă, Akela. Cenușiule, după ce vom pleca noi, ține vacile strâns ca să nu se poată răzleți și du-le spre ieșirea cealaltă a râpei.

— Până unde? întrebă Cenușiul, repezindu-se cu colții spre vacile care încercau să se abată din drum.

— Până unde prăpastia va fi destul de înaltă ca Shere Khan să nu o poată sui, strigă Mowgli, și ține cireada lângă tine până în clipa când ne vei vedea că sosim.

La hăpăitul lui Akela taurii o luară la goană în timp ce lupul cenușiu ieși în fața vacilor furioase care se repeziră numaidecât după el. Lupul gonea cu toată cireada spre ieșirea din râpă, în timp ce Akela făcea un mare înconjur cu taurii pe partea stângă.

— Minunată ispravă! încă o bucată de goană și bivoliile sunt

Rudyard Kipling

în cea mai bună formă pentru luptă. Acum fii cu băgare de seamă Akela; nu mai lipsește decât o lovitură de colți și cireada e gata de atac. Cine și-ar fi închipuit că pot galopa atât de repede. *Hujah!* mergem mai repede decât atunci când vânam împreună capre negre, strigă Mowgli.

— Pe vremea mea, am vânat și eu capre negre, răspunse Akela gâfâind în mijlocul norilor de praf care se ridicau în jurul lui. Să abat cireada spre junglă?

— Repede, căci Rama este ca turbat. Ah, cât aș fi de mulțumit, dacă i-aș putea spune acum ce am de gând să fac.

Cireada de tauri cârmii spre dreapta și intră în hățișul junglei pe care îl frământă în copite ca pe niște vrejuri. Ceilalți copii care erau cu turmele văzură cum trec bivoli ca un nor de umbre și se repeziră speriați spre sat, să spună oamenilor că a dat strechea în cirezi și-au intrat în junglă.

Planul lui Mowgli era cât se poate de simplu: avea de gând să facă un mare înconjur, până la capătul celălalt al râpei, iar aici să intre cu toată cireada și să prindă pe Shere Khan între cireada vacilor care intrase de mai înainte și cea pe care o aducea el, căci știa dinainte că tigrul sătul și adăpat nu poate să lupte și nici nu poate sări pe pereții râpei ca să iasă în câmpie. Începu să strige la bivoli, ca să-i liniștească, iar Akela care rămăsese departe în urmă mai hăpăia din când în când ca să facă pe cei rămași răzleți să gonească mai repede. Făcuseră un înconjur destul de mare căci n-ar fi vrut ca Shere Khan să prindă de veste înainte de vreme că știu de urma lui. În câte clipe cireada se buluci pe panta care dădea în râpă. De aici se vedea până departe în largul câmpiei care se întindea la capătul râpei și Mowgli se uită mulțumit la pereții prăpăstioși care se ridicau aproape vertical, iar vița sălbatică și lianele nu puteau fi un sprijin destul de rezistent pentru ca un tigru să poată scăpa, dacă ar fi vrut, pe aici.

— Lasă-i să mai răsufle, Akela, strigă el și ridică brațul. Până acum încă nu l-au simțit. Trebuie să-l anunțăm pe Shere Khan cine vine. L-am prins în cursă.

Își făcu mâinile pâlnie în fața gurii și strigă din toate puterile. Ecoul purtă glasul până departe, ducându-l din stâncă în stâncă, și hăuli în lungul râpei ca pe sub bolta unui tunel.

După câtăva vreme se auzi căscatul tigrlui sătul, care tocmai atunci se trezise din somn.

— Cine strigă? răcni Shere Khan, iar din adâncul râpei se ridică un splendid păun și dădu un țipăt strident.

— Eu, Mowgli... tâlhar care dijmuiеști turmele! A sosit timpul să ne întoarcem la Stâncă Soborului. Înainte... Akela, gonește din urmă! Hai Rama, înainte!

Taurii se buluciră o clipă la intrarea râpei, dar când auziră urletul lui Akela, se repeziră la vale ca niște bărci negre pe care le ia furia apelor, și acum nimic nu-i mai putea opri pe pripor, iar în urma lor se prăvăleau bolovanii și pietrele răscolite de goana copitelor furioase. Înainte să fi ajuns în vadul râpei, Rama simți apropierea tigrlui și mugii.

— Așa, așa, strigă Mowgli, goniți înainte, căci acum știți cine vă așteaptă.

Cireada bivolilor se revărsă la vale, cum s-ar prăvăli stâncile smulse de furia zăpoarelor, ducând pădurea de coame cu ochii însângerați și gurile înspumate, iar taurii tineri fură împinși pe de lături unde în fugă sfâșiau cu coarneaue vrejurile lianelor și ale viței care se cățărare pe pereții de stâncă.

Cireada înțelesese ce este în fundul râpei și o porni înainte, în goană sălbatică, de se cutremura pământul împrejur și nici un fel de tigru nu ar fi putut să se împotrivească acestui iureș gigantic. Shere Khan auzi pământul răzbubuind, cu glasuri de tunet sub bătaia copitelor înfuriate și ridicându-se, porni greoi în josul râpei, iscodind în toate părțile un loc pe unde ar putea scăpa. Pereții râpei însă veneau drept în jos, așa că trebui să stea pe loc și cum era sătul și cu pânțele plin de apă, ar fi fost gata în clipa aceea de orice, afară de lupta ce-l aștepta. Cireada

Rudyard Kipling

trecu peste băltoaca de unde se ridicase tigrul abia cu câteva clipe în urmă, și mugii de vuia toată valea. Mowgli auzi mugetul care veni răspuns de la cireada din capătul celălalt al râpei și văzu pe Shere Khan că se întoarce (Shere Khan știa că dacă e să se întâmple ceva, atunci e mai bine să se întoarcă spre tauri, decât să înfrunte furia vacilor care își păzeau vițeii. Rama tresări și era gata să cadă, dar își continuă drumul călcând peste ceva moale în care i se înfundau picioarele, pe urmă intră cu toată cireada după el, între vacile care domoliseră mersul, căci bivolii în iureșul goanei le ridicaseră în aer ca pe niște fulgi ușori, în clipa când primele rânduri pornite din ambele părți în galop se întâlneau. Furia ciocnirilor împinse cele două cirezi spre câmpie și vitele începură să se bată cu coarnele și să sforăie speriate. Mowgli pândi o clipă potrivită și se lăsă ca să lunece de pe spinarea lui Rama, apoi începu să le ocolească ușor cu prăjina de trestie.

— Repede Akela, repede, strigă el, desparte cirezile și le întoarce înapoi până nu se încaieră... Hai Rama, hai, hai, luați-o încet, căci s-a terminat ce aveți de făcut. Aleargă Akela.

Cenușii și Akela începură să zburde în jurul cirezii, mușcând bivolii de picioare pentru ca să-i oprească, și cu toate că cireada ar fi vrut să intre din nou în râpă, Mowgli reuși să întoarcă pe Rama în loc și să-l îndrepte spre mlaștini, iar celelalte vite se luară numaidecât după el în pas domolit.

Pe Shere Khan nu mai era nevoie să-l calce nimeni în picioare, căci era mort și în înălțimi începuseră să se rotească vulturii care soseau la ospăț.

— A murit ca un câine, fraților, zise Mowgli pipăind cuțitul pe care de când trăia între oameni îl purta mereu într-o teacă atârnată de gât. În orice caz însă, el nu se mai gândea la luptă înainte de moarte. Pielea lui va sta foarte bine de aici înainte pe Stâncă Soborului. Trebuie să terminăm repede ce

mai avem de făcut.

Un băiat crescut între oameni nu s-ar fi apucat niciodată singur să jupoaie pielea unui tigru care avea zece coți lungime, dar el știa mai bine decât orice bărbat cum trebuie desfăcută pielea unei fiare și cum trebuie întinsă pentru ca să o jupoî. Cu toate acestea nu fu treabă de joacă și Mowgli se munci mai bine de un ceas cu cuțitul, în timp ce lupii se așezaseră la o parte și priveau la el, cu limbile scoase, sau se apropiau și trăgeau cu colții, când era nevoie.

Nu trecu mult însă și simți că o mână i se pune pe umăr, iar când întoarse capul, văzu pe vânătorul Buldeo care stătea alături de el cu carabina în mână. Copiii care ajunseseră în sat dăduseră știre despre fuga cirezilor și Buldeo venise supărat să-l ia la bătaie pentru că nu păzise bine cireada. Cei doi lupi se făcură nevăzuți de cum băgară de seamă că se apropie un om străin.

— Ce înseamnă nebunia aceasta, zise Buldeo supărat. Nu cumva îți închipui că vei putea să jupoî tigrul?... Unde l-au omorât bivolii?... Mi se pare că este chiar tigrul cel șchiop, pentru care s-a pus o răsplată de o sută de rupii... Bine, foarte bine... de astă dată te voi ierta pentru că nu ai avut grijă de cirezi să nu o ia la goană, și poate îți voi da și ție o rupie, drept răsplată, după ce voi duce pielea tigrului la Khaniwara.

Buldeo se lăsă în genunchi și scoțând scăpărătoarea și iasca începu să pârlească mustățile tigrului, căci indigenii spun că tigrului după ce a murit trebuie să-i pârlești mustățile pentru ca să nu-l visezi noaptea.

— Hm! zise Mowgli mai mult pentru sine, va să zică ai de gând să iei pielea tigrului și să o duci la Khaniwara, și la întoarcere poate îmi dai și mie o rupie din prețul pe care îl vei primi pentru ea? Uite ce zic eu: pielea aceasta o păstrez pentru mine. Dă-te la o parte și stinge iasca!

— Cum îndrăznești să vorbești în felul acesta cu șeful vânătorilor din sat, băiete? Ai avut noroc că ți-au dat ajutor

Rudyard Kipling

și bivolii ca să poți ucide tigrul. Tigrul probabil că era sătul, căci altfel acum ar fi la două poște depărtare de aici. Tu nici nu ești în stare să-l jupei ca lumea, orbețule, și tocmai mie, Buldeo, îndrăznești să să-mi spui să mă dau la o parte cu iasca. Mowgli, să știi că nu-ți mai dau nici o anna din prețul pus pe capul tigrului, dar în schimb îți voi da o bătaie să o pomenești. Dă-te la o parte de lângă tigrul!

— Pe taurul cu care am fost răscumpărat, răspunse Mowgli, despicând pielea de pe umărul fiarei, doar n-o să stau cu tine de harță toată ziua. Vino încoace Akela, căci a început să-mi fie lehamite de omul acesta cu chip de maimuță bătrână.

Buldeo, care sta plecat asupra tigrului, cu iasca aprinsă, se pomeni dintr-o dată trântit la pământ și simți în spinare un enorm lup cenușiu, în timp ce Mowgli continuă să jupoaie pielea fiarei, ca și când în toată India nu ar mai fi fost nimeni afară de el.

— Ai dreptate Buldeo, când spui că nu-mi vei da nici o anna din prețul care s-a pus pe capul tigrului, căci între mine și Shere Khan este o ceartă veche din care eu am ieșit biruitor.

Pentru a fi drepti cu Buldeo, trebuie să recunoaștem că, dacă ar fi fost cel puțin cu zece ani mai tânăr, poate ar fi încercat să se lupte cu lupul, dar să te lupti cu un lup, gândea el, care ascultă de porunca unui copil, și copilul acesta are cine știe ce de împărțit cu un tigrul sângeros, asta înseamnă că lupul nu era un lup ca toți ceilalți. Aici trebuie să fie vreo vrăjitorie, ceva lucru necurat, gândi Buldeo și se întrebă dacă talismanul pe care îl avea la gât îl va putea ocroti contra nenorocirii care îl așteaptă. De aceea stătu binișor și nu se mișcă, așteptându-se ca să vadă dintr-o clipă într-alta pe Mowgli că se preface și el în tigrul.

— Maharadjah! Stăpân al regilor, murmură el resemnat.

— Ce este? zise Mowgli, fără să se întoarcă spre el și chicotind pe ascuns.

Rudyard Kipling

— Eu sunt un om bătrân. De unde puteam să știu că tu mai ești și altceva decât un mic păstor. Îmi dai voie să mă ridic și să-mi văd de treaba mea, sau servitorul tău are porunci să mă sfășie în bucăți?

— Du-te și fii liniștit... Altă dată însă nu te mai amesteca în vânatul meu... Dă-i drumul, Akela!

Buldeo se ridică și o luă șchiopătând spre sat, aruncând din când în când câte o privire ca să se convingă dacă Mowgli nu s-a prefăcut în vreo fiară feroasă. Dar abia ajunsese în sat și născoci numaidecât o poveste înfiorătoare cu vrăjitorii și descântece, care făcură pe preot să se uite mirat la el, cu o mutră foarte îngândurată.

În timpul acesta Mowgli își vedea de treabă, dar începuse să se întunece până când el reuși, cu ajutorul celor doi lupi, să jupoaie în întregime pielea tigrlui.

— Acum trebuie să o ascundem undeva, zise el lupilor, și să adunăm bivolii ca să ne întoarcem în sat. Haide, Akela, ajută-mi să pornesc cireada la drum.

Când cireada se urni prin turbureala serii și ajunseră în marginea satului, văzu luminile aprinse și auzi zvon de gonguri și boncănit de clopote în templu. Mai mult de jumătate din locuitori îl așteptau la marginea satului.

— Poate mă așteaptă din cauză că am ucis pe Shere Khan, își zise el.

În clipa aceasta o ploaie de pietre șuieră pe la urechile lui și oamenii începură să strige:

— Vrăjitorule, pui de lup! Diavol din junglă! Pleacă de aici; întoarce-te de unde ai venit înainte ca preotul să te prefacă din nou în lupul care ai fost. Trage cu pușca după el, Buldeo, repede.

Carabina bătrânului Buldeo se descarcă răbufnind puternic și un bivol tânăr muși de durere.

— Tot vrăjitorie trebuie să fie și aici, ziseră oamenii, nu vedeți că abate gloanțele din drum? Ai ucis tocmai malacul tău, Buldeo!

— Ce înseamnă asta? întrebă Mowgli consternat, văzând că ploaia de pietre se întetește.

— Mi se pare că frații tăi de aici seamănă destul de bine cu cei din haitic, zise Akela și se întinse jos nepăsător. Dacă am înțeles bine ce vor să spună gloanțele acestea, atunci te alungă și ei.

— Lupule, pui de lup, pleacă dintre noi, strigă preotul și ridică deasupra capului o ramură de *tulsi*, care este plantă sfântită.

— Va să zică încă o dată? Rândul trecut am fost alungat pentru că sunt om, iar acum mă alungă pentru că sunt pui de lup. Hai să plecăm Akela.

O femeie, Messua, veni în goană, plângând și frângându-și mâinile:

— O fiule, fiul meu! Oamenii spun că tu ești vrăjitor care se poate oricând preface în fiara care îi place. Dar eu nu pot crede așa ceva; pleacă însă de aici, căci altfel te vor omorî. Buldeo spune că tu faci descântece și vrăjitorii, dar eu știu că tu ai răzbunat moartea lui Nathoo al meu.

— Întoarce-te înapoi Messua, strigă mulțimea, căci dacă nu te întorci, te vom omorî cu pietre.

Mowgli începu să râdă, un chicotit scurt și rău, căci o piatră îl lovise în obraz și-i despicasă buza.

— Messua, întoarce-te repede în sat. Vorbele lor sunt basmele năuce pe care le repetă în fiecare seară când se adună sub copacul de sfat. Cel puțin am răzbunat moartea fiului tău. Rămâi cu bine și aleargă cât poți de repede, căci pe urma ta voi rezezi cireada care este mai iute de picior decât ploaia de pietre pe care mi-o trimit ei mie. Dar să știți Messua că eu nu sunt vrăjitor; rămâi cu bine.

Iar acum, Akela, mai dă-i o dată târcoale, ca să punem cireada pe drum.

Bivolii nu aveau nevoie de prea mult îndemn că să se îndrepte spre sat, căci la primul urlet al lupului se rezeziră ca o furtună spre poarta țarinei și despărțind în două

Rudyard Kipling

mulțimea adunată, intrară ca un vârtej pe ulița satului.

— Numărați vitele, strigă Mowgli, căci s-ar putea să vă fi furat un bivol. Numărați-le bine, căci de aici înainte eu nu voi mai păzi turmele voastre niciodată. Rămâneți cu bine, voi fii ai oamenilor, și mulțumiți lui Messua că nu vin cu lupii mei să vă gonesc în lungul satului, la voi acasă.

Se întoarse în loc și plecă împreună cu lupul singuratic, apoi, ridicând privirea spre cerul în fundul căruia se aprindeau stelele, simți o ușurare în suflet.

— Ascultă, Akela, m-am săturat să dorm în colibele lor care sunt un fel de curse. Să luăm cu noi pielea lui Shere Khan și să plecăm. Nu vom face satului nici un rău, căci Messua s-a purtat foarte bine cu mine.

Când luna se ridică sus și înecă toată câmpia în lumina ei albă ca laptele, sătenii înspăimântați văzură pe Mowgli, cu o legătură pe cap și urmat de aproape de cei doi lupi, mergând în pas grăbit cum merge lupul la drum, înghițind depărtările cum le înghite pârjolul. Începură să tragă clopotele templului și să bată în gonguri, în timp ce Messua plângea deznădăjduită, iar Buldeo îndruga poveștile cu cele văzute în junglă ca să sfârșească de astă dată cu întâmplarea ultimă că văzuse pe Akela așezat pe picioarele dinapoi și vorbind ca un om.

Era aproape ziuă când Mowgli ajunsese împreună cu cei doi lupi la Stânca Soborului și se opriră în fața peșterii unde era lupoaica.

— Mamă, oamenii m-au alungat dintre ei, zise Mowgli, dar m-am ținut de vorbă și mă întorc cu pielea lui Shere Khan.

Lupoaica ieși repede la gura peșterii, cu puii după ea, și în priviri i se aprinse o lumină de mândrie când văzu pielea tigrului.

— I-am spus eu brotăcelule, chiar în ziua când a venit la gura peșterii și cerea viața ta, că va sosi și ceasul când va fi vânat și vânătorul. Bine ai făcut, fiul meu.

Rudyard Kipling

— Frăţioare, ceea ce ai făcut, e bine făcut, repetă un glas răguşit din mijlocul tufişului. Fără tine începuse să ni se urască în junglă, şi Bagheera veni în fugă să se aştearnă în faţa picioarelor goale ale lui Mowgli.

Se urcară împreună spre Stânca Soborului şi aici întinseră pielea tigrului pe stânca unde stătea de obicei Akela. În patru colţuri bătu câte un băţ de trestie de bambus iar pe deasupra se întinse lupul şi începu să dea semnalul de adunare la sfat:

— Priviţi lupilor, uitaţi-vă bine! așa cum chemase adunarea şi de rândul când Mowgli fusese adus pentru întâia oară în faţa Soborului.

De când Akela fusese scos din cinstea de conducător al haiticului, lupii rămăseseră fără conducător, așa că fiecare vâna şi se lupta de capul lui. Cu toate acestea răspunseseră la chemare mai mult din obicei; mulţi erau şchiopi şi cu picioarele zdrobite de cursele în care căzuseră, alţii fuseseră ologiţi de împuşcăturile vânătorilor, o parte erau jigăriţi din cauza lipsei de hrană, alţii însă lipseau cu totul la apel. Cei care rămăseseră în viaţă însă veniră şi văzură pielea vărgată a tigrului întinsă pe Stânca Soborului şi ghearele enorme ca nişte cângi, atârând la capătul pielii fleşcăite a labelor.

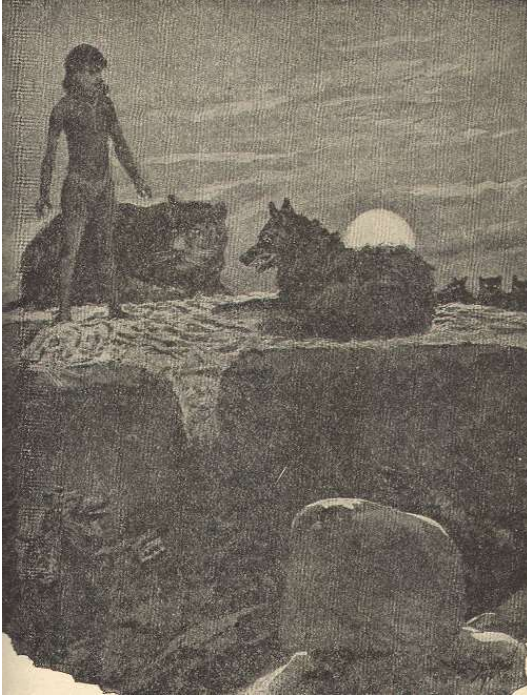
— Priviţi lupilor, uitaţi-vă bine! Cred că m-am ţinut de vorbă! zise Mowgli.

Lupii începură să schelălăie, iar unul dintre ei, cu blana toată sfâşiată, urlă:

— Vedem, o, Akela. Primeşte să fii din nou conducătorul nostru. Iar tu, frăţioare, fii lui Akela ajutor şi rămâi cu noi. Ne-am săturat să trăim în junglă fără de lege şi vrem să devenim din nou Popor Liber.

— Nu, așa ceva nu se poate, mârâi Bagheera, căci după ce vă veţi sătura, vă poate apuca din nou nebunia cum v-a mai apucat o dată. Nu vi se zice în zadar Popor Liber, căci aţi luptat pentru libertate şi o aveţi. N-aveţi decât să vă mâncaţi libertatea, lupilor.

— Haiticul lupilor și satul oamenilor m-au alungat dintre

ei. De aici înainte eu voi trăi și voi vâna singur în junglă, răspunse Mowgli.

— Iar noi vom vâna împreună cu tine, adăugară cei patru pui.

Mowgli plecă și din ziua aceea începu să vâneze în junglă împreună cu cei patru pui de lup alături de care crescuse. Cu toate acestea nu rămase pentru totdeauna singur, căci peste câțiva ani deveni om și se căsători.

Aceasta însă este o altă poveste destinată oamenilor adulți.

CÂNTECUL LUI MOWGLI

pe care l-a cântat la Stânca Soborului
în timp ce juca pe pielea lui Shere Khan

*Cântecul lui Mowgli... pe care eu Mowgli l-am
cântat; căci vreau ca jungla
Să știe de faptele mele.
Shere Khan spunea că va face omor... că va ucide.
Pe Mowgli brotăcelul îl va ucide.
În fața porților satului, pe înserate,
Cu lăcomie își înghițise prada și era greu de apa
pe care o băuse. Bea Shere Khan
Căci nu se știe când vei mai bea.
Dormi și visează vânatuți.
Sunt singur ieșit în imașuri.
Apropie-te de mine frate Cenușiu,
Vino și tu, Lup
Singuratic, căci de lucru avea-vom din greu.
Adună cireada de bivoli cu pielea albastră și
ochi încruntați, gonește acum și
Taurii, încoace și încolo, așa cum îți spun.
Somnul tău Shere Khan tihnit-e? Trezește-te
acum, căci vin înspre tine, eu
Mowgli și în urmă-mi cireada.
Rama, al bivolilor mândru stăpân, frământă
pământu-n picioare și întrebă
A fluviului apă, încotro s-a dus Shere Khan?
El nu este Ikki vizuină să-și sape, nici Mao
păunul să zboare, nici Mang, liliacul
Ca în ramuri desagă s-atârne.
Al trestiei de bambus susur tănuț,
te apropie și spune-mi și mie.*

Ce drum a luat?

*Ow! E pe aproape. Ahoo! E departe. Șchiopul
zdrobit de Rama în copite. Trezește-te
Shere Khan, cireada-i alături, vânat fără număr,
lovește cu colții,
Grumazul de taur e întins ca o coardă.
Sforr! Acuma visează. Să nu-i tulburi somnul
căci mare este a lui Shere Khan
Putere. Vulturii în zbor se opresc ca să-l vadă.*

*Furnicile negre mișună în juru-i
și alaiul se îngroașă împrejur.
Ira! Sunt gol și n-am suman în spinare,
de vânt și de ploi să mă apăr.
Vulturii mirați se uită la trupul meu despuiat,
mi-e rușine în fața lor să m-arăt.*

*Shere Khan dă-mi blana ta.
Dă-mi pielea vârgată pe o zi împrumut,
La Stânca Soborului să pot să mă duc.
Pe taur ți-o jur cu care haitic au plătit,
că am legământ și vorba-mi cinstesc.
Dar pielea ce-ți cer îmi lipsește,
ca la ei să mă întorc.*

*Te aștept cu cuțitul în mână,
cuțitul ce oamenii poartă, și tot cu cuțitul
Lua-voi ce nu vrei să-mi dai.
Waingunga să fii mărturie că Shere Khan
pielea mi-o dă, din drag pentru mine.
Întinde Akela și tu Cenușiu,
căci pielea lui Shere Khan e grea.*

*Oameni din sat, în drum cu ponos mi-au ieșit,
și vorbe de ocară și ploaie de
Pietre-mi aruncă. Îmi sângeră gura;
hai să plecăm!*

Prin noapte ne pierdem, prin fierbinte
întuneric gonim cu frații alături.
Se sting în urmă luminile în sat,
dar avem a lunii lumină.
Waingunga văzuși că semenii mei mă alungă
fără pricină, căci rău n-am făcut
Nimănu-i, dar li-e teamă de mine. De ce?
Voi lupi din haitic ca și ei pe drumuri m-ați pus.
Închise-s înainte-mi
Ale junglei poteci, ca și drumul
ce satul desparte în două. De ce?
Ca și Mang liliacul prin noapte pierdut,
rătăcesc între junglă și sat,
Ca și el între păsări și fiare. De ce?
Pe pielea lui Shere Khan jucai, dar sufletu-n
mine e negru. Îmi sângeră gura
Zdrobită de oameni cu pietre, dar inima-mi zburdă.
Căci în junglă iarăși mă-ntorc. De ce?
Aceste două porniri în mine se luptă,
ca șerpui în cuiabar primăvara,
Obrajii-mi de lacrimi sunt umezi,
dar râd și nu știu de ce.
În mine se zbuciumă două porniri,
doi Mowgli îmi pare că sunt,
Iar pielea lui Shere Khan o calc în picioare.
A junglei suflare de veste a prins că
Shere Khan
De mine-i ucis. Priviți voi lupilor, uitați-vă bine.
Ira! mi-e sufletul greu
și care-i pricina nici eu nu înțeleg.

FOCA CEA ALBĂ

O dormi liniștit pușor, căci noaptea e lungă,
Cu verdea lor undă apele-s negre acum și în valuri
Adânci ne caută luna cu albă, tremurătoare lumină,
Iar noi ca în leagăn ne ducem mereu; talaz pe talaz
Unde se încalecă, așterne-ți culcușul tihnit, și în voie
Iscusit înotător, să te poarte te lasă.
Somnu-ți adânc nici furtuna și nici rechini pe-a
Apelor unde fugare să-l sperie nu pot.

CÂNTECUL DE LEAGĂN AL FOCILOR

Cele ce vă voi povesti aici s-au întâmplat acum câțiva ani, într-o localitate numită Novastoshnah, din partea de nord-vest a insulei Sf. Paul, departe, foarte departe în Golful Behring. Întâmplarea mi-a fost povestită de Limmershin, un pescăruș iernatic pe care furtuna îl aruncase în pânzele catargului unui vas care se îndrepta spre Japonia. L-am luat la mine în cabină și l-am încălzit și l-am hrănit, până ce a prins putere ca să se poată întoarce din nou în insula Sf. Paul. Limmershin este o păsărică foarte ciudată, dar se pricepe foarte bine să spună povești adevărate.

La Novastoshnah nu se duce nimeni fără să aibă treabă și singurele vietăți care au treburi prin partea locului sunt focile. În lunile de vară focile vin aici cu sutele, uneori chiar cu sutele de mii, din apele sure și înghețate ale mărilor de miazănoapte, căci la Novastoshnah se găsesc cele mai bune locuri pentru focile venite din toate părțile lumii.

Înghite Mare știa de locul acesta și în fiecare primăvară venea de oriunde ar fi fost, înotând ca o torpilă îndreptată spre Novastoshnah, și o lună de-a rândul se hărțuia neconținut cu tovarășii săi pentru un loc cât mai prielnic și cât mai aproape de țărmul mării, pe stâncile malului. Înghite Mare era o enormă focă cenușie, în vârstă de cincisprezece ani, pe umeri cu un fel de coamă destul de lungă și cu niște colți puternici și cu vârfurile întoarse. Când se ridica pe picioarele ca niște lopeți de dinainte, avea mai bine de patru coți înălțime de la pământ, și dacă ar fi fost cineva care să aibă curajul să-l cântărească, ar fi văzut că atârnă șapte sute de pfunzi. Era plin de rănile vindecate pe care i le lăsaseră luptele pe care le dăduse, dar cu toate acestea era mereu gata să se încaiere. Își ferea capul într-o parte, ca și când s-ar fi temut să-și privească dușmanul din față, dar dintr-o dată îl repezea înainte cu iuțeală de fulger, și când își înfigea

colții în ceafa focii care îndrăznise să-l înfrunte, era greu să mai scape, căci ea nu-l slăbea din strânsoare.

Cu toate acestea Înghite Mare nu ataca niciodată o focă bătută, căci legea golfului te oprește să dai o astfel de luptă. Nu cerea decât să-i facă locul de care avea nevoie pe țărm pentru ca să-și poată face culcușul. Dar de vreme ce în fiecare primăvară se adunau câte patruzeci-cincizeci de mii de foci care urmăreau același lucru, mugetele, chiotele și urletele de pe țărm deveneau înfiorătoare. Din vârful colinei Hutchinson se vedea un câmp de vreo trei-patru kilometri pătrați, acoperit de furnicarul focilor încăierate, iar din largul mării se vedeau capetele focilor ca niște funduri de ceaune, care grăbesc să ajungă mai repede la țărm, ca să ia și ele parte la încăierare. Se băteau între colțurile roase de îngheț ale stâncilor, pe platformele de bazalt și granit care erau lucii ca sticla din cauza nenumăratelor urcări și coborâri în mare, sau în culcușurile unde creșteau puii, căci foca întocmai ca omul, caută să aibă un trai cât mai tihnit. Focile femele nu vin spre ostrov înainte de luna mai sau începutul lui iunie, căci nu vor să se expună să fie sfâșiate în bucăți de celelalte. Cele care nu aveau mai mult de trei-patru ani, ieșeau la țărm și treceau printre rândurile focilor încăierate până la o distanță de jumătate kilometru, iar aici se jucau în grupuri prin nisipul fierbinte, tăvălind toată vegetația împrejur. Focile acestea care duceau viața singure se numeau *holluschicki*, adică burlaci, care numai la Novastoshnah puteau fi în număr de două sau trei sute de mii.

Într-o primăvară, când Înghite Mare tocmai își terminase a patruzeci și cincea luptă, văzu pe Matkah, soția lui zveltă și cu ochii catifelați ieșind din mare. O apucă de ceafă nu tocmai blând și-i ajută să iasă pe mal, apoi mârâi la ea:

— Târziu vii, ca de altfel întotdeauna. Pe unde umbli?

Înghite Mare nu mânca nimic timp de trei-patru luni cât stătea singur pe malul stâncos, așa că era mereu prost dispus. Matkah însă era mult prea deșteaptă ca să-i

Rudyard Kipling

răspundă pe același ton, și se mulțumi să privească în jurul ei și să exclame mulțumită:

— Ce bine că te-ai gândit să alegi pentru noi același loc pe care l-am avut și înainte.

— Cred și eu că a fost bine, ia uită-te încoace!

Trupul lui sângera din douăzeci de răni, iar un ochi îi era aproape scos și pielea pântecelui era toată ferfenițită.

— O, masculii aceștia, cât de puțină minte mai au, se miră Matkah, făcându-și vânt cu pteropodele din urmă. De ce nu vă înțelegeți cu vorbe bune și liniștiți, când faceți alegerea locurilor? Arătați parcă v-ați întoarce din luptă cu Killer Whale [Balena Ucigașă - engl.].

— De la mijlocul lunii mai, până acum, altceva n-am făcut decât m-am tot bătut cu focile celelalte în fiecare zi. Anul acesta golful este mai populat ca întotdeauna. E mai mare rușinea. Am întâlnit foci care veniseră tocmai din golful Lukannon ca să-și caute culcușuri aici. De ce nu stau oare ființele acestea la ele acasă?

— M-am gândit de multe ori că poate noi ne-am simți mult mai la larg la Otter Island (insula vidrelor), decât pe țărmul acesta unde este atâta îngrămădeală, zise Matkah.

— Vorbă să fie! La Otter Island nu se duc decât holluschiki. Dacă ne-am duce acolo, cei de aici ar spune că am plecat de frică. Trebuie să salvăm aparențele, dragă.

Înghite Mare își ciuli capul între umeri, prefăcându-se câteva minute că doarme. În realitate era cu ochii în patru și gata de bătaie în orice clipă. Acuma, după ce se adunaseră toți masculii împreună cu femelele lor, auzeai larma uriașă pe care o făceau până la depărtare de câțiva kilometri, oricât de puternic ar fi fost urletul valurilor și oricât de fugar le-ai fi numărat, era peste puțină să nu-ți dai seama că aici pe țărm erau peste un milion de foci: masculi bătrâni, foci cu pui, scăpați din culcușuri și holluschicki, care se băteau între ei, se tăvăleau sau se târau prin nisipul țărmului, jucându-se, sau își dădeau drumul în mare și reapăreau din fundul

apelor cu sutele și cu miile, ca să năpădească pământul departe cât vezi cu ochii, și să plece în pâncuri dese la vânătoare, de cum începea să se lase ceața înserării. La Novastoshnah ceața era aproape nelipsită, afară de ceasurile puține cât se arată soarele și învelește totul împrejur într-o lucire ca de mărgăritar sau în culorile curcubeului.

Kotick, puiul lui Matkah, se născuse în această regiune, și-ți făcea impresia că e numai cap și umeri, și avea niște ochi palizi și străvezii ca apele mării, cum au toți puii de focă, dar afară de aceasta pielea lui mai avea ceva care o făcu pe maică-sa să-l privească uneori cu toată atenția:

— Înghite Mare, zise ea după un moment de gândire, tu nu bagi de seamă că puiul nostru este alb?

— Ce stai să vorbești de scoici năpărlite și alge uscate pe mare. Cine a mai pomenit vreodată focă albă? se răsti Înghite Mare.

— Cu toate acestea este așa cum îți spun, răspunse Matkah. Vei avea prilej să vezi o focă albă! și începu să murmure încetișor cântecul de leagăn pe care toate focile îl cântă puilor lor:

*Până ce șase săptămâni vei împlini, să înoți nu încerca.
Ori altfel capul pteropodele îți vor trage la fund,
Furtuna de vară, rechini și balene primejdii
înseamnă, oricărui pui tânăr de focă pe-aici.
Șoricelul măicuței, primejdie înseamnă oricărui pui,
Mai rea și mai crâncenă nimic să fie nu poate,
Bălăcește-te aproape de noi să vedem cine vine;
Putere să strângi, și frică nu-ți fie de marea
Cea largă cu valuri furioase pornite din zări.*

La început puiul nu prea înțelegea ce vrea să-i spună mamă-sa. Învăța să înoate și se bălăcea alături de ea, dar mai ales să se facă nevăzut, când vedea că tatăl său începe să se încaiere cu o focă străină, și se dădeau de-a tumba

Rudyard Kipling

mugind printre stânci. Matkah ieșea în largul mării ca să aducă de-ale mâncării. Puiul nu primea de mâncare decât o dată la două zile, dar atunci mânca tot ce găsea și se simțea foarte bine.

Primul lucru pe care îl făcu, după ce îndrăzni să se depărteze de maică-sa, fu să iasă departe pe țărm unde întâlnești zeci de mii de pui de seama lui cu care începu să se joace cum se joacă între ei cățelușii; pe urmă adormeau pe nisipul spălat de ape și se trezeau din nou ca să se joace. Bătrânii rămași în culcușuri nu se mai interesau de ei, iar holluschicki erau în altă parte, așa că nimeni nu le putea tulbura jocul. După ce Matkah se întorcea de la pescuit din adâncul mării, se îndrepta spre locurile unde știa că sunt puii și chema cum își cheamă oaia mielul, până când îl auzea pe Kotick behăind. De cum îl auzea, alegea drumul cel mai scurt care ducea la el, și opintindu-se pe pteropodele din față, se legăna greoaie pe stânga și pe dreapta, în timp ce puii ceilalți erau aruncați de-a berbeleacul în toate părțile. Focile mame alergau cu sutele în toate direcțiile ca să-și găsească puii și aceștia trebuiau să fie cu multă băgare de seamă pentru ca să nu fie striviți în învâlmășeală, dar cum spunea și Matkah lui Kotick, fiul ei:

— Atâta vreme cât nu te bălăcești în apa stătută pe la maluri ca să te umpli de râie, și nici nu-ți intră pietriș în vreo tăietură sau zgârietură de pe trup, nici nu cobori de pe țărm ca să înoți când marea este răzvrătită, nu ți se poate întâmpla nimic.

Puii de focă nu știu înota când sunt mici, cum nu știu nici copiii; cu toate acestea, până învață, nu se simt deloc la larg. Când Kotick ieși pentru prima dată pe țărmul mării, fu luat de un val și târât spre larg, unde capul îl trase numaidecât la fund și rămase cu picioarele dinapoi în vânt, exact așa cum îi cântase mama-sa. Dacă nu venea alt val care să-l repeadă la mal, cu siguranță că s-ar fi înecat.

Din ziua aceea se învață minte și se mulțumi să stea întins

într-un ochi de apă care se bălăcise aproape de țărm, lăsând să treacă valurile pe deasupra lui și să îl salte în spinare, ca să poată și el da de câteva ori din lopeți, ca orice înotător. Se ferea însă de valurile mari care l-ar fi putut duce departe spre larg. Până să învețe întrebuițarea pteropodelor, îi trebuiră două săptămâni și în toată vremea aceasta se târa când în mare când pe țărm, tușind și murmurând neînțeles, ca apoi să adoarmă ca o pisică pe nisipul mărunț și pe urmă să se repeadă din nou în apa înghețată, ca abia la urmă să-și dea seama că în apă se simte mai bine decât pe pământ.

Vă puteți închipui câtă plăcere îi făcea să se dea la fund împreună cu tovarășii lui, acum când știa să înoate, și să călărească pe creasta valurilor înspumate, sau să se întorcă spre țărm cu valul care plescăia în stânci și el rămânea întins pe nisipul dincolo de care apa, ca o perdea umflată de vânt, stropea mărele și se întorcea grăbită spre matcă; o nouă plăcere pentru el era să se ridice în vârful cozii și să se scarpine în creștetul capului, cum văzuse că făceau cei mai bătrâni, sau să se joace de-a „Eu sunt stăpân în Cetate”, pe după colțurile stâncilor poleite ale căror flancuri umede coborau până în fața valurilor care clocoteau sub țărm. Din când în când vedea cum cârmește nu departe de țărm câte o aripă transparentă și fină care semăna cu aripile rechinului dar știa că acesta trebuie să fie Killer Whale, căruia i se mai zicea și Grampus și care avea obiceiul că sfâșia și mânca puii de focă dacă îi prindea pe aproape... De cum îl vedea, Kotick se repezea ca o săgeată spre țărmul unde știa că este la adăpost, iar aripa tremura indiferentă deasupra apei și se pierdea în depărtare, ca și când nici n-ar fi căutat nimic pe acolo ci trecuse din întâmplare.

Spre sfârșitul lui octombrie focile începeau să părăsească insula Sf. Paul și se îndreptau spre largul mărilor polare, fiecare familie sau mai multe laolaltă. De rândul acesta nu se mai pomeneau încăierări ca pentru culcușuri și holluschicki puteau s-o ia înainte și să zburde cât le poftea inima.

Rudyard Kipling

— Anul viitor vei fi și tu holluschicki, zise Matkah lui Kotick, anul acesta însă va trebui să înveți cum se prinde peștele.

Ieșiră amândoi în largul Oceanului Pacific și Matkah îl învăță pe Kotick să se aștearnă pe spate și să-și adune aripile în lungul trupului, lăsându-și numai nasul afară din apă, căci nici un leagăn nu este mai plăcut la legănat, decât valul pornit din infinit al Oceanului Pacific. Când Kotick simți pe tot trupul un fel de picoteală, Matkah spuse că „a început să se obișnuiască cu apa” și că susurul bășicuțelor de apă ce roiau în jurul lui, anunțau apropierea unei furtuni, deci trebuiau să înoate de zor ca să scape din calea ei.

— Peste puțin vei ști și tu încotro trebuie să înoți când se apropie furtuna, dar deocamdată să ne luăm după Porcul de Mare, căci acesta este un animal înțelept.

În apropiere de ei era o ciurdă de porci de mare care se dădeau tumba prin apă, așa că micul Kotick se ținu după ei.

— De unde știți voi încotro trebuie să apucați? întrebă Kotick care gonea din greu contra valurilor.

Cel care mergea în frunte întoarse ochii mai spre el și se lăsă adânc în apă.

— Mă duc după cum îmi bat valurile în coadă, tinere. Asta înseamnă că în urma noastră au început să se miște apele. Vino repede, căci dacă trecem spre miazăzi de apele înecăcioase (vorbea despre ecuator) și simți cum îți freamătă valurile în coadă, asta înseamnă că în fața ta se pregătește furtuna și trebuie să o iei spre miazănoapte. Haide mai repede, căci valurile prin partea aceasta mi se pare că nu prevestesc a bine.

Aceasta era o învățătură dintre cele multe cu care trebuia să se obișnuiască micul Kotick. Matkah îl învăță cum să urmărească năstrapul morunilor care înotau sub oglinda apei; să stârpească moluștele din cuiburile pe care le întâlnea; să cotrobăiască în corăbiile naufragiate, trecând glonț printr-o fereastră, ca să iasă prin cealaltă, pe urma năstrapului de pești care fug din calea focilor; cum să se lase dus de valurile înspumate când fulgerele spintecă văzduhul; să dea cinstea cuvenită albatroșilor cu coada retezată și vulturilor de mare care se lasă duși de aripile vânturilor. Afară de aceasta, îl mai învață cum trebuie să salte la trei- patru coți înălțime deasupra apei, cum fac delfinii, sprijinindu-se în coadă; să nu se atingă de peștii zburători care sunt numai oase; cum să apuce morunul, din fugă, de ceafă, dar mai ales să ia aminte și să nu se oprească din drum niciodată ca să se uite după corăbiile sau bărcile care trec, și să ocolească pe departe luntrile ușoare pe care oamenii le mână cu lopeți. Când se

Rudyard Kipling

împliniră șase luni de învățătură, Kotick știa pe dinafară tot ce trebuia să știe despre pescuitul în largul mării, iar ceea ce nu știa încă, însemna că nici nu merită.

Într-o zi din dosul unui val de nisip se arătară doi oameni cu plete negre, cu fețele arse de șfichiul vânturilor și cu obrajii bucălați. Kotick, care nu mai văzuse oameni până acum, tuși o dată scurt și-și tupilă capul între umeri. Ceilalți holluschicki se retraseră câțiva metri și începură prostiți să se uite la ei. Cei doi oameni nu erau decât Kerick Booterin, capul vânătorilor de foci din această-insulă, cu fiul său Pantalamon. Veniseră din satul care era la o jumătate de kilometru depărtare de culcușurile focilor, în interiorul insulei, ca să aleagă focile pe care trebuie să le ducă la tăietori (căci focile se duc cum se duce turma de oi) pentru ca din pielea lor să facă mai târziu haine îmblănite.

— Ia te uită, exclamă Pantalamon, o focă albă.

Sub așternutul de ulei și fum care-i acoperea fața, Kerick Booterin se făcu alb ca varul (amândoi erau din neamul Aleuților despre care se știe că sunt oameni foarte puțin curați). Pe urmă începu să îngâne o rugăciune.

— Pantalamon, să nu te atingi de foca asta. De când mă știu eu n-am pomenit până acuma focă albă... S-ar putea să fie fantoma lui Zaharrof care s-a pierdut în timpul uraganului de anul trecut.

— Mă voi feri să mă apropii de ea, răspunse Pantalamon, căci foca aceasta poartă nenoroc. Crezi cu adevărat că ar putea să fie fantoma lui Zaharrof? Am la el o datorie pentru niște ouă de pescăruș pe care mi le-a dat.

— Nu te uita la ea, zise Kerick. Desparte de ceilalți pe cei care au patru ani. Azi ar trebui ca oamenii să jupoaie cel puțin două sute de foci, căci este începutul lucrului, dar toți sunt veniți pentru prima dată la astfel de treabă. Cred că va ajunge, dacă vom putea lua cu noi o sută de capete. Dă repede.

Pantalamon ieși în fața focilor și începu să sune din două

oase care fuseseră clavicule de morsă, iar pâlcul de holluschicki începu să sforăie pe nări și să se dea înapoi. Pe urmă se apropie și intră între ele, iar Kerick le abătu spre interiorul insulei. Pâlcul despărțit de restul focilor mugea domol, fără să se gândească să revină la tovarășii lor. Pe urma lor priveau sutele de mii de ochi ai focilor, fără să-și poată da seama unde se duc, și-și continuară jocul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Singur Kotick se întoarce spre tovarășii lui de joacă și le puse câteva întrebări la care nimeni nu-i putea răspunde decât cel mult că oamenii, în fiecare an, zi de-zi, timp de șase săptămâni sau două luni, mână focile din urmă în felul acesta.

— Eu mă iau după ei, zise el și se repezi cu ochii aproape ieșiți din orbite pe urma pâlcului tovarășilor care mergeau în fața celor doi oameni.

— Foca cea albă vine după noi, țipă Pantalamon. E pentru prima dată că văd o focă venind singură spre tăietori.

— Sâât, nu te uita înapoi, zise Kerick. Este fantoma lui Zaharoff; va trebui să mă duc să vorbesc cu preotul.

Distanța până la tăietori nu era mai lungă de jumătate kilometru, cu toate acestea făcură mai bine de o oră pe drum, căci Kerick știa că dacă focile încep să se încălzească, blana cade de pe ele imediat ce le jupoaie pielea. Tocmai de aceea mergeau foarte încet și după ce trecură de istmul Leului de Mare care este dincolo de Webster House, ajunseră la sărăriile care erau departe de țărm, ca să nu poată fi văzute de focile din urmă. Kotick se ținea de ei, grăbind pasul și fără să înțeleagă nimic din tot ce se petrecea în jurul lui. După ce ajunseră aici, Kerick se așează pe așternutul de mușchi și scoțând din buzunar un ceasornic de alamă, lăsă focile să se odihnească timp de jumătate de oră. Lui Kotick îi făcea impresia că au ajuns la capătul pământului, cu toate că din urmă se auzea vuietul larmei pe care o făceau ceilalți în culcușuri, mugind ca urletul unui tren care trece printr-un tunel. În timpul acesta sudoarea de pe el curgea în

Rudyard Kipling

picături grele plescăind pe de laturi. Puțin după aceea apărură vreo zece-doisprezece oameni înarmați cu ghioage grele de fier, lungi cam de patru coți, și începură să se învârtască în jurul pâlcului de foci. Kerick le arătă câteva care fuseseră mușcate de tovarășele lor sau care erau încălzite, și după ce oamenii le dădură la o parte, lovindu-le cu ciubotele grele făcute din grumaz de morsă, Kenck se întoarse spre ei.

— Începeți!

Oamenii ridicară ghioagele ferecate și cu o iuțeală surprinzătoare începură să pocnească focile în moalele capului. Peste câteva minute Kotick fu incapabil să-și mai recunoască tovarășii de joacă, deoarece pieile lor smulse de pe trupurile însângerate, de la nas până la pteropodele din urmă, erau adunate grămadă, ceva mai la o parte, și după fiecare lovitură se auzea câte un hârșăit sec, care despărțea pielea de trup dintr-o singură mișcare.

Lui Kotick îi fu de ajuns ceea ce văzuse din acest spectacol și se întoarse ca să o ia în galop spre mare de unde venise (o focă poate fugi foarte repede, dar nu poate face distanțe prea mari) cu mustățile zbârlite de groază. Când ajunse la istmul Leilor de Mare, se dădu peste cap și căzu în mijlocul valurilor înghețate, apoi începu să se vaite și să geamă.

— Cine este acolo? se răsti un leu de mare, căci de obicei animalele acestea nu se amestecă niciodată cu cele din alte neamuri.

— Scoochnie? Ochen Scoochnie! (Am rămas singur, numai singur), se văita Kotick. Oamenii au început să ucidă holluschicki pe toată întinderea țărmlui.

— Nu vorbi prostii! răspunse leul de mare, întorcând capul spre interiorul insulei. N-auzi ce gălăgie fac prietenii tăi? Probabil ai întâlnit pe Kerick, vânătorul, care a luat cu el un pâlc de foci. De treizeci de ani face această meserie.

— E îngrozitor, exclamă Kotick, și-și întinse mușchii ca să primească lovitura unui val care trecu peste el, apoi se propti

în picioarele dinapoi și se opri la câțiva centimetri de colțul ascuțit al unei stânci.

— Pentru o focă de vârsta ta, apărarea nu e tocmai proastă, se minună leul de mare, care știa ce înseamnă un bun înotător. Îmi închipui că trebuie să fie foarte neplăcut să fii de față la un astfel de măcel; focile însă vin de ani de zile în această insulă și oamenii le-au dat de urmă, așa că până ce nu-și vor muta culcușurile într-o regiune pe unde nu umblă oameni, vor fi măcelărite mereu în fiecare an.

— Unde s-ar putea găsi o astfel de insulă? întrebă Kotick.

— De douăzeci de ani am mers pe drumul urmat de poltoos, dar n-aș putea spune că am dat peste o astfel de insulă... Văd însă că-ți place să stai de vorbă cu cei mai mari decât tine. Ce-ar fi să te duci până la Walrus Islet și să stai de vorbă cu uriașul Sfâșie Mare. El trebuie să știe ceva. Nu te zori prea mult, căci până acolo nu ai de făcut mai mult de șase kilometri. Eu în locul tău aș ieși pe țarm și aș trage un pui de somn înainte de plecare.

Kotick își dădu seama că sfatul acesta e destul de bine venit, de aceea se îndreptă spre punctul unde erau celelalte foci și după ce ieși pe țarm, dormi vreo jumătate de ceas și în tot timpul somnului trupul îi tremura ca o gelatină, cum e obiceiul focilor când dorm.

După ce se trezi, își dădu drumul în apă și se îndreptă spre Walrus Islet care era un platou stâncos spre miazănoapte de la Novastoshnah, săpat de râpile tăiate în stâncă și pline de cuiburi de pescăruși. Ieși pe mal în apropiere de gigantul Sfâșie Mare, morsa furioasă, înarmată cu doi colți lungi, de care nu te puteai apropia decât în timpul somnului, cum fu cazul și de astă dată. Morsa dormea cu picioarele dinapoi pe jumătate scoase din apă.

— Trezește-te! țipă Kotick în gura mare, căci pescărușii din jurul lor făceau o larmă de te asurzeau.

— Ha, hâă, hoo! căscă morsa. Ce este, ce s-a întâmplat și lovi cu colții o morskă care era alături de ea, ca să se trezească. Aceasta lovi pe cea de lângă ea și una după alta se treziră toate și începură să rotească ochii speriați împrejur, fără să vadă însă ceea ce trebuia văzut.

— Eu sunt, chiui Kotick săltând pe coama valurilor ca un melc uriaș și alb.

— Ei nu mai spune! Să... mă juipoaie de piele! se miră Sfășie Mare, și toate morsele se întoarseră spre Kotick clipind din ochii somnoroși, ca o adunare de bătrâni în fața unui copil nebunatic, venit să le tulbure odihna. Kotick însă era incapabil să mai audă tocmai în clipa aceea că cineva mai vorbește în fața lui despre jupuit piei, căci ceea ce văzuse în ziua aceea îi fusese de ajuns, deci strigă imediat:

— Nu cumva cunoașteți vreo insulă bună pentru foci, pe unde oamenii să nu treacă niciodată?

— Du-te singur și-ți caută una, răspunse Sfășie Mare și închise ochii din nou, căci noi avem treabă pe aici. Hai, pleacă mai repede!

Kotick săltă în aer ca un delfin și începu să strige cât îl lua gura:

— Tu ești mîncător de scoici, tu ești mîncător de scoici, mîncător de scoici!

Kotick știa că Sfășie Mare n-a prins în viața lui un pește, ci scormonește cuiburile de scoici și algele de pe țârm, ca să se hrănească, cu toate că își dădea niște aere, de nimeni nu îndrăzneă să se ridice până la nasul lui. Stolurile de păsări din neamul Chikie, Gooverrooshkie, Epataka, pescărușii negri și pescărușii pătați – care nu așteaptă decât ocazia ca să-și bată joc de morse – începură să țipe în cor, repetând cuvintele lui Kotick și făcând o larmă, încât – după cum spunea Limmershin – timp de cinci minute în toată insula Walrus Islet ar fi fost peste puțință să auzi dacă cineva ar fi tras cu pușca. Tot neamul zburătoarelor țipa în gura mare pe toate glasurile.

Rudyard Kipling

— Mâncător de scoici, mâncător de scoici! Stareek! (hodorogule) în timp ce Sfâșie Mare se legăna și pe o parte și pe alta, tușind și sforăind supărat.

— Ei, ce zici acuma? Vrei să-mi răspunzi la ce te-am întrebat? insistă Kotick, respirând din greu.

— Du-te și întreabă Vaca Mării, căci se poate ca ea să știe unde poți găsi ceea ce cauți, răspunse Sfâșie Mare.

— Bine, dar cum o voi recunoaște? întreabă Kotick, întorcându-se ca să plece la drum.

— E singura ființă din mare care e mult mai urâtă și mai rea decât Sfâșie Mare, țipă un pescăruș negru zburând prin fața morsei uriașe. Singura ființă care este mai rea și mai necioplită decât tine, hodorogule!

Kotick reveni la Novastoshnah, lăsând în urma lui stolurile de păsări care țipau fără încetare. Aici însă băgă de seamă că nimeni nu era de acord să-și mute culcușul în alte părți neumblate de oameni. Mai află că oamenii au dus cu ei întotdeauna pâlcurile de holluschicki, căci aceasta era ocupația lor obișnuită, iar dacă nu voia să vadă ceea ce nu-i era pe plac, n-avea decât să nu se ducă spre tăietori. Celelalte foci însă nu văzuseră nici una măcelul pe care-l văzuse Kotick și tocmai aici era deosebirea între el și tovarășii lui.

— Uite ce, zise bătrânul Înghite Mare, după ce auzi pățaniile fiului său, tu trebuie să mai crești și să-ți faci un culcuș pe țărmul mării, ca și tatăl tău. Atunci oamenii te vor lăsa în pace. Peste cinci ani va fi sosită vremea ca să te lupți de unul singur.

Până și Matkah, mama lui, care era atât de blândă, începu să-l dăscălească:

— Măcelul nu-l vei putea opri niciodată. Du-te Kotick și joacă-te în valurile mării!

Bietul Kotick n-avu ce face și, cu toate că era foarte întristat, își dădu drumul în apă și începu să joace dansul focului.

În toamna aceea îi părăsi la cel dintâi prilej care se ivi și plecă singur la drum, căci în minte îi încolțise un gând care nu-i mai lăsa odihnă. Plănuia să se ducă și să caute Vaca Mării, dacă această ființă exista cu adevărat undeva în largul oceanelor, și după ce vor sta de vorbă, să caute o insulă liniștită unde focile să poată trăi în siguranță și oamenii să nu poată pătrunde până la ele. Începu să cutreiere Pacificul în toate părțile de la miazănoapte spre miazăzi, înotând cam trei sute de mile în fiecare zi și în fiecare noapte. În drumul acesta avu atâtea pățanii, încât ar fi peste putință să le poți povesti pe toate. E destul să vă spun că era cât pe aci să fie sfâșiat de rechinul pătat și că a scăpat ca prin minune de rechinul nicovală și peștele fierăstrău, și că în drumul acesta a întâlnit tot felul de Vântură Vânt care rătăcesc în largul mărilor; tot felul de pești cu solzi strălucitori, de scoici și de alge care se înțepeneau într-un loc la suprafața mării, întinzându-se spre adânc, sute de ani la rând, dar n-a întâlnit în drumul lui niciodată Vaca Mării și nici insula visată.

Dacă se întâmpla să întâlnească în cale câte un golf cu țărmul blând și stâncos, dincolo de care să se aștearnă covorul de nisip pe care să poată zburda focile, era peste putință să nu vadă în zare câte o balenieră cu coșurile fumegând, care se oprise să topească untura pe care Kotick știa foarte bine de unde și-o procurau oamenii. În altă parte unde se întâmpla să găsească locuri prielnice, își dădea seama numaidecât că și pe acolo trecuseră focile, dar fuseseră stârpite de oameni, iar Kotick știa foarte bine că omul se întoarce din nou acolo pe unde a mai trecut o dată.

O bucată de drum o făcu în tovărășia unui albatros cu coada smulsă și îi povesti că insula Kerguelen ar fi locul de liniște și pace visată, dar când Kotick se abătu prin partea locului, lipsi foarte puțin să nu fie zdrobit de valurile care îl aruncară ca pe o jucărie în stâncile negre și prăpăstioase ale malurilor, pe timpul unei furtuni cu grindină, sfâșiată de

Rudyard Kipling

tunete și fulgere. În timp ce se opintea bătând apa cu toate patru picioarele, ca să oprească, băgă de seamă că și aici au fost cândva culcușuri de focă, și aceleași constatări le făcu în toate insulele pe unde trecu.

Limmershin avea un lung pomelnic al acestor insule imaginare, după care Kotick cutreieră toate oceanele timp de cinci ani încheiați, afară de cele patru luni de odihnă pe care le petrecea la Novastoshnah unde ceilalți holluschicki începuseră să-l ia la bătaie.

Totuși, o focă tânără se decise să-și mai amâne căsătoria cu un an și în preziua plecării lui Kotick jucă dansul focului alături de ea prin apele Golfului Lukannon. De astă dată o apucă spre apus, căci la plecare, din primele ceasuri, dăduse de urma unui uriaș năstrap de moruni care părea că nu se mai isprăvește, și el avea nevoie în fiecare zi de cel puțin o sută de funzi, pentru ca să fie în toată puterea. Urmări năstrapul până simți că nu mai poate da din aripi, apoi se întoarse pe o rână și adormi legănat de valurile care băteau țărmul insulei Copper. Cunoștea cu de-amănuntul regiunea, așa că spre miezul nopții, când se trezi lovit ușor de un așternut de alge din apropierea țărmului, deschise ochii și zise:

— Noaptea aceasta se zbugiumă marea din greu, apoi se întoarse pe pânțece și deschizând ochii mari, se întinse de-i pârâiră încheieturile.

În clipa următoare făcu un salt ca de pisică și se opri, căci nu departe de el văzu niște monștri care ieșeau din adâncul apei și începură să pască frunza ramurilor verzi care atârna de pe mal până la suprafața apei.

— Pe stâncile din Magellan, murmură el printre dinți, cine să fie neamul acesta care iese din fundul mărilor?

Monștrii aceștia nu semănau nici cu morsele, nici cu balenele, nu erau nici focă, nici urs, nici rechin, nici pește, nici moluscă și nici scoică sau vreuna din vietățile pe care le văzuse Kotick până acuma. Erau lungi de la treizeci la

patruzeci de coți și n-aveau pteropode decât în partea dinainte, iar la spate o coadă ca o cârmă, din piele fleșcăită. Capetele monștrilor erau foarte caraghioase, mai ales când începeau să se ridice proptiți în cozi din fundul apelor adânci, și să se închine unul în fața celuilalt, când se întâmpla să nu pască verdeața, și băteau din labele dinainte ca un om uriaș care începe să facă semne cu brațele prea scurte.

— Ahem! strigă Kotick, întorcându-se spre ei. Petrecere bună vă doresc!

Uriașii răspunseră cu un muget stăpânit și începură să facă semne din labe cum face caraghiosul de Frog-Footman. Când începură să pască din nou, Kotick băgă de seamă că buza de sus o aveau despicate și se depărtează ca de un cot una de alta în timp ce dinții tundeau verdeața pe care o smulgeau în snopi și o rumegau foarte gravi.

— Ciudat obicei de a te hrăni, își zise Kotick.

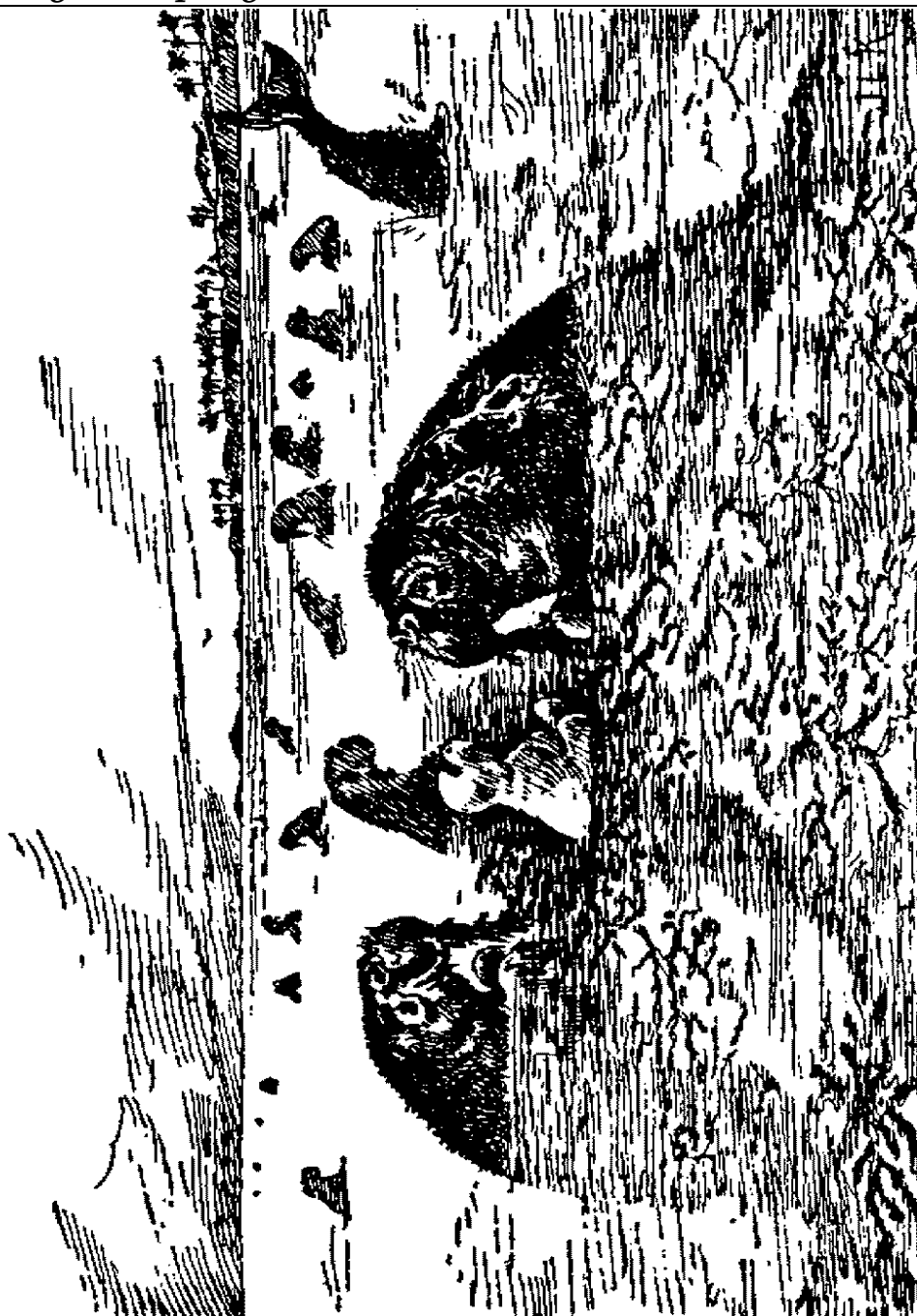
Monștrii începură din nou să dea din capete și foca simți că își pierde răbdarea uitându-se la ei.

— De cumva aveți de gând să-mi arătați că voi aveți la labe o încheietură mai mult decât mine, cred că nu e nevoie să faceți atâta paradă de un lucru de nimic. Văd că știți să vă înclinați foarte frumos, dar pe mine mă interesează mai ales să știu cine sunteți.

Buzele despicate ale monștrilor se mișcară din nou și ochii verzi se căscară spre el, dar de răspuns nu răspunseră nici o vorbă.

— În orice caz, sunteți singurele ființe pe care le-am întâlnit și care sunt mult mai urâte decât Sfâșie Mare și chiar mai prost crescute decât el.

În aceeași clipă își aduse aminte de ceea ce-i spusese pescărușul târcat în regiunea Walrus Islet, pe vremea când nu avea mai mult de un an, și se lăsă din nou în voia valurilor, căci își dădu seama că a dat de urma Vacilor de Mare.

Monștrii însă își văzură de treaba lor fără să se oprească din păscut și din rumegat, în timp ce Kotick începu să le pună întrebări în toate limbile pe care le învățase în timpul lungilor lui călătorii făcute în largul oceanelor, căci trebuie să se știe că viețuitoarele mării vorbesc tot atâtea limbi ca și locuitorii pământului. Cireada vacilor mării însă nu răspunse, deoarece ele nu puteau vorbi. Gâtul lor este format numai din șase vertebre în loc de șapte și viețuitoarele mării spun că din cauza aceasta nu pot să vorbească nici chiar cu tovarășii lor, dar se știe că în pteropode au o încheietură mai mult decât celelalte vietăți marine, și din mișcările pe care le fac în sus și în jos, sau în sens lateral, și-au format un mijloc de înțelegere între ele prin semne pe care ceilalți nu le pot înțelege.

Dinspre ziuă coama lui Kotick se zbârlise și răbdarea i se duse la fund, ca un coș de raci morți. Puțin după aceea cireada vacilor de mare o luă spre miazănoapte oprindu-se din când în când și făcând semne ciudate, ceea ce părea să fie un fel de sfat între ele, pentru a ști ce trebuie să facă.

— Ființe atât de tâmpite ca acestea cu siguranță că ar fi fost de mult măcelărite, dacă nu și-ar fi găsit un loc sigur în vreo insulă, își zise Kotick. Nu mai încape vorbă că ceea ce e bun pentru Vacile de Mare, va fi bun și pentru Înghite Mare, hai să mă țin după ele. Numai de-ar înota mai repede!

Drumul acesta fu pentru Kotick foarte plicticos, căci Vacile de Mare nu pot face mai mult de cincizeci de mile într-o zi, iar noaptea se opreau în jurul țărnelor ca să pască, în timp ce foca albă înota când la suprafață, când la adâncul mării, dar fără să poată descoperi nimic ce ar fi putut-o interesa și nici să le poată urni din loc. Pe măsură ce se depărtau spre miazănoapte, monștrii țineau câte un sfat tot din ceas în ceas și lui Kotick îi venea să-și muște mustața de nerăbdare, până când băgă de seamă că au intrat într-un șuvoi de apă caldă, ceea ce îl făcu să se uite la ele cu mai mult respect decât înainte.

Într-o noapte monștrii coborâră adânc în apa limpede și străvezie, și poate pentru prima dată începură să înoate ceva mai repede. Kotick se ținea după cireadă și se minună de iuțeala cu care înaintau, căci niciodată nu i-ar fi putut trece prin minte că Vaca de Mare poate fi o bună înotătoare. Se îndreptară spre o stâncă ale cărei poale coborau până în adâncul mării și pătrunseră într-o peșteră întunecată care era ascunsă cam la douăzeci de stânjeni sub nivelul apei. Drumul prin întuneric și apa neprimentă fu foarte lung și chinuitor, așa că bietul Kotick se simți foarte ușurat când văzu că ies la celălalt capăt al peșterii și poate să respire în voie.

— Să-mi chelească peruca, oftă el sufocându-se, când ajunsese din nou în apele străvezii din cealaltă parte, a fost un drum foarte greu pe care l-am făcut sub apă, dar face să te ostenești.

Cireada Vacilor de Mare se răzletise și acum păștea liniștită pe marginea celui mai frumos țărm pe care Kotick îl văzuse până acum. În fața lui se întindeau fâșii imense de stânci poleite de ape care se întindeau la câțiva kilometri depărtare, parcă anume făcute să servească drept culcușuri pentru foci, iar dincolo de ele o coastă acoperită cu pietriș unde se puteau juca și puteau să zburde în voie pâlcurile de holluschicki. Mai încolo era iarbă înaltă până în brâu și valuri înalte de nisip fin adus de vânturi, de pe care se puteau da de-a dura. Înainte de toate însă Kotick văzu apa care pe un adevărat Înghite Mare nu poate să-l înșele niciodată, anume că pe aici n-a călcat picior de om până acum.

În primul rând, se duse să vadă dacă regiunea era bună pentru pescuit, pe urmă înotă împrejurul golfului și se uită cu jind la ostroavele joase ale căror țărmuri nisipoase coborau până în mare și pe care cețurile duse de vânt le ascundeau vederii aproape în întregime. Departe în zarea dinspre miazănoapte se ridicau pereții înalți și dreپți de

granit ai stâncilor care nu ar fi îngăduit nici unei corăbii să se apropie de această regiune mai mult decât la șase mile depărtare. Între pământul acoperit de vegetație și aceste insule stâncoase era un canal cu apă foarte adâncă, la capătul căruia era stânca verticală pe sub care trecea peștera ascunsă prin care înotase și el pentru ca să poată ajunge în acest golf tăinuit.

— Aceasta este o nouă Novastoshnah, dar de zece ori mai bună decât cea dintâi, își zise Kotick. Vacile de Mare sunt mai înțelepte decât credeam eu. Oamenii, chiar dacă s-ar putea crede că prin partea locului ar exista și oameni, e peste putință să poată coborî pereții de stâncă, iar coastele de granit care închid intrarea din partea mării, ar zdrobi în mii de bucățele orice corabie care ar îndrăzni să se apropie. Dacă există undeva un loc în largul mărilor unde să te poți simți la adăpost, atunci acesta trebuie să fie!

Se gândise la foca pe care o lăsase să-l aștepte, dar cu toate că era foarte grăbit să se întoarcă la Novastoshnah, nu se putu stăpâni să nu cutreiere toată regiunea în lung și lat, pentru ca la nevoie să poată răspunde la toate întrebările pe care i le vor pune tovarășii lui la întoarcere.

Pe urmă plonjă la fund și inspectă de aproape intrarea în gura tunelului ca apoi să apuce în direcția de miazăzi. Nimeni afară de Vaca Mării sau cel mult o focă n-ar fi putut bănui că prin apropiere se găsește un loc atât de sigur, așa că chiar lui Kotick, după ce ieși în largul mării și privi stâncile rămase în urma lui, i se părea că e peste putință ca el să fi trecut cândva pe sub ele până dincolo.

La întoarcere făcu șase zile de drum spre casă, cu toate că înotă destul de repede, iar după ce trecu de strâmtoarea Leilor de Mare și ieși pe uscat, prima ființă pe care o văzu fu tocmai foca cea tânără căreia îi spusese să-l aștepte până ce se întoarce. Foca înțelese numaidecât că el găsise în sfârșit insula pe care o căutase.

Cu toate acestea ceilalți holluschicki și însuși Înghite

Rudyard Kipling

Mare, care era tatăl lui, începură să râdă când îl auziră povestind ce locuri văzuse, iar o focă de aceeași vârstă cu el îi spuse:

— Toate acestea sunt foarte bune, Kotick, dar cred că nu-ți vei închipui că se poate ca tu să vii din locuri pe care nimeni dintre noi nu le cunoaște și să ne poruncești în felul acesta să ne părăsim locurile noastre de aici. Nu uita că noi toți câți am rămas acasă, a trebuit să ne batem din greu ca să cucerim culcușurile noastre, în timp ce tu preferai să vânturi mărele.

La auzul acestor cuvinte toate focile începură să râdă, în timp ce tânăra focă, cea care ținuse acest discurs, începu să întoarcă privirea în toate părțile, mândră de succesul obținut. Foca se însurase tocmai în anul acela și făcea mare caz de acest eveniment.

— Eu nu am culcuș ca să mă bat și să mă lupt pentru el, răspunse Kotick. Nici nu doream nimic altceva decât să vă arăt un loc unde puteți trăi în deplină siguranță. Nu văd la ce vă folosesc încăierările voastre.

— Bineînțeles, dacă te dai înapoi, atunci eu nu mai am nimic de zis, adăugă tânăra focă și chicoti batjocoritoare.

— Dar dacă te voi răpune, te învoiești să vii cu mine? întrebă Kotick și în priviri i se aprinse o lumină verzulie, căci încăierarea era ceva contrar vederilor lui.

— Bine, dacă mă răpui, îți făgăduiesc să te urmez, declară foca.

Nu mai avu vreme să se răzgândească, deoarece Kotick își repezi cu iuțeala fulgerului capul înainte și cât ai clipi îl înhăță de ceafă, apoi înotă cu el cât fu țărmlul de lung și după ce-l mai scutură de câteva ori, îl aruncă pe mal ca pe o cârpă, pe urmă se întoarse spre celelalte foci care se uitau la ei.

— Vreme de cinci ani de zile m-am căznit din rășputeri pentru voi. V-am găsit o insulă unde ați putea trăi tihniți, dar văd că va fi peste puțină să mă credeți câtă vreme nu vă voi

smulge capetele de pe umerii voștri de slugoi. Ei bine, vă voi învăța minte. Păziți-vă pielea!

Îmi spunea Limmershin că în viața lui (ori în această scurtă viață el a văzut zeci de mii de foci încăierate dintr-o dată) n-a văzut nimic mai îngrozitor ca iureșul lui Kotick contra culcușurilor făcute de focile de pe mal. S-a repezit mai întâi la cel mai voinic dintre masculi și după ce l-a apucat de ceafă l-a tăvălit și l-a dat cu capul de stânci până când nenorocitul a început să geamă, cerându-i mila, pe urmă l-a aruncat cu dispreț și s-a repezit la altul. Nu trebuie să uitați însă că tânărul Kotick nu ajuna timp de patru luni pe an, cum făceau celelalte foci înaintate în vârstă, iar anii pe care îi petrecuse vânturând mările îl făcuseră să se dezvolte și să prindă puteri ca nici unul dintre semenii lui, dar mai ales, el nu se luptase cu nimeni înainte și deci era stăpân pe toate puterile pe care le avea. Coama ondulată i se zbârlise pe spinare și ochii îi străluceau ca flăcările, iar dinții ascuțiți luceau ca niște săbii, de-ți era mai mare dragul să te uiți la el.

Bătrânul Înghite Mare, tatăl său, văzându-l târând după el focile bătrâne și dând peste cap pe cele mai tinere, începu să strige din toate puterile:

— O fi el nebun, dacă vreți, dar în orice caz este cel mai voinic luptător din toate golfurile pe care le-am văzut. Pe tatăl tău, fiule, să nu-l lovești, căci el este de partea ta!

Drept răspuns, Kotick mugi, iar bătrânul Înghite Mare își zbârli coama și mugi și el ca o locomotivă, repezindu-se umăr la umăr cu fiul său, în timp ce Matkah și logodnica lui Kotick se deteră la o parte, să vadă mai bine spectacolul care se desfășura în fața lor. Abia atunci se porni adevărata luptă în toată măreția ei, căci cei doi se bătură până când în jurul lor nu mai era nici o focă dușmană care să ridice capul, pe urmă începură să se plimbe alături, ca doi păuni, în lungul țărmlui, mugind de se cutremura văzduhul în jurul lor.

De cum se făcu întuneric și în depărtările de la miază-

Rudyard Kipling

noapte începu să clipească lumina boreală, străpungând negurile cu sulilele ei însângerate, Kotick se urcă în vârful unei stânci pleșuve și de acolo aruncă o privire spre culcușurile zdrobite și focile care erau întinse în fața lui, însângerate.

— Acum cred că v-ați primit lecția care vi se cuvenea, zise el.

— Să-mi năpârlească peruca, exclamă bătrânul Înghite Mare, care se mișca destul de greu din încheieturi, nici Killer Whale nu le-ar fi zdrumicat mai bine... Fiule, sunt mândru de isprava ta, și pe deasupra sunt hotărât să plec cu tine în insula despre care ai pomenit, dacă se poate ca să existe și așa ceva.

— Ascultați, purcei de mare, ce vă spun acum. Care dintre voi vine cu mine la peștera Vacilor de Mare? Răspundeți sau mă cobor să vă zdrumic din nou.

În lungul țărmlui se auzi un murmur ca pe vreme de zăpor ale apelor, pe urmă miile de glasuri obosite ale focilor răspunseră ca la un semnal.

— Venim cu toții după tine. Ne ducem unde ne va duce Kotick, foca cea albă.

Kotick își retrase capul între umeri și închise ochii, mândru de isprava lui. În clipa aceasta nu mai era foca albă, căci era roșu din cap până în picioare, dar cu toate acestea nici nu se uită la rănile care îi acopereau trupul.

Peste o săptămână, toată armata lui Kotick compusă din vreo zece mii de foci (holluschicki și foci bătrâne) apucară spre miazănoapte ca să găsească peștera Vacilor de Mare. În fruntea lor mergea Kotick, iar cei rămași la Novastoshnah spuneau că sunt ieșiți din minți. Primăvara următoare, când pâlcurile de foci se întâlneau din nou la năstrapurile de pește din Pacific, focile lui Kotick povesteau minuni despre insulele care se găseau dincolo de peștera Vacilor de Mare, așa că din ce în ce mai multe foci începură să-și părăsească grabnic culcușurile din Novastoshnah.

Plecarea nu se făcu dintr-o dată, deoarece foca e un animal ciudat și-i trebuie multă vreme să cumpănească înainte să fi luat o hotărâre. Cu toate acestea, an de an, culcușurile focilor din Novastoshnah și Lukannon începură să se rărească, iar localnicii se îndreptau spre malurile pașnice și ferite, unde cât era vara de lungă stăpânea Kotick, care an de an devenea tot mai mare și mai puternic, în timp ce pâlcurile de holluschicki zburdau în jurul lui, pe marea ale cărei valuri nu fuseseră niciodată tăiate de corăbiile oamenilor.

LUKANNON

Acesta este cântecul din mările pierdute pe care îl cântă toate focile din jurul insulei Sf. Paul, când se întorc vara spre culcușurile lor de pe țărmul ocrotit de privirile rele ale oamenilor.

Este un fel de imn național foarte trist pe care îl cântă în cor.

*Mi-am întâlnit tovarășii în zori de zi
(o, cât sunt astăzi de bătrân).
În apele ce freamătă, de sânge înroșite,
spre țărmul cu colții de stâncă,
Iar glasul lor de tunet acoperea al valurilor muget
când se grăbeau,
Zdrobite spre larg, în urmă cu furtuna
de glasuri vijelie.*

*Cântați tovarăși tihnitul învărat
pe verzile țărmuri de ape,
Cu visuri fericite și jocuri de amăgire
pe valuri de nisip,
Cu dans din miez de noapte
în apa înroșită de-a flăcării
Lumină ce anunță în Lukannon
că ziua e sosită când vine vânătorul!*

*Mi-am întâlnit tovarășii în zori de zi
(de nu i-aș întâlni de aici înainte),
Când pâlcuri spre mare coborau,
umbrind întregul țărm până departe,
Cu glasurile noastre al valurilor muget
cântând îl stăpânim:
Un imn de slavă țărmului străin
spre care ne duce amăgirea.*

*Lukannon, tu țărmlu fermecat
cu vânători bogate, noi plecăm.
Luăm cu noi mărgelile de chiciură-n mustăți
din cețurile tale,
Și aminte, ne-om aduce de vânturile calde
ce în juru-ne nisipul
Ca pulberea de aur au spulberat-o Lukannon, aminte
de tine ne aducem.*

*Mi-am găsit tovarășii triști,
pâlcuiri răzlețe în lumină de zori,
Căci oameni în valuri cu cangea vânează
cei tineri ai neamului
Nostru, și turme supuse îi duc înapoi
spre sângeroase măceluri,
Cu toate acestea Lukannon văzduhul bubuie
în cântec de slavă.*

*Spre Gooverooska la drum spre miazăzi cu toții plecăm,
De noi aminte-ți adu și pomenește stăpânilor
mării adânci, ce fost-am
Pe vremuri puternici în ale noastre culcușuri
lăsate pustii, tu țărmlu
Vrăjit din Lukannon, amintirea-ți în veci
va trăi printre noi.*

RIKKI-TIKKI-TAVI

*Din vizuina în care-ai intrat,
Ochii Roșii, lui Piele Încrețită,
Trufaș s-a întors și a strigat,
Haide să joci cu moartea adormită,
«Nag, hai fuga după noi!»*

*Ochi lângă ochi și obraz la obraz
(Ține-te Nag după noi!)
Când poate ai crăpa de necaz,
(Nag de-ți place sau nu)
Jocul cu moartea sfârșește,
(Nag, fă repede un salt)
Din cale-i acum ferește!
(Nag, ai scăpat, dar este și mâine).*

Aceasta este descrierea mării lupte pe care a dat-o Rikki-Tikki-Tavi, numai el singur, prin camerele de baie ale marelui bungalow, din cantonamentul Segowlee. Darzee, pasărea croitor, i-a dat și ea o mână de ajutor, iar Chuchundra, șoricelul de mosc, care niciodată nu îndrăznește să iasă până în mijlocul unei camere, ci se plimbă numai în lungul pereților, îi făcea semne; în realitate însă adevărata luptă a fost dată numai de Rikki-Tikki-Tavi.

Aceasta era o mangustă care după blană și după coadă aduce mult cu o pisică, dar după forma capului și obiceiurile ei, mai mult cu o nevăstuică. Ochii mangusteii erau roșii, ca și vârful nasului neastâmpărat; avea obiceiul să se scarpine cu o singură labă, fie din față, fie dinapoi, oriunde poftea; afară de aceasta putea să-și zburlească coada până ce se înfoia ca o perie de spălat sticlele, iar când se pregătea de atac, o auzeai țipând din mijlocul ierburilor înalte: „Rikk-tikk-tikki-tikki-tehk!”

În timpul unei inundații a apelor de vară, fu scoasă din vizuina unde trăia împreună cu mama și cu tatăl ei, și târâtă de torentul cu care se lupta, ca să nu se înece, tocmai într-o băltoacă din marginea unui drum. În mijlocul băltoacei găsi un smoc de iarbă și se încleștă cu atâta deznădejde, încât leșină de spaimă. Când se trezi, văzu că e întinsă pe pajiștea verde a unei grădini destul de prost îngrijite, iar deasupra ei dogoreau razele soarelui, și auzi numaidecât un copilăș spunând:

— Ia te uită, o mangustă moartă. Hai s-o îngropăm!

— Nu, răspunse mama băiatului, mai bine să o luăm cu noi în casă, să se încălzească, deoarece s-ar putea să nu fie moartă.

După ce o duseră în casă, simți că un bărbat o ia în mână

Rudyard Kipling

și după ce se uită la ea, spuse că nu e moartă ci pe jumătate sufocată. Pe urmă au învelit-o într-o cârpă și au așezat-o aproape de foc unde a deschis ochii și a început să strănute.

— Băgați de seamă, zise bărbatul (era un englez care abia atunci se mutase în acest bungalow) să nu o speriați, ca să vedem ce face după ce-și va veni în fire.

Nimic în lume nu poate fi mai greu decât să sperii o mangustă, deoarece animalele acestea minuscule sunt chinuite de curiozitate de la cap până la coadă. Însăși deviza acestei specii este: *Du-te și vezi ce este!* iar Rikki-Tikki-Tavi era o mangustă adevărată. Cum deschise ochii, se uită la cârpa cu care era învelită și, după ce constată că nu e bună de mâncat, dădu de câteva ori târcoale în jurul mesei, își netezi blana și, după ce se scărpină o dată, săltă pe umărul băiețașului.

— Să nu-ți fie frică, Teddy, zise tatăl băiețașului, căci în felul acesta caută să se împrietenească cu tine.

— Au, țipă băiețașul, mă gâdilă sub bărbie.

Rikki-Tikki-Tavi își băgă apoi botișorul între ceafa și gulerul băiețașului și privi în jos, îl gâdilă sub ureche și coborî pe dușumele, unde începu să-și frece nasul de scânduri.

— Doamne Sfinte, se minună mama lui Teddy, și să mai spui că animalul acesta este sălbatic! Mi se pare însă că e atât de blând numai din cauză că ne-am purtat frumos cu el.

— Toate mangustele sunt la fel cu aceasta. Dacă Teddy nu o va trage de coadă și nici nu va încerca să o închidă în colivie va alerga toată ziua prin casă. Hai să-i dăm ceva să mănânce.

Îi dădură o bucățică de carne crudă. Lui Rikki-Tikki îi plăcu grozav și după ce isprăvi de mâncat ieși pe terasă și, umflându-și blana ca să se usuce până la rădăcina părului, se așeză la soare. Imediat după aceea se simți mult mai bine.

Rudyard Kipling

— În casa aceasta sunt atâtea lucruri de văzut, își zise mangusta, încât ar da de lucru la toată familia mea să cerceteze, cât trăiește. Voi rămâne aici ca să văd ce va fi de văzut.

Toată ziua se învârti prin casă și era cât pe aci să se înece în putina de la baie, pe urmă își băgă nasul în călimara cu cerneală de pe birou, apoi și-l arse la scrumul țigării, când se urcă în poala bărbatului ca să vadă cum scrie. După ce se inseră, intră în camera lui Teddy, să vadă cum ard lămpile de gaz, iar când băiatul se urcă în pat ca să se culce, Rikki-Tikki-Tavi se urcă după el. Era însă un tovarăș foarte neastâmpărat, căci toată noaptea umblă de ici colo, ca să vadă care este pricina zgomotelor pe care le auzea. Când veniră tatăl și mama lui Teddy să vadă ce face, găsiră pe Rikki-Tikki stând de veghe pe pernă.

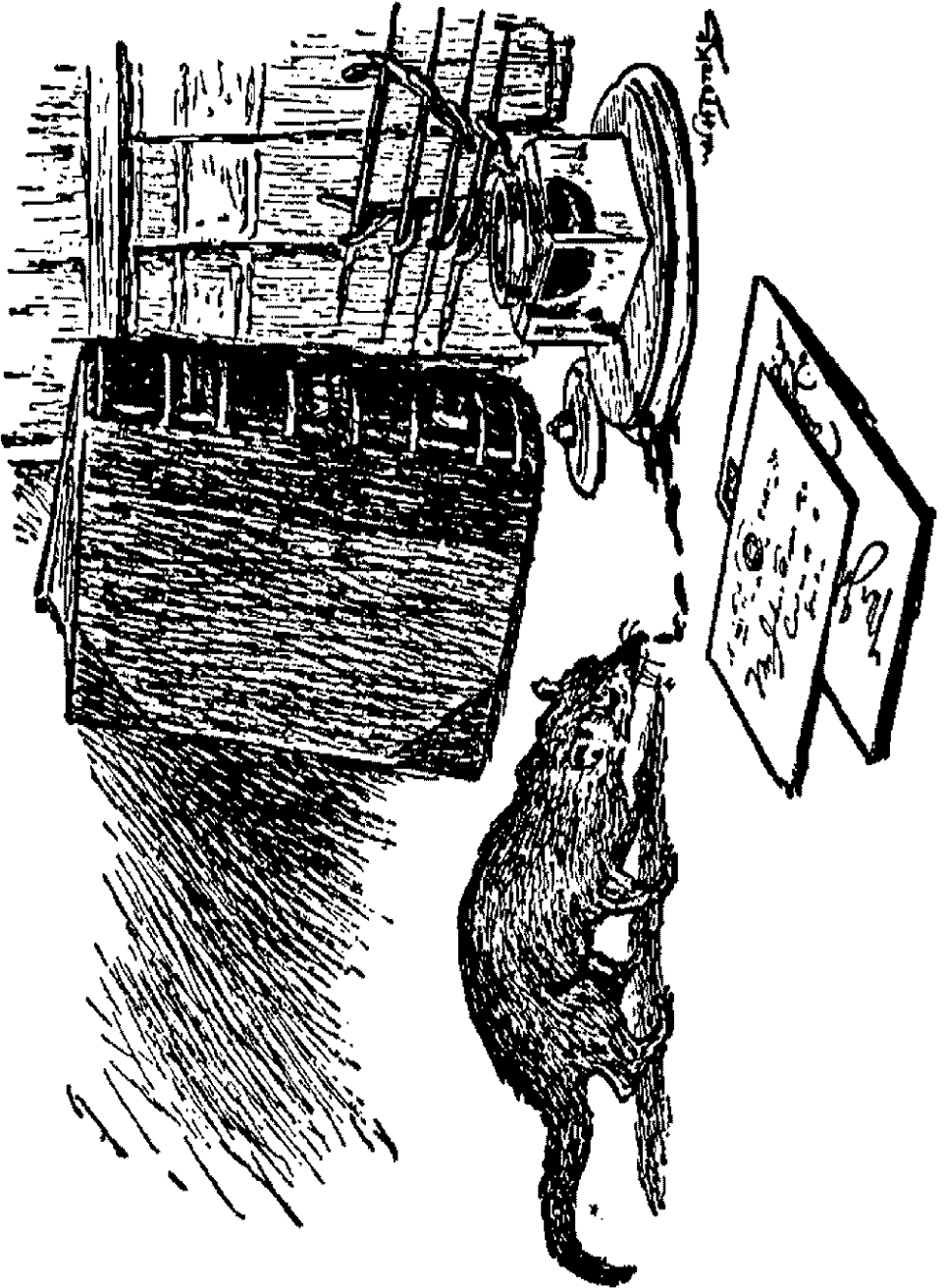
— Nu-mi place deloc musafirul acesta, căci s-ar putea să muște băiatul.

— Mangusta nu face așa ceva. Alături de ea, Teddy este în mai mare siguranță, decât dacă ar fi păzit de un câine de vânătoare... Dacă ar intra acum un șarpe în cameră...

Mama lui Teddy însă nici nu voia să audă de o astfel de grozăvie.

Dimineața următoare Rikki-Tikki sosi pe terasă, încălecat pe umărul lui Teddy. Îi dădură să mănânce o banană și câteva bucățele de ou fiert, pe urmă se așeză pe rând în poala fiecăruia dintre ei, căci orice mangustă binecrescută aspiră să devină într-o bună zi mangustă domestică și să aibă camere multe prin care să poată alerga. Mama lui Rikki-Tikki-Tavi (care trăise în casa generalului din Segowlee) îi spusese demult cum va trebui să se poarte dacă i se va întâmpla cândva să ajungă între oameni albi.

După ce mâncă, mangusta ieși în grădină să vadă și aici tot ce era de văzut. Grădina era foarte mare, dar numai pe jumătate cultivată, plină cu chioșcuri acoperite de trandafiri, de lămâi și de portocali, de trestii de bambus și iarbă înaltă

Rudyard Kipling

și uscată. Rikki-Tikki își lungea buzele, văzând acest neașteptat teren de vânătoare. Își zbârli coada ca un măturoi și începu să alerge în toate părțile, cercetând mereu, până când din mijlocul unui hățiș de mărăcini auzi niște țipete.

Era Darzee și femeia lui care împreunaseră două ramuri de copac și le legaseră una de alta cu scoarță tânără, iar interiorul îl căptușiseră cu floare de bumbac și de trestie. Cuibul se legăna în toate părțile, în timp ce amândouă păsările țipau cât le lua gura, uitându-se la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rikki-Tikki.

— Vai de capul nostru, răspuse Darzee. Unul dintre puii noștri a căzut ieri din cuib și a fost mâncat de Nag.

— Hm, zise Rikki-Tikki, asta nu e o știre tocmai veselă, dar cum eu sunt străin prin partea locului, spuneți-mi, vă rog, și mie cine este acest Nag?

Darzee și femeia lui, în loc de orice răspuns, se pitiră în fundul cuibului, căci în aceeași clipă dintre ierburile uscate, chiar de la marginea hățișului, se auzi un sâsâit abia simțit, dar care îți îngheța sângele în vine și făcu chiar pe Rikki-Tikki să se dea doi pași înapoi. Imediat după aceea din dosul ierburilor se văzu ridicându-se, tot mai sus, capul romboidal al unei cobre negre care putea avea șase coți de la cap până la coadă. După ce-și ridică aproape-trei sferturi din trup, dintre ierburi, cobra începu să se legene întocmai cum se legăna o păpădie bătută de vânt și se uită fix la Rikki-Tikki cu ochii ei răi de șarpe, care niciodată nu-și schimbă expresia oricare i-ar fi gândurile.

— Vrei să știi cine este Nag? zise șarpele. Eu sunt Nag. Marele zeu Brahma a pus pecetea lui pe fruntea noastră, când primul cobra a întins capul ca să țină umbră lui Brahma în timpul somnului... Privește și înspăimântă-te!

Cobra își plecă puțin capul și pe ceafa ei Rikki-Tikki văzu o urmă de ochelari care semănau mai mult cu o cataramă făcută din două zale. În primul moment, mangusta se înspăimântă, dar cum e peste puțină ca o mangustă să stea

Rudyard Kipling

prea multă vreme încremenită de spaimă, și cu toate că Rikki-Tikki nu văzuse până acum o cobră vie, totuși mama lui îi dăduse odată să mănânce o cobră moartă, și de atunci știa că singura datorie în viața mangusteii este să se lupte cu șerpii și să-i omoare. Aceasta o știa tot atât de bine și Nag, de aceea simți o răceală care făcea să-i înghețe sângele în vine.

— Bine, bine, pecete, nepecete, dar tu crezi că e faptă cinstită să mănânci puii care cad din cuib? răspunse Rikki-Tikki și coada i se zbârli din nou.

Nag rămase câteva clipe pe gânduri, urmărind cu ochii mișcările firelor de iarbă din dosul mangusteii. Știa dinainte că prezența unei manguste în grădină, mai curând sau mai târziu, înseamnă moartea, atât pentru el cât și pentru toți ai lui. Tocmai de aceea voia să o facă să creadă că nu e nici o amenințare și coborând capul, îl plecă puțin într-o parte.

— Hai să ne înțelegem... zise cobra. Dacă tu mănânci ouă, atunci eu de ce să nu mănânc păsări?

— Vezi ce este în urma ta... Bagă de seamă cine vine pe la spate, ciripi Darzee, din cuib.

Rikki-Tikki știa dinainte că nu va avea timp să se întoarcă și să vadă ce este, de aceea sări în aer cât putu de sus și la o mică distanță mai jos de el văzu capul Nagainei, soția otrăvită a lui Nag, care șuiera din limba ca o furculiță. Venise pe furiș, pe la spate, în timp ce el stătuse de vorbă cu cobra, și avea de gând să termine cu el odată pentru totdeauna. Mangusta îi auzi șuierul furios, când văzu că lovitura ei a dat greș. După ce căzu din nou la pământ, Rikki veni aproape de-a curmezișul peste cobră și dacă ar fi fost o mangustă mai bătrână, și-ar fi dat imediat seama că acesta este momentul ca să o rupă în două dintr-o singură lovitură a colților. Mangusteii însă îi fu frică de lovitura de coadă pe care i-ar fi dat-o Nagaina. De mușcat o mușcă, ce e drept, dar nu atât de adânc, apoi făcu un salt la o parte și lăsă cobra săngerând și zvâcnind furioasă din coadă.

- Tikki Tavi!

— Darzee, tu, pasăre afurisită! șuieră Nag sărind cât a putut mai sus pentru ca să ajungă cuibul. Păsărelele însă îl clădiseră destul de sus ca să nu poată fi ajuns de șerpi, așa că la loviturile date de Nag cu coada, ramura se legăna ca bătută de vânt, fără nici o primejdie.

Rikki-Tikki simți că i se roșesc ochii și încep să se tulbure de sânge (când ochii unei manguste se înroșesc, înseamnă că începe să se înfurie) și, așezându-se pe coada făcută colac sub ea, prinse să scrâșnească din dinți, încordându-și picioarele dinapoi ca un cangur. Nag și Nagaina însă dispăruseră printre ierburi fără să mai întârzie, căci șarpele are obiceiul să dispară imediat ce își dă seama că prima lui lovitură a dat greș, ca nu cumva să bănuiești ce are de gând să facă de aici înainte. Rikki-Tikki nu se luă după ei, căci n-avea nici o siguranță că va putea să vină de hac la doi șerpi dintr-o dată. De aceea se întoarse pe cărăruia prunduită până aproape de casă și se întinse jos, ca să se poată gândi în liniște ce va avea de făcut, căci vedea bine că lucrurile încep să se încurce. Vechile cărți de istorie naturală spun că dacă se întâmplă ca o mangustă să fie mușcată în timpul unei lupte cu șarpele, ea aleargă imediat să găsească o iarbă anumită pe care o mănâncă, și aceasta o vindecă de veninul lăsat de colții reptilei. Povestea aceasta însă nu corespundea adevărului. Rezultatul unei lupte între mangustă și șarpe depinde de precizia vederii și de iuțeala mișcării picioarelor, de desfășurarea șarpelui care caută să evite saltul mangusteii contra lui, și cum ochiul omenesc este incapabil să ghicească clipa exactă când capul șarpelui face ultima mișcare înainte de a rezezi colții, firește că aici nu poate fi vorba decât de anumite clipe mult mai hotărâtoare pentru viața celor doi, decât efectul vindecător al unor ierburi.

Rikki-Tikki era o mangustă tânără și tocmai din cauza aceasta era foarte mândră că reușise să scape de atacul dat pe la spate de o cobră. Această împrejurare îi dădea și mai multă încredere în sine, de aceea când văzu pe Teddy că vine

Rudyard Kipling

în goană pe cărăruie, se gândi că ar putea să vină să-l felicite pentru acest rezultat. Dar în momentul când băiețașul voia să se plece spre ea, ceva se mișcă în țărână și un glas slab se auzi strigând:

— Bagă de seamă, căci eu sunt moartea.

Era Karait, un șarpe foarte mic, de culoare cafenie, care aproape nu se vedea din mijlocul prafului ridicat din pământul ars de soare, și mușcătura lui este tot atât de primejdioasă ca și a unei cobre. Tocmai din cauză că e foarte mic, dar mai ales că nu poate fi văzut, e cât se poate de primejdios.

Ochii lui Rikki-Tikki începură să se înroșească din nou și se apropie furiș de șarpe, cu aceiași pași legănați care caracterizau specia acestei minuscule feline. Mișcărilor manguste erau atât de mlădioase și de neașteptate, încât îi venea să râzi văzând-o, dar aceste mișcări erau anume calculate ca în orice clipă să poată schimba direcția spre care se duce și să poată da atacul pe neașteptate. Rikki-Tikki nici nu-și dădu seama că se pregătea să dea o lovitură mult mai primejdioasă decât contra lui Nag, căci făcând o mișcare fulgerătoare, ar fi reușit, cel mult, să prindă pe Karait de ceafă, ori acesta tocmai din cauză că era foarte mic, se mișca extrem de ușor și o nebăgare de seamă oricât de mică ar fi însemnat să se expună ca șarpele să-l lovească rapid cu colții fie în ochi, fie în gură, producându-i o rană mortală. Toate acestea Rikki-Tikki nu le știa, prin urmare începu să se legene din nou, mișcându-se încet și nesimțit, ca să prindă momentul când să apuce șarpele cu colții. În clipa aceasta, Karait sări și Rikki-Tikki trebui să salte pe de lături, pentru a se feri de colții lui, și încercă să cadă de sus în jos și să-l apuce din nou, dar șarpele se ținea bine și-i urmărea orice mișcare.

Teddy începu să strige cât îl ținea gura la cei din casă:

— Veniți să vedeți că mangusta noastră vrea să omoare un șarpe.

Opitz

Rikki-Tikki auzi pe mama băiatului țipând înspăimântată, iar tatăl său apăru cu un baston în mână. În timpul acesta Karait făcu un salt prea lung și mangusta se întoarse cu iuțeala fulgerului și, sărindu-i în spate, îl apucă de ceafă, apoi o rupse la fugă cu el în gură. Mușcătura aceasta paralizase orice mișcare a șarpelui și mangusta era pe cale să înceapă să-l înghită, de la coadă la cap, așa cum e obiceiul acestor patrupeze, dar își aduse aminte că o mangustă sătulă se moleșește și s-ar putea să aibă nevoie de toată agilitatea, prin urmare va fi mult mai bine să ajuneze.

Se duse să facă o baie în praful fierbinte sub tufele de ricin, în timp ce tatăl lui Teddy zdrobea șarpele cu bastonul pe care îl avea în mână.

— La ce mai folosește bătaia aceasta, când eu i-am făcut de petrecanie? se gândi Rikki-Tikki.

În timpul acesta văzu pe mama băiatului că se apleacă spre ea și începe să o mângâie, spunându-i că a salvat viața băiatului ei, iar bărbatul spunea că prezența mangusteii a fost providențială. Băiatul se uita la ei cu ochii speriați. Rikki-Tikki însă nu înțelegea nimic din toată această gălăgie și-i venea să râdă, văzându-i cum se frământă, căci tot atât de bine ar fi putut să-l mângâie și pe Teddy pentru că venise să se joace în țărână. În realitate însă făcea mare haz de emoția lor.

În aceeași seară, în timp ce se plimba printre sticlele de vin de pe masă, printre farfuriile încărcate de bucate, ar fi putut să guste nesupărat și să se ghiftuiască din toate bunătățile, dar își aduse din nou aminte că o așteaptă Nag și Nagaina și cu toate că-i plăcea să se simtă mângâiată de mama băiatului și să se suie pe umărul lui Teddy, ochii i se roșeau din când în când și dădea drumul chiotului prelung de luptă: Rikk-tikk-tikki-tikki-tehk!

Când se duse la culcare, Teddy luă mangusta cu el și o puse să-i doarmă pe piept. Rikki-Tikki era prea blândă și prea bine crescută ca să-l zgârie sau să-l muște, de aceea

așteptă până când băiatul adormi, pe urmă se strecură ușor din cameră și se duse să dea de câteva ori târcoale în jurul casei. Prin întuneric dădu peste Chuchundra, șoarecele mosc, pitit sub un perete.

Chuchundra este un șoricel care duce o viață foarte amărâtă. Toată noaptea chițâie și oftează prin întuneric, doar doar și-o face inimă să se depărteze de pereții casei și să se apropie de camerele unde se găsește câte ceva de mâncare, dar niciodată nu se poate decide să facă nici doi pași de la zid.

— Să nu mă ucizi, Rikki-Tikki, să nu mă ucizi, scânci Chuchundra, îngrozit.

— Nu cumva crezi că cel care ucide șerpi, va începe să ucidă și șoareci? zise Rikki-Tikki, cu dispreț.

— Cel care ucide șerpi va muri de mușcătura șerpilor, răspunse Chuchundra și mai mâhnit ca înainte. Afară de asta, de unde pot eu ști că pe o noapte întunecoasă Nag nu m-ar putea asemui cu tine?

— Nu e nici o primejdie, mai ales că Nag este în grădină și, după câte știu eu, tu nu ieși niciodată în grădină.

— Vărul meu, șobolanul Chua, mi-a povestit... zise Chuchundra și se opri.

— Ce ți-a povestit?

— Șăât! Rikki-Tikki, trebuie să știi că Nag e pretutindeni. Când ai fost azi în grădină, ar fi trebuit să stai de vorbă cu Chua.

— Tocmai pentru că n-am stat cu el de vorbă, va trebui ca tu să-mi spui tot ce știi. Hai repede, sau te iau în colți.

Chuchundra începu să se tăvălească pe jos și să scâncească, de-i picurau lacrimile din mustăți:

— Eu sunt o ființă oropsită, suspină șoricelul, și niciodată nu am curajul să ies până la mijlocul unei camere. Șăât... mi se pare că nu mai trebuie să-ți spun nimic... Rikki-Tikki, tu n-auzi nimic?

W. P. Woodcut
1912

Rikki-Tikki ciuli urechea, dar i se păru că liniștea din casă era deplină; cu toate acestea se auzea ceva ca bâzâitul unei viespi mergând pe sticla unei ferestre închise... un fâșâit cum ar fi cel pe care îl fac solzii șarpelui când se târăște pe ziduri.

— Trebuie să fie sau Nag sau Nagaina care se furișează prin conducta de la baie, își zise mangusta și se întoarse spre șoricel: Ai dreptate Chuchundra, ar fi trebuit să stau de vorbă cu Chua.

Se strecură nesimțit în camera de baie a lui Teddy, dar nu găsi pe nimeni. De aici trecu în camera femeii. La marginea zidului unde era scoasă o cărămidă ca să facă loc conductei de la baie, era o cavitate în perete și în timp ce Rikki se furișă ca o umbră în această gaură, auzi de afară glasurile lui Nag și al Nagainei care se înțelegeau în șoaptă, pe lumină de lună:

— Când casa va fi goală, va pleca și mangusta, iar noi vom fi din nou stăpâni pe grădină. Intră repede și adu-ți aminte că omul acela care l-a omorât pe Karait trebuie să fie mușcat cel dintâi. Pe urmă vii și-mi spui ce-ai făcut și ne vom duce amândoi să-l prindem pe Rikki-Tikki.

— Bine, dar ești sigură că vom avea de câștigat ceva dacă omorâm oamenii? întrebă Nag cu îndoială.

— Din afacerea aceasta n-avem decât de câștigat. Când nu locuia nimeni în casă, nu-ți aduci aminte că în grădină nu era nici o mangustă? Câtă vreme nu e nimeni prin apropiere, în grădină tu tronezi ca un rege și eu ca o regină. Afară de asta nu uita că ouăle noastre clocesc în straturile de pepeni și mâine-poimâine puii noștri vor avea nevoie de un loc sigur și liniștit.

— La asta nu m-am gândit până acuma, răspunse Nag. Mă duc, dar cred că după ce voi termina, nu va mai fi nevoie să umblăm după Rikki-Tikki. Voi omorî bărbatul și femeia, și dacă se va putea și copilul, pe urmă voi veni fără să las nici o urmă. Bungalow-ul rămâne pustiu și Rikki-Tikki va trebui să plece.

Auzindu-i ce plănuiesc, mangusta începu să tremure de furie. În clipa următoare văzu capul lui Nag ieșind la gura conductei și imediat după aceea trupul rece și plin de solzi, lung de aproape cinci coți. Cu toată furia care o stăpânea, Rikki-Tikki se simți îngrozită văzând cobra uriașă care luneca încet în cameră. În clipa următoare, Nag se încolăci pe dușumele și, ridicând capul, începu să sfredelească întunericul camerei de baie. Mangusta îi vedea capul strălucind fosforescent prin umbră.

— Dacă îl omor acum, Nagaina va băga de seamă, iar dacă mă încaier cu el pe dușumele, s-ar putea să iasă mai tare decât mine. Ce să fac? se întrebă Rikki-Tikki.

Nag începu să se târască în largul camerei, pe urmă mangusta îl auzi că se urcă pe marginea găleții și începe să bea din apa cu care se umplea baia.

— Aici e foarte bine, zise șarpele. Bărbatul care a ucis pe Karait avea un baston. Poate îl are și acuma, dar când va intra în baie nu-l va lua cu el. Voi aștepta aici până dimineată. Auzi Nagaina, voi sta aici la răcoare până se face ziuă și-l voi aștepta să vină.

De afară nu se mai auzi nimic și Rikki-Tikki își dădu seama că Nagaina trebuie să fi plecat. Nag se încolăci sub cercul cel mai de jos al găleții, iar Rikki-Tikki îl pândea fără să sufle, de credeai că e moartă. După ce trecu mai bine de un ceas, își încordă mușchii și o porni înainte, spre găleată, atât de încet încât ți se părea că nici nu se mișcă. Nag adormise și mangusta făcea planul care este punctul cel mai slab al spinării lui enorme, de unde l-ar putea înhăța.

— Dacă nu-i rup spinarea de la prima săritură, ar însemna că se mai poate lupta și atunci cine știe, își zise Rikki-Tikki.

Examină grosimea gâtului în partea de după ceafă, dar gura ei era prea mică pentru ca să-l poată apuca, iar o mușcătură la coadă n-ar fi făcut decât să întărească și mai mult cobra.

— Trebuie să-l înhaț de cap, își zise mangusta, dar după

ce l-am apucat trebuie să-l țin bine să nu mai scape.

În clipa următoare sări. Capul cobrei era puțin ieșit de sub găleată, tocmai sub indoitura mânerului. Când îl apucă în colți, Rikki se propti cu spatele de pântecul găleții, și trase capul șarpelui pe dușumele. Cât ai clipi șarpele începu să se zvârcolească și să trântescă mangusta

de toți pereții, cum ar trânti un zăvod șobolanul pe care îl prinde în colți; se învârteau acum prin toată camera și coada uriașă a cobrei biciuia pereții de metal ai putinei din baie, răsturnând tot ce-i ieșea în cale. Mangusta însă nu slăbea din fălci în timp ce șarpele o târa în toate părțile, răsturnând găleata, serviciul de săpun, periile pentru masaj, făcând în jurul lor un zgomot infernal. Rikki strânse colții și mai tare, căci era sigură că va fi omorâtă în această luptă, dar pentru cinstea neamului său își zicea că în cazul acesta va fi mult mai bine dacă va fi găsită cu dinții încleștați. Îi venea amețală și-și simțea trupul moale ca o cârpă; presimțea că se apropie clipa când șarpele o va sfâșia în bucăți. Din dosul ei însă porni un tunet care cutremură camera și o pală fierbinte de vânt o făcu să-și piardă cunoștința, în timp ce simți că două limbi de flacăra îi pârlesc părul. La zgomotul făcut de ei, bărbatul se trezise și descărcase două focuri de pușcă în ceafa lui Nag.

Rikki-Tikki strânse încă o dată din colți, mai ales că acum se credea moartă; cu toate acestea își dădu seama că Nag nu mai mișcă, iar pe bărbat îl simți că se pleacă asupra ei și o

Rudyard Kipling

ridică în brațe:

— Alice, e mangusta! Ne salvează viața pentru a doua oară, strigă omul.

Pe urmă văzu că intră mama lui Teddy, albă la față ca varul, iar ea se furișă în camera băiatului unde petrecu toată noaptea tremurându-și ușor trupul, pentru a se convinge dacă nu cumva cobra îl rupsese în patruzeci de bucăți, așa cum își închipuise ea.

Dimineața următoare simți că toate încheieturile i-au înțepenit, dar era foarte mândră de isprava pe care o făcuse în timpul nopții.

— Acuma va trebui să mă răfuiesc cu Nagaina, își zise mangusta, dar aceasta e de cinci ori mai primejdioasă decât Nag, și afară de asta nu știu nici ziua când vor ieși puii din ouăle despre care vorbea. Maică Doamne! Va trebui să mă duc și să stau mai întâi de vorbă cu Darzee.

Nu mai așteptă să se pună masa ci se repezi în grădină la tufișul unde era cuibul lui Darzee care începuse să intoneze un imn de slavă. Vestea despre moartea lui Nag o știa toată grădina, căci măturătorul aruncase cadavrul cobrei pe mormanul de gunoi.

— Mă bulgăre de pene, de ce ești atât de prost! Ți închipui că tocmai acum e vreme de cântec și de petrecere?

— Nag e mort... Nag e mort... e mort... e mort. Rikki voinicul l-a apucat de ceafă și i-a făcut de petrecanie. Omul din bungalow a sosit cu măciuca lui care *tună* și pe Nag l-au făcut praf. De aici înainte nu va mai mânca puii noștri.

— Asta este adevărat, dar aș vrea să știu unde este acum Nagaina? întrebă Rikki-Tikki rotind privirea în jurul lui.

— Nagaina a venit azi-dimineață la intrarea conductei în camera de baie și l-a strigat pe Nag, dar acesta a ieșit din camera de baie călare pe un băț... căci măturătorul l-a ridicat în vârful bățului și l-a aruncat pe grămada de gunoi.. Hai să cântăm un imn de slavă în cinstea lui Rikki-Tikki cel cu ochii roșii. Și Darzee se umflă în gușă.

— Dacă m-aș putea urca până la tine, ți-aș arunca puii din cuib, răspuse Rikki-Tikki. Voi nici acum nu știți că toate se fac la vremea lor. Acolo sus, în cuibul vostru, nu vă amenință nici un fel de primejdie, dar eu port război pe pământ. Oprește-te o clipă și nu mai cânta!

— Pentru marele și minunatul Rikki-Tikki sunt gata să mă opresc, răspuse Darzee. Ce este, o, minunat ucigător al groaznicului Nag?

— Te întreb pentru a treia oară, unde este Nagaina?

— Pe grămada de gunoi din fața grajdurilor. Se jeluiește după Nag. Mare este Rikki-Tikki și minunate sunt faptele săvârșite de colții săi albi!

— Lasă colții mei albi în pace. Mai bine, spune-mi, nu cumva ai auzit unde îi sunt ouăle puse la clocit?

— În stratul de pepeni de la capătul zidului, unde razele, soarelui bat cât e ziua de lungă. Le-a ascuns acolo de acum trei săptămâni.

— Până acum n-ai găsit cu cale să-mi spui și mie despre asta? Va să zică, la capătul zidului?

— Rikki-Tikki, nu cumva ai de gând să te duci să-i mănânci ouăle?

— Nu tocmai asta, căci nici nu mi-a trecut prin gând așa ceva. Ascultă Darzee, dacă tu ai fi o pasăre cuminte, ai zbura pe streășina grajdului și te-ai preface că ți-ai rupt o aripă, așa ca Nagaina să te gonească până în tufișul acesta, în nădejdea că te va putea prinde. Eu trebuie să mă duc până la straturile de pepeni, și dacă mă voi duce așa, fără să pun la cale nimic, Nagaina mă poate vedea.

Darzee era o mică pușlama cu mintea învelită în pene, dar mai ales incapabil să se gândească prea departe, deci, tocmai din cauza aceasta, nu fu în stare să înțeleagă de ce puii Nagainei trebuiau distruși, mai ales când și ei ca și ai lui se nășteau din găoace. Nevasta lui însă era mai cu cap decât el și își dăduse seama că ouăle de șarpe vor deveni foarte curând pui de cobra. Se repezi deci din cuib și lăsă pe Darzee

W. T. T. T.

S. P. 1894

să țină puilor de cald, în timp ce-și cânta imnul de triumf pentru moartea lui Nag. În unele privințe Darzee semăna foarte mult cu unii dintre bărbați.

Păsărică se îndreptă spre grămada de gunoi și începu să zboare prin fața Nagainei, vaitându-se:

— Vai de mine, vai de mine... băiatul a ieșit din casă și văzându-mă a aruncat cu pietre după mine și mi-a rupt o aripă, se vaita pasărea legănându-se prin aer.

Nagaina ridică ochii și șuieră printre dinți:

— Mi se pare că tu ești pasărea care a dat alarma, când tocmai mă pregăteam să-l ucid pe Rikki-Tikki. Pe legea mea, ai ales un loc cât se poate de prost ca să te vaiți și să te plângi, răspunse cobra și începu să se apropie târându-se spre ea prin țărână.

— Mi-a rupt aripa cu o piatră, se vaita pasărea și lăsându-se jos începu să țopăie, ducându-și o aripă de-a târâșul.

— Poate că înainte de a muri îți va face plăcere să afli că foarte curând va veni vremea când îmi voi încheia socotelile și cu băiatul acesta. Soțul meu este întins pe grămada de gunoi, dar, înainte de a se face noapte, băiatul acesta se va întinde foarte liniștit în casă și nu va mai mișca niciodată. La ce bun să mai alergi crezând că vei scăpa de mine. Sunt sigură că te voi prinde... uită-te la mine, nebuno...

Femeia lui Darzee însă era mult mai deșteaptă decât să comită o astfel de imprudență, căci știa dinainte că o pasăre care se uită în ochii șarpelui, rămâne încremenită de spaimă și nu mai e capabilă să facă nici o mișcare. Începu să scâncească din greu și să țopăie în fața șarpelui, fără să se ridice în aer, în timp ce Nagaina zorea tot mai mult pasul, ca să o poată ajunge.

Rikki-Tikki auzi că se depărtează de grajduri și se repezi în goană la stratul de pepeni de la capătul zidului. Aici găsi îngropate în pământul fierbinte și afânat douăzeci și cinci de ouă de mărimea ouălor găinii de Banthama, doar că în loc de găoace aveau numai o pieleță străvezie. Ouăle erau ascunse

Rudyard Kipling

cu mult vicleşug și acoperite de vrejurile pepenilor.

— Mi se pare că am sosit tocmai la vreme, zise mangusta, căci pe sub pielița străvezie se puteau vedea încolăciți puii de cobră despre care știa că chiar din prima zi pot omorî dintr-o singură mușcătură un om sau o mangustă. Zdrobi cu colții unul după altul toate ouăle și răscoli în stratul de pepeni ca să vadă dacă nu cumva a mai rămas vreunul. Nu mai rămăseseră decât trei în clipa când auzi păsărică țipând din urmă:

— Rikki-Tikki, am condus pe Nagaina spre terasa care duce în casă, haide repede, căci văd că are gânduri ucigașe!

Rikki-Tikki mai zdrobi două ouă, iar cu al treilea se repezi în gură spre terasă, alergând cât o puteau duce picioarele de repede.

Tatăl și mama lui Teddy erau pe terasă în fața mesei, dar nu mâncau, și mangusta băgă de seamă că erau albi ca varul la față și încremeniți, de credeai că sunt tăiați în piatră. Nagaina stătea încolăcită pe rogojina din fața scaunului lui Teddy, la o depărtare de unde putea ajunge dintr-un salt până la piciorul gol al băiatului. Șarpele ridicase capul și cânta un cântec de izbândă, legănându-se batjocoritor pe o parte și pe cealaltă.

— Fiu al bărbatului uriaș, sâsâi șarpele, care a ucis pe Nag, nu te mișca ci stai liniștit, căci nu sunt încă gata... Mai așteaptă puținel. Să nu se miște nici unul dintre voi... căci dacă vă veți mișca, eu voi sări și vă voi lovi... Dar vă voi lovi chiar dacă nu veți mișca... oameni nebuni care ați îndrăznit să-l ucideți pe Nag!

Teddy privea țintă la tatăl său, dar acesta nu putea decât să-i șoptească îngrozit de spectacolul la care trebuia să asiste neputincios.

— Stai liniștit Teddy... și nu te mișca... Stai liniștit!

În clipa aceea Rikki-Tikki apăru la marginea terasei și strigă:

— Întoarce-te Nagaina; întoarce-te spre mine și pregătește-

te de luptă!

— Toate la vremea lor, răspunse cobra fără să clipească sau să se întoarcă spre ea. Peste câteva clipe mă voi socoti și cu tine. Privește-ți prietenii, Rikki-Tikki, au încremenit și sunt albi la față ca varul. Le e frică și nu îndrăznesc să se miște. Dacă mai faci un singur pas, voi sări asupra lor.

— Du-te și vezi de ouăle pe care le-ai ascuns în stratul de pepeni de la capătul zidului. Du-te Nagaina și vezi ce a mai rămas!

Șarpele uriaș se întoarse și văzu oul care era așezat pe dușumelele terasei.

— A, dă-mi-l încoace, țipă Nagaina.

Rikki-Tikki întinse labele amândouă pe lângă oul din fața lui și ochii i se injectară de sânge.

— Cât face un ou de șarpe?... Cât dai pentru un pui de cobră?... Un pui de cobră regală?... Singurul pui care a mai rămas în clocitoare?... Pe ceilalți au început să-i mănânce furnicile în stratul de pepeni.

Cât ai clipi, Nagaina se întoarse pe loc, uitând tot ce avusese de gând, și se repezi după oul pe care îl văzuse între labele mangusteii. În aceeași clipă Rikki-Tikki îl văzu pe tatăl lui Teddy întinzând brațul și, apucând pe băiat de umăr, îl săltă peste masa încărcată de farfurii și cești și îl luă în brațe, unde colții Nagainei nu-l mai puteau ajunge.

— A scăpat, a scăpat! Rikk-tek-tek! chicoti mangusta mulțumită. Băiatul a scăpat și să știi că eu sunt cel care noaptea trecută în camera de baie l-am apucat de ceafa pe Nag, apoi începu să salte pe toate patru picioarele dintr-o dată, cu capul întins deasupra dușumelelor. M-a tăvălit în toate felurile, dar tot nu i-am dat drumul. Până să vină omul cu pușca și să-l rupă în două, el murise de mult. Eu l-am omorât! Rikki-Tikki-Teck! Haide, Nagaina, să ne luptăm ca să nu-ți fie văduvia prea lungă!

Nagaina își dădu imediat seama că nu-l mai putea ucide pe Teddy, iar oul era între labele mangusteii, de aceea plecă

Rudyard Kipling

fruntea în pământ și începu să scâncească:

— Dă-mi oul, Rikki-Tikki. Dă-mi oul cel din urmă care mi-a mai rămas și îți făgăduiesc să plec de aici, fără să mă mai întorc vreodată.

— Știu că vei pleca, răspunse mangusta, și nu te vei mai întoarce niciodată, căci locul tău este pe grămada de gunoi alături de Nag. Haide, profită de ocazie, căci bărbatul a plecat să-și aducă pușca; haide să terminăm până nu se întoarce.

Rikki-Tikki începu să se învârtească în jurul Nagainei, ferindu-se să nu o poată ajunge cu colții, și ochii îi ardeau ca doi cărbuni. Nagaina se încolăci o dată și se repezi la Rikki, dar mangusta sări în aer și căzu la doi pași de ea depărtare. Cobra mai atacă o dată, pe urmă încă o dată, dar, la fiecare încercare, capul i se lovea de rogojina întinsă pe terasă, apoi își încolăci din nou trupul ca un arc de ceasornic.

Rikki-Tikki îi dădu ocol ca să o poată lovi pe la spate, dar cobra se întoarse iar ca să-l poată vedea ce face, în timp ce coada îi susura frecându-se de rogojină și făcea un sunet sec ca de frunze uscate, când le bate vântul. Rikki-Tikki uitase de oul care era la intrarea pe terasă și, în timpul acesta, Nagaina se apropiase de el, apoi dintr-un salt se repezi și, apucându-l în gură, trecu ca o săgeată spre treptele care coborau în grădină, dar mangusta fugea gâfâind după ea. Când o cobră fuge ca să scape de moarte îți face impresia că e sfârscul unui bici care se încolăcește în aer și șfichiuite caii porniți la goană, ca un zig-zag de fulger.

Mangusta își dăduse seama că va trebui să o ajungă din urmă, căci altfel toată lupta de până acum era fără nici un folos.

Nagaina se îndreptă spre ierburile din marginea tufișului de mărăcini, și, în timp ce alerga, Rikki-Tikki auzi din nou cântecul deșucheat al lui Darzee care nu-și mai găsea locul de mulțumire.

Femeia lui Darzee, însă, fu mai deșteaptă decât el și când o văzu pe Nagaina că vine în goană spre mărăcini, coborî din

Rudyard Kipling

cuib și începu să o lovească cu aripile peste cap. Dacă ar fi venit și Darzee în ajutorul ei, poate ar fi reușit să o facă pe Nagaina să se întoarcă din drum, așa însă cobra se mulțumi să plece capul și să gonească înainte. Întârzierea de o clipă pe care i-o pricinuisese pasărea, fu însă de ajuns pentru ca Rikki-Tikki să o ajungă și să o poată apuca de coadă înainte ca Nagaina să dispară pe gaura făcută de șobolanii în cuibul cărora își făcuse culcușul împreună cu Nag. Mangusta ținea zdravăn cu dinții și fu trasă în adânc. Se știe însă că nici o mangustă, oricât de pricepută și de înțeleaptă ar fi, nu se gândește niciodată să intre după o cobră în vizuină. Rikki-Tikki simți că gangul se strâmtează și în jurul ei se face întuneric; cine știe dacă mai încolo nu se lărgește vizuina și cobra se va putea întoarce să o muște. Tocmai din cauza aceasta strânse colții cu deznădejde și se propti în picioarele care se infundară în pământul afânat și fierbinte. Apoi, dintr-o dată, ierburile de la gura vizuinei nu se mai mișcară și totul păru că se liniștește, iar Darzee începu să cânte din nou:

— S-a terminat cu Rikki-Tikki. Va trebui să-i cântăm cu toții prohodul... Vrednicul Rikki-Tikki e mort, căci cu siguranță Nagaina l-a omorât în fundul vizuinei...

Începu să cânte o melodie lugubră, dar când ajunse la nota cea mai emoționantă, ierburile de la gura vizuinei începură să se miște din nou și mai întâi apăru un picior, pe urmă celălalt, pe urmă capul mangusteii care era plină de pământ și, de cum ieși la lumină, începu să-și lingă mustățile. Darzee, mirat, își întrerupse cântecul, iar Rikki-Tikki începu să strânute din cauza prafului pe care și-l scutura din spinare.

— S-a terminat definitiv, zise mangusta. Văduva nu se va mai întoarce...

Furnicile roșii care își au mușuroaiele printre ierburile înalte îl auziră și ca să se convingă dacă spune adevărul începură să coboare roiuri-roiuri pe gura vizuinei. Rikki-Tikki însă se întinse pe iarba verde și se făcu ghem, apoi

Rudyard Kipling

adormi ostenit și nu se mai trezi decât foarte târziu spre seară, căci în ziua aceea muncise din greu.

— Acuma va trebui să mă duc acasă, zise ea de cum se trezi. Tu, Darzee, du-te și spune cintezoii că Nagaina e moartă, ca să povestească la toată grădina ce s-a întâmplat și toată lumea să afle.

Cintezoii indian este o pasăre care face un zgomot de parcă ar lovi cu ciocul într-o tingire și el face slujba de povestitor al grădinilor hindustane, unde poartă toate știrile pe care le aude și le povestește tuturor celor care au vreme și vor să-l asculte. Nici nu ajunsese până la capătul potecii care ducea spre casă și în urma ei Rikki-Tikki auzi sunetele subțirele și metalice, ca ale unui gong minuscul care anunță ora mesei: „Toată lumea s-audă și să-nțeleagă!”. Pe urmă un ding-dong-tock! Nag e mort... dong! Nagaina e moartă și ea! Ding-dong-tock! Și imediat după aceea toate păsările grădinii începură să ciripească și broaștele să orăcăie, deoarece știrea era binevenită pentru toate neamurile de viețuitoare ale grădinii, căci Nag și Nagaina mâncau cu aceeași poftă mormolocii ca și puii din cuiburile păsărilor.

Când ajunsese în fața casei, Teddy și mama sa (care era și acuma albă la față ca varul, căci de spaimă leșinase) îi ieșiră în cale împreună cu tatăl băiatului și erau gata să plângă de bucurie. În seara aceea mâncă până nu mai putu, din toate bunătățile pe care le puseră în fața ei, și se duse să se culce în patul băiatului unde se cuibări la subțioara lui Teddy. Mama lui Teddy o găsi nemișcată, în același loc, peste câteva ceasuri când intră în cameră să vadă ce face băiatul.

— Ne-a scăpat de la moarte și a scăpat și viața lui Teddy, zise femeia. Numai ei avem să-i mulțumim că mai suntem vii. E de necrezut.

Rikki-Tikki tresări din somn, căci de obicei mangustele dorm foarte ușor:

— Dumneata ești? murmură mangusta buimăcită. De ce nu te liniștești? Au murit toate cobrele, una nu se mai

Rudyard Kipling

găsește, iar dacă se va găsi, va avea de a face cu mine.

Rikki-Tikki avea tot dreptul să fie mândră de isprava ei, cu toate acestea nu-și pierdu deloc cumpătul ci păzi de aici înainte grădina, ca o adevărată mangustă, cu colții și cu ghearele, cu sprinteneală și cu vicleșug, până ce nu mai îndrăzni să se arate prin apropiere nici un fel de cobră.

ODA LUI DARZEE

Cântată în cinstea lui Rikki-Tikki-Tavi, mangusta.

*Sunt croitor și cântăreț,
De imnul meu răsună slava
Și cuibul meu e o podoabă,
Deci mândru sunt de două ori!
În slăvi e numai melodie, și în casă numai bucurie
Așa viața eu mi-o trec!*

*Ridică fruntea ta spre soare,
Nevastă și cântă cu mine,
Primejdia de moarte, e moartă
Și puii în grădină tihniți.
Groaza ascunsă în umbră de floare s-a dus, mușuroiul
Să-nalțe la grajd în gunoi!*

*Cine ale robiei haine curmează
Cu mâna vitează le smulse,
E Rikki viteaz și voinic luptător,
Cu ochi de jărat e Tikki!
E Rikki-Tikki-Tavi cu colții de fildeș în cange
Și ochi de cărbune aprinși.*

*Cu cozile flamuri de luptă,
Zburătoare cântați-i de slavă
Un imn, dați drumul la triluri
Privighetori, căci sunt singur.
Ori lăsați-o pe mine, căci eu o știu bine povestea
Lui Rikki cu coada zbârlită
Și ochi de cărbune aprinși.*

(Când a ajuns la această strofă, Darzee a fost întrerupt de Rikki-Tikki, așa că restul cântecului nu-l știe nimeni).

TOOMAI AL ELEFANȚILOR

*Aminte vreau de ce-am fost să-mi aduc.
De cujbe și lanțuri sătul,
De vechea putere aminte-mi aduc
și al junglelor freamăt,
Poveri în spinare pe o mână de ogrinzi
de astăzi eu nu vă mai port
Ci la cei cu mine de o seamă,
în verde culcuș de liane mă-ntorc.*

*Când noaptea așterne pământului somn,
voi pleca, să sosesc înspre zori
De-a vântului rece fiori
și răcoarea șuvoaielor limpezi chemat,
Verigă de lanț vreau să uit
că mi-ați ferecat pe picioare,
Și stâlpul de care-s legat,
căci drag ce mi-a fost, azi mă cheamă.*

Kala Nag, ceea ce înseamnă „Șarpele Negru”, slujise Guvernul indian în toate chipurile în care un elefant îl poate sluji, vreme de patruzeci și șapte de ani, și împlinise douăzeci în ziua când fu prins și domesticit, deci avea aproape șaptezeci de ani, vârstă când un elefant este tocmai în cea mai deplină putere. Își mai aducea aminte de vremea când, cu o pernă groasă legată de frunte, împingea cu capul un tun împotmolit în mijlocul unei mocirle adânci. Aceasta se întâmplase înainte de războiul afgan din anul 1842, pe vremea când el încă nu era în toată puterea. Rhada Pyari, sau Rhada favorita cum îi ziceau, mama lui care fusese prinsă o dată cu el, îi spusese de multe ori pe vremea când nu-i căzuseră încă dinții de lapte, că elefanții care se tem de ceva sau se sperie, se aleg întotdeauna cu câte o nemulțumire. Kala Nag trebui să recunoască foarte curând că sfatul acesta este cât se poate de înțelept, căci în ziua când a văzut pentru prima dată un obuz făcând explozie în fața lui, s-a speriat și a dat înapoi, băgându-se în rândurile soldaților care se opriseră, cu armele întinse, și baionetele l-au înțepat destul de rău tocmai în părțile cele mai sensibile ale trupului. Așa s-a întâmplat că înainte de ce ar fi împlinit douăzeci și cinci de ani, uitase cu totul ce este frica și tocmai din cauza aceasta era elefantul cel mai alintat și cel mai bine îngrijit dintre toți elefanții care se găseau în slujba Guvernului Indiei. El transportase corturile, o încărcătură de o mie două sute de kilograme, în timpul traversării Indiei de miazănoapte; într-un rând îl ridicaseră pe bordul unui vapor, cu ajutorul unei macarale automate, și după ce zile întregi au trecut peste o apă, i-au încărcat în spinare o mortară de munte pe care a dus-o printr-o regiune foarte ciudată și stâncoasă care era foarte departe de India, de unde venise el. Aici a văzut în Magdala, pe Regele Theodor, întins pe catafalc.

Pe urmă s-a întors acasă cu același vapor, având – după cum spuneau soldații care-l însoțeau – toate drepturile pentru a fi decorat cu medalia de război a Abisiniei. La Ali Musjid văzuse mulți dintre elefanții mai bătrâni, cu care venise, cum mureau de frig, de foame și de insolație; aceasta s-a întâmplat cu zece ani mai târziu. Puțin după aceea a fost dus la sute de kilometri spre sud unde căra bușteni și aduna lemn de tec pentru șantierul din Moulmein. Aici, aproape omorâse în bătaie pe un elefant mai tânăr care nu asculta poruncile și căuta să se sustragă de la muncă. După ce a terminat cu căratul lemnului de cherestea, a plecat împreună cu un grup de elefanți, anume dresați, ca să prindă cirezi de elefanți sălbatici în muntele Garo.

Elefanții sunt supravegheați cu cea mai mare atenție de Guvernul indian; există chiar un departament special, a cărui misiune este exclusiv vânatoarea de elefanți, pe care îi prind, îi domesticesc și îi distribuie în toate părțile țării, unde este nevoie de ei pentru tracțiune.

Când stătea în picioare, Kala Nag avea zece coți buni de la tăpile picioarelor dinainte până la umeri. Colții îi fuseseră retezați la o lungime de cinci coți, și pentru a-i feri să pleznească, le îmbrăcaseră capetele cu cercuri de bronz. Cu toate acestea, Kala Nag se putea servi de colții lui scurtați mai bine decât se știa folosi un elefant sălbatic de colții întregi.

După ce pierdură săptămâni întregi cu adunatul elefanților risipiți printre munți, cei patruzeci sau cincizeci de monștri sălbatici fură îndreptați spre ultimul țarc și după aceea poarta grea făcută din trunchiuri groase de copaci legați unul de altul se închise pe urma lor. La primul cuvânt poruncitor pe care îl auzea, Kala Nag intra și el în acest pandemoniu făcut din stâlpi și din flăcări (aceasta se întâmpla de obicei în timpul nopții, la lumina tremurătoare a torțelor care te lăsa să apreciezi numai cu multă greutate distanțele). Kala Nag alegea pe cel care i se părea mai îndărătnic și mai sălbatic

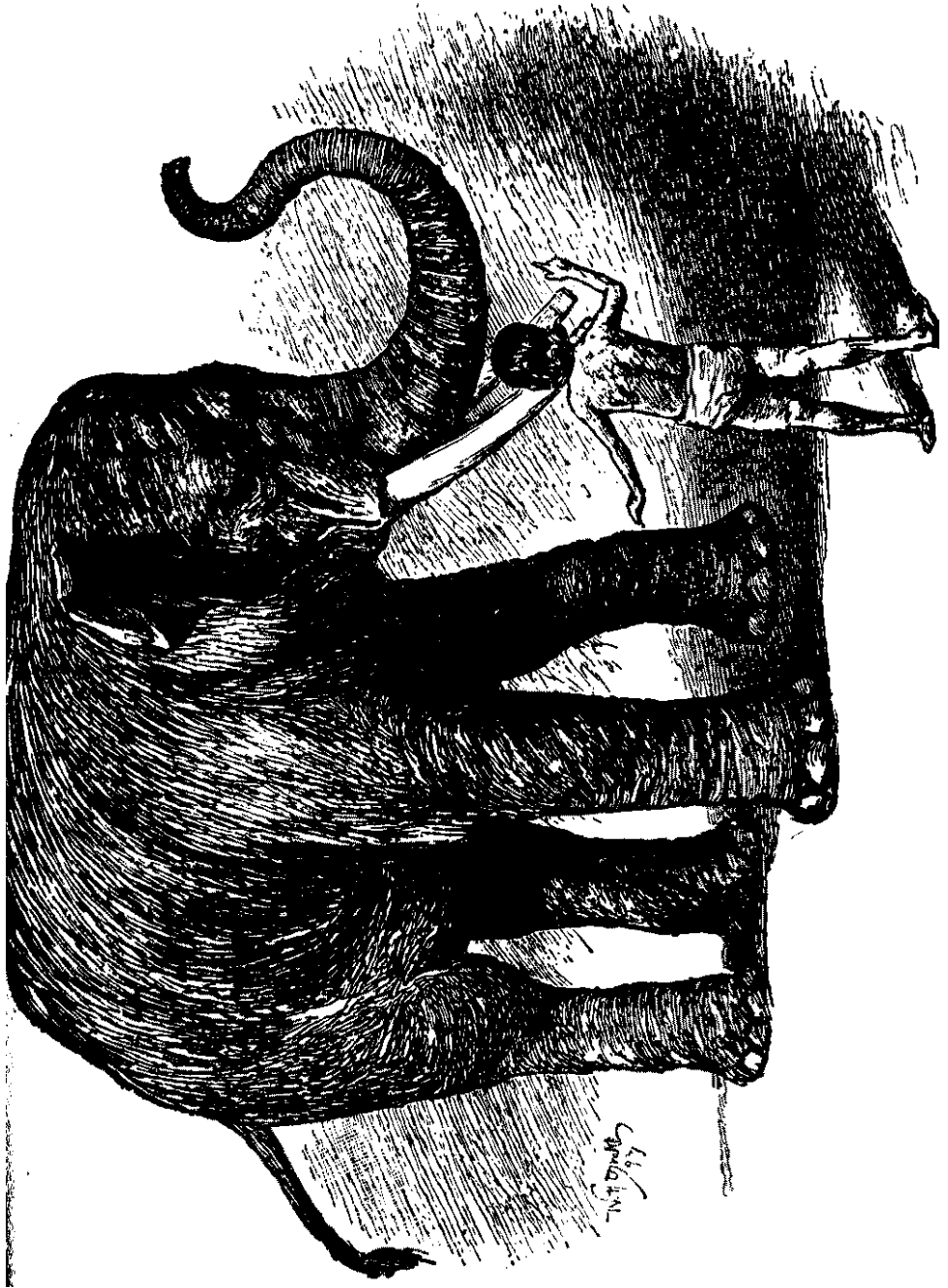
dintre toți elefanții adunați și după ce-l înghesuia cu colții și-l muia de tot, oamenii încălecau pe ceilalți elefanți, iar pe cei tineri îi legau în cujbe.

În meșteșugul de a se lupta, nu exista nici un fel de taină pe care Kala Nag, bătrânul și înțeleptul Șarpe Negru, să nu o fi cunoscut, căci nu o dată în viața lui înfruntase cu bărbăție atacul tigrului rănit și ridicându-și trompa în aer pentru a evita să-i fie sfâșiată de ghearele bestiei, la momentul oportun, când tigrul sărea în aer, cu o mișcare neașteptată a capului desfăcea trompa și lovea cu ea cum ai lovi cu o coasă uriașă (aceasta era o lovitură pe care o inventase el și nu o cunoștea nimeni altul), iar în clipa următoare fiara, întinsă pe pământ și frământată de genunchii uriași ai elefantului, își dădea duhul într-un răget cumplit, ca pe urmă să nu mai rămână dintr-însa decât o otreapă vârgată pe care Kala Nag o apuca de coadă cu trompa și o târa după el.

— Nici vorbă, spunea Marele Toomai, paznicul său care era fiul lui Toomai cel Negru cu care elefantul fusese în Abisinia, și strănepot al lui Toomai care fusese de față la prinderea lui, acest Șarpe Negru nu se teme de nimic în lume în afară de mine. A avut parte să vadă trei generații dintre ai noștri, care l-au hrănit și l-au îngrijit, și va trăi ca să o vadă și pe a patra.

— Se teme și de mine, zise micul Toomai, ridicându-se în picioare, cu toate că nu era mai înalt de doi coți, și în jurul trupului gol nu avea decât o bucată de pânză cu care era încins.

Băiatul avea cel mult zece ani și era fiul cel mare al Marelui Toomai; conform obiceiului, el trebuia să ia locul tatălui său, când va fi în vârstă, și va mânui ankusul greu de fier, care era cangea elefanților, poleită de palmele mâinilor, în timpul cât o întrebuițase bunicul și străbunicul său. Băiatul știa ce spune, căci fusese născut în umbra lui Kala Nag și se jucase cu vârful trompei lui înainte de ce ar fi știut să umble în picioare; el îl făcea să coboare la fluviu chiar din ziua când putu să se ridice copăcel, iar lui Kala Nag nici prin

minte nu i-ar fi trecut să nu se supună poruncilor pe care le dădea băiețașul cu glas subțirel, cum nu i-a trecut prin minte nici să-l ucidă în ziua când Marele Toomai a adus pe acest copilaș mititel, cu trupul tuciuriu, și l-a așezat între colții lui, poruncindu-i să se închine în fața lui cum se cuvine să te închini în fața unui viitor stăpân.

— Da, repetă micul Toomai, se teme și de mine, și apropiindu-se cu pași largi de Kala Nag, începu să-l ocărească și-i porunci să-și ridice unul după altul picioarele în aer.

— Huah, strigă micul Toomai, cum avea obiceiul să strige și tatăl său, și-și legănă capul zbârlit: Tu ești un elefant voinic și oricât ar plăti Guvernul pentru elefanți, ei sunt cu toate acestea ai noștri, ai *mahout*-ilor. După ce tu vei îmbătrâni, Kala Nag, va veni într-o zi un rajah bogat și, din cauza înălțimii și a bunelor tale purtări, te va cumpăra de la guvern. Începând din ziua aceea nu vei mai avea altceva de lucru decât să porți cercei de aur în urechi, iar în spinare să duci o hawda aurită, ca să mergi în fruntea procesiunilor regelui, acoperit cu draperii roșii, țesute cu fire de aur. Eu voi fi încălecat pe tine, în mână cu un ankus de argint, și în fața noastră vor alerga oamenii, cu bastoane de aur în mâini, și vor striga: „Faceți loc să treacă elefantul Regelui!”. Acestea vor fi zile fericite, Kala Nag, dar nu atât de fericite ca cele pe care le trăim acum în timpul vânătorilor din junglă!

— Fugi, băiete, zise Marele Toomai, tu ești un copilandru tot atât de sălbatic ca și un malac. Viața asta de neîntreruptă goană cutreierând munții nu este cea mai de preferat în serviciul pe care îl oferă guvernul. Am început să îmbătrânesc și nu-mi mai plac elefanții sălbatici. Prefer țarcurile de elefanți zidite, cu câte o despărțitură specială pentru fiecare și un stâlp zdravăn de care să-l pot lega, apoi drumurile largi și drepte în lungul cărora să-i învăț să umble, în loc de viața asta de neîntreruptă hoinăreală prin munți. Ehe, barăcile de la Cawnpore erau minunate, și în apropierea lor era și un bazar; acolo nu erau decât trei ceasuri de

muncă pe zi.

Micul Toomai își mai aducea aminte de țarcurile elefanților din Kanpur, dar nu zise nimic. Pentru el, viața în cantonament avea mai mult farmec și nu putea suferi drumurile acelea lungi și drepte, cu distribuirea zilnică a rației de fân la magazia de furaje și cu ceasurile lungi și grele, când nu avea altă treabă decât să supravegheze pe Kala Nag cum frământă pământul în picioare, între stâlpii de care era priponit.

Micului Toomai îi plăceau potecile năpădite de bălării din junglă pe care nu le puteau deșteleni decât elefanții; pe urmă coborârea în văile adânci și umbra cirezilor de elefanți sălbatici care se pierdeau în zări; bătaia ploilor calde și domoale pe urma căroră coastele munților începeau să fumege; diminețile înecate de ceață când nimeni nu ți-ar fi putut spune unde se vor opri să poposească noaptea viitoare; urmărirea continuă și furișă a elefanților sălbateci, iureșul dezlănțuit al celei din urmă noapți, când elefanții se repezeau ca stâncile prăvălite din culmi în țarcurile făcute din trunchiuri groase de copaci pe care nu le puteau dărâma; chiotele, cu flăcările tremurate ale faclelor și pocnetul continuu al rachetelor cu care îndepărtau animalele de pereții făcuți din trunchiuri grele.

În astfel de împrejurări chiar un copil poate fi de mare folos, și micul Toomai se dovedise mai folositor decât ar fi putut să fie trei copii de seama lui. Ridica făclia și striga cât îl lua gura; adevărata plăcere însă începea abia atunci când elefanții din țarc trebuiau scoși afară și când *keddah* toată lua înfățișarea unei scene din ziua de apoi, când oamenii nu se mai puteau înțelege între ei, decât făcându-și semne. Micul Toomai, cu părul lui albit de lumina soarelui, se urca în vârful unui stâlp strâmbat de opinteala elefanților care se repeziseră în el, și la lumina făcliilor îți făcea impresia că este un pitic izvorât din întunericul junglei; când vuietul se mai domolea îl auzeai țipând subțirel și îndemnând pe Kala Nag,

în mijlocul mugetelor, al pârâitului trunchiurilor și pocnetelor cujbelor care țineau elefanții prinși: „Mail, mail, Kala Nag! (Dă-i înainte, dă-i înainte, Șarpe Negru!) Dant do! (Dă-i cu colții!). Somalo! Somalo! (Cu băgare de seamă). Maro! Maro! (Lovește! Lovește!) Bagă de seamă la stâlp! Arre! Arre! Hi! Yai! Kva-a-ah!”. Lupta cumplită între Kala Nag și elefantul sălbatic se desfășura în tot cuprinsul cât ținea *keddah*, iar bătrânii vânători de elefanți își ștergeau sudoarea care le curgea șiroaie pe obraz, făcând din când în când câte un semn de încuviințare micului Toomai care tremura din tot trupul de bucurie, așezat în vârful stâlpului său din marginea țarcului.

Băiatul însă mai făcea și altceva, nu tremura numai de bucuria luptei care se desfășura în fața ochilor lui. Într-o noapte își dădu drumul din vârful stâlpului unde era cocoțat și se strecură printre elefanți, ca să

ridice capătul unei frânghii scăpate de un vânător care încercase să arunce lațul ca să prindă de picioare un elefant tânăr și încăpățânat (puii de elefant sunt întotdeauna mai încăpățânați decât cei bătrâni), Kala Nag îl văzu și întinzând trompa după el, îl ridică și îl dădu în brațele Marelui Toomai care îl luă la subțioară și după ce-i dădu câteva palme, îl așeză din nou în vârful stâlpului de unde își dăduse drumul.

A doua zi de dimineață îl dojeni și-i spuse:

— Nu-ți sunt de ajuns câteva țarcuri de piatră și câteva corturi, așa că te rezezi să prinzi de capul tău elefanți, mă netrebnicule. Iată că acum, ticăloșii aceștia de vânători care au o simbrie mult mai mică decât a mea, au povestit și lui

Rudyard Kipling

Petersen Sahib despre isprava pe care ai făcut-o.

Micul Toomai se înspăimântă, căci el nu știa prea multe lucruri despre oamenii albi, iar Petersen Sahib era cel mai mare între toți albi din lume, cel puțin așa își închipuia el. El era capul tuturor operațiunilor care se desfășurau în keddah, bărbatul care prindea toți elefanții de care avea nevoie Guvernul Indiei și care cunoștea mai bine obiceiurile elefanților decât orice muritor.

— Da... și ce se va întâmpla acum? întrebă Micul Toomai.

— Ce se va întâmpla acum? Se va întâmpla ceva cât se poate de prost. Petersen Sahib este un nebun, căci altfel nu înțeleg de ce ar urmări aceste animale sălbatice. Ar putea să ceară ca și tu să intri în trupa oamenilor care vânează elefanți, să dormi undeva în jungla unde pândesc frigurile morții și să fii într-o bună zi călcat în picioare de aceste animale adunate în interiorul unui keddah. Noroc că prostia ta de astă noapte s-a terminat fără nici un accident. Săptămâna viitoare vânătoarea elefanților va fi terminată, iar noi cei din văi vom fi trimiși la posturile noastre. Din ziua aceea vom umbla pe drumuri bune și bătute și vom uita această vânătoare. Dar să știi, fiule, că sunt foarte amărât că te-ai amestecat în treaba aceasta care aparține unor nespălați asamiți din junglă. Kala Nag nu ascultă de nimeni altul decât de mine, așa că numai eu pot intra cu el în keddah; el însă este un elefant de luptă și nu poate fi de folos la legarea celorlalți. Prin urmare eu stau binișor, cum se cade unui mahout – nu oricărui vânător – un mahout care după ce-și termină anii de slujbă, are dreptul la o pensie. Cred că nu ți-a trecut prin minte să-ți închipui că familia unui Toomai al elefanților n-ar fi bună de altceva decât să fie frământată în bălegarul unei keddah? Netrebnicule și ticălosule! Fiu fără rușine, ce ești! Mai bine du-te și spală pe Kala Nag și bagă de seamă să-i fie urechile curate, și uită-te să nu aibă mărăcini în picioare, altfel e sigur că Petersen Sahib te va prinde și va face din tine un bătaiuș sălbatic, un

urs de junglă care aleargă pe urmele elefanților. Ptiu, ce rușine! Pleacă de aici, să nu te mai văd în ochii mei.

Micul Toomai plecă fără să zică nimic, dar în timp ce examina picioarele lui Kala Nag, îi povesti amărăciunile lui:

— Nu face nimic, zise băiatul întorcând pe dos enorma ureche dreaptă a lui Kala Nag, căci numele meu a fost pomenit în fața lui Petersen Sahib, și poate... poate, cine știe, multe se pot întâmpla. Ia te uită, ce măracine enorm ți-am găsit aici!

Cele câteva zile pe care le mai aveau, le petrecură adunând cirezile de elefanți prinși, pe care îi plimbau unul câte unul între doi elefanți îmblânziți, pentru a-i obișnui cu apropierea oamenilor și pentru ca în felul acesta să aibă mai puține dificultăți cu ei în timpul cât va dura drumul spre șesuri; alții adunau păturile, frânghiile și restul materialelor care s-ar fi putut prăpădi și pierde prin junglă.

Petersen Sahib sosi și el călare pe inteligenta Padmini: fusese să plătească simbria celorlalți vânători din alte cantonamente, căci timpul vânătorii era acum pe sfârșite; un indigen era așezat în fața unei mese de sub un copac și chema pe rând bătaușii, ca să le dea sumele de bani la care aveau dreptul. După ce fiecare primea ce avea de luat, oamenii se întorceau unul câte unul la elefanții lor și se înșirau în coloana care aștepta gata de plecare. Hăitașii, vânătorii și bătaușii, toți cei care fac parte din personalul obișnuit al unei keddah și care își petrec viața în junglă cât e anul de lung, erau încălecați pe elefanții care făceau parte din corpul permanent de sub conducerea lui Petersen Sahib; alții stăteau cu spatele sprijinit de trunchiurile copacilor, cu armele în mâini și făceau haz pe socoteala bătaușilor care plecau, sau râdeau cât îi lua gura când vedeau că un elefant proaspăt prins a ieșit din rând și o ia razna.

Marele Toomai se apropie de cel care făcea plățile, urmat de Micul Toomai, iar în timpul acesta Machua Appa, căpetenia hăitașilor, șopti unui prieten:

Rudyard Kipling

— Uite colo, cum pleacă un pui de vrednic vânător. Păcat să duci în văi un astfel de erete din junglă.

Petersen Sahib însă avea urechile așezate în jurul capului în formă de cerc, așa cum trebuie să le aibă vânătorul de elefanți sălbatici care sunt animale cu mișcările cele mai liniștite dintre toate viețuitoarele junglei. Se întoarse în așternutul în care era întins pe spinarea lui Padmini și întrebă:

— Ce este? N-am auzit până acum că între oamenii din șesuri s-ar găsi și unul capabil să lege în cujbe chiar un elefant mort.

— Nu este un bărbat, ci un copil. La ultima vânătoare a coborât în keddah și a aruncat lațul în picioarele lui Barmao, în timp ce noi ne căzneau să îndepărtăm de lângă maică-sa puiul acela de elefant care are o zgârietură pe umăr.

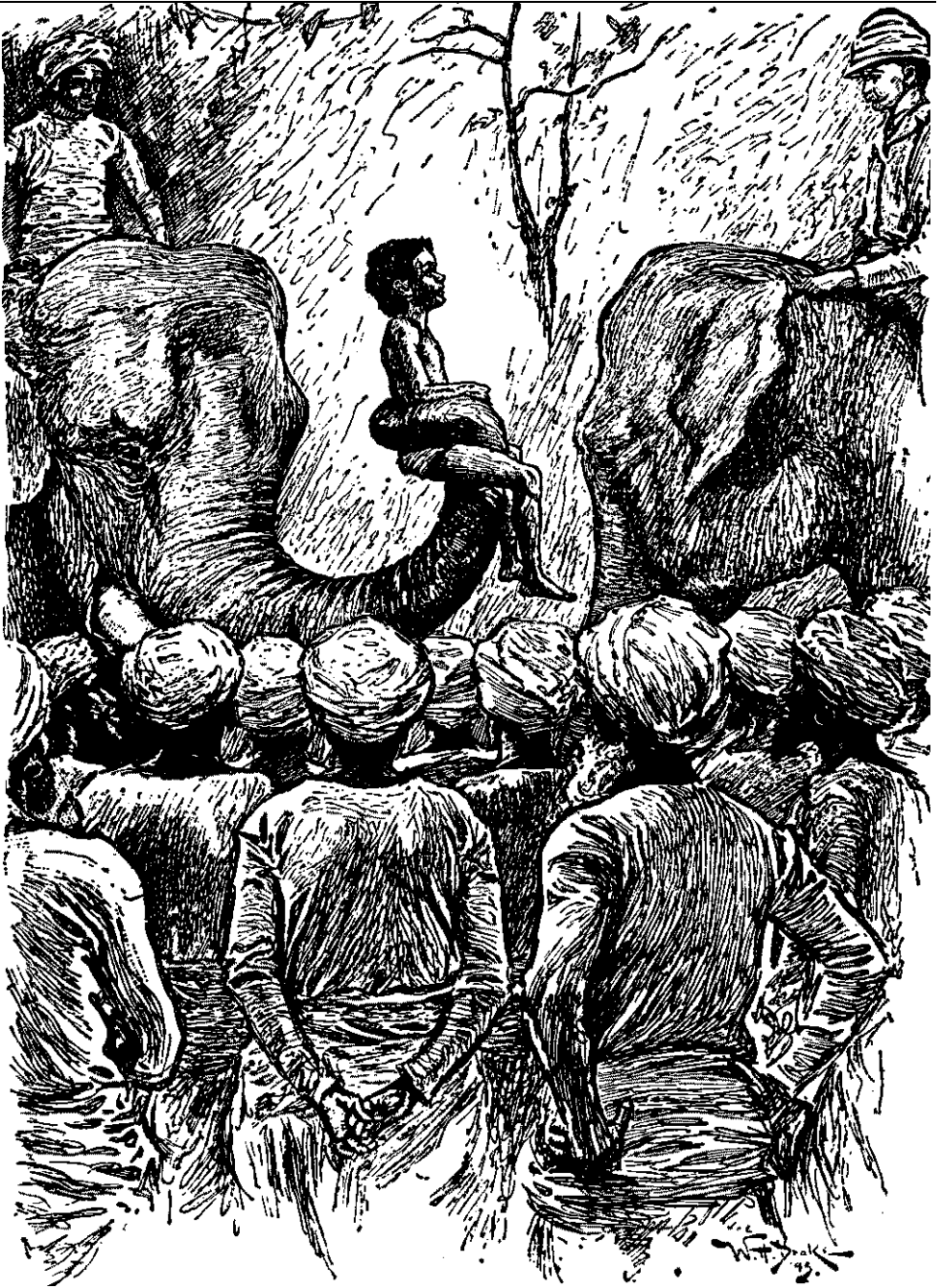
Machua Appa arată cu mâna spre Micul Toomai; Petersen Sahib se întoarse spre el și Micul Toomai își plecă fruntea până în pământ.

— Cum se poate? Băiatul acesta a aruncat lațul?... Nu e mai mare decât un țăruș... Cum te cheamă picuile? întrebă Petersen Sahib.

Micul Toomai era atât de înspăimântat încât nu putu scoate nici o vorbă, dar lângă el era Kala Nag și făcu un semn pe care acesta îl înțelese, căci apucându-l cu trompa, îl ridică până la înălțimea frunții elefantului Padmini, în fața lui Petersen Sahib. Micul Toomai își acoperi fața cu mâinile, căci el era un copil, și în afară de ceea ce știa despre elefanți, încolo, ca orice copil de seama lui era tot atât de neștiutor.

— Ia te uită, zise Petersen Sahib, zâmbind pe sub mustață, cum se face că ai învățat elefantul să facă această mișcare. Nu cumva asta este pentru că poți fura grâul verde de pe acoperișul colibelor, când oamenii aștern spicele la soare ca să se usuce?

— Nu grâul verde, ocrotitor al celor netrebnici, ci pepenii, răspunse Micul Toomai, iar oamenii din apropierea lor

Rudyard Kipling

izbucniră într-un tunet de râsete. În timpul copilăriei lor cei mai mulți dintre ei învățaseră elefanții să facă aceleași mișcări. Micul Toomai era la opt coți înălțime deasupra pământului, dar el ar fi preferat să fie la opt coți adâncime sub pământ.

— Acesta, Sahib, este Toomai, fiul meu, interveni Marele Toomai. Este un copil foarte rău și cu siguranță va sfârși în închisoare.

— De asta mă îndoiesc, răspunse Petersen Sahib, căci un băiat care la vârsta lui îndrăznește să înfrunte o keddah, acela nu poate să sfârșească la închisoare. Ascultă picciule, văd că sub claua aceea de păr cenușiu ai și puțin cap; ia aceste patru anna ca să-ți cumperi dulciuri. S-ar putea ca la vremea potrivită să devii și tu un vânător de elefanți. (Marele Toomai se întunecă și mai mult la față). Dar nu uita că o keddah nu este un loc potrivit de joacă pentru copii, adăugă Petersen Sahib.

— Nu mai am voie să intru niciodată acolo Sahib? întrebă Micul Toomai și oftă.

— Ba da, răspunse Petersen Sahib, dar numai în ziua când vei vedea elefanții jucând. Cred că acesta va fi sorocul cel mai potrivit. După ce i-ai văzut jucând, vino la mine și atunci te voi lăsa să intri în orice keddah vei vrea.

Cei dimprejur hohotiră din nou, căci între vânătorii de elefanți aceasta este o vorbă cunoscută și înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât „niciodată”. Departe, în adâncul pădurilor, erau luminișuri ascunse, numite locuri de joc pentru elefanți. Aceste locuri însă nu puteau fi descoperite decât din întâmplare, dar încă nu văzuse nimeni elefanți jucând în aceste luminișuri. Când se întâmplă ca un vânător să se mândrească în fața celorlalți cu curajul și îndemânarea lui, tovarășii lui îl întrebă:

— Când ți s-a întâmplat să vezi elefanții jucând?

Kala Nag lăsă jos pe Micul Toomai și băiatul se înclină din nou, apoi plecă împreună cu părinții lui. Banul de argint de

patru ana, îl dădu mamei lui care alăpta pe un frate mai mic, pe urmă fură încărcați împreună cu tot bagajul pe care îl aveau, pe spinarea lui Kala Nag. Elefanții se înșiruiră unul după altul, mugind și strigând pe limba lor, în lungul cărării care cobora spre văi. Drumul părea foarte agitat din cauza tinerilor elefanți de curând prinși care la fiecare pas dădeau de lucru hăitașilor și trebuiau mângâiați sau biciuiți la fiecare cotitură de drum.

Marele Toomai era furios și îndemna pe Kala Nag să meargă în pas grăbit; băiatul însă era foarte mulțumit și tocmai din cauza aceasta nu era dispus să stea cu nimeni de vorbă. Petersen Sahib vorbise cu el și îi dăduse și un ban de argint, prin urmare era tot atât de mândru ca și soldatul pe care comandantul său îl scoate din rânduri în fața frontului și-l laudă pentru buna lui purtare.

— Ce-o fi vrut să spună Petersen Sahib cu jocul elefanților? întrebă el pe mama lui într-un târziu.

Marele Toomai îl auzi și murmură supărat:

— Că tu nu vei deveni niciodată tovarăș al acestor bivoli de bătăuși, asta a spus. Mă... Cei din față!... Ce faceți acolo? răcni Marele Toomai.

Un băiețuș assamit, care mergea mai în față cu două sau trei rânduri de elefanți, se întoarse și strigă:

— Adu-l pe Kala Nag încoace, să mi-l bușească puțin pe puiul acesta și să-l învețe minte. De ce m-o fi ales Petersen tocmai pe mine să cobor în vale cu cireada asta de măgari obișnuiți, să pască în mijlocul semănăturilor de orez... Adu elefantul pe marginea potecii și pune să-l bușească de câteva ori cu colții... Pe toți zeii din munți, elefanții aceștia tineri sau au înnebunit de-a binelea sau simt aproape pe tovarășii lor rămași în junglă.

Kala Nag buși pe tânărul elefant de câteva ori cu colții între coaste, încât acesta aproape își pierdu respirația, iar Marele Toomai răspunse:

— La ultima vânătoare am curățat munții de elefanți

Rudyard Kipling

sălbatici, prin urmare înghesuiala se datorează nepriceperii voastre de a conduce caravana. Vă închipuiți însă că nu am intenția să mă ocup tot drumul de voi și să fac ordine.

— Ascultați la el ce spune! interveni un alt hăitaș. Zice că am curățat munții de elefanți. Mă, dar deștepți mai sunteți voi, oamenii de la șes. Oricine, afară de un cap sec ca aceștia, își dă seama că ei știu ceea ce știu, anume că anul acesta s-a terminat cu vânătoarea elefanților. Prin urmare în noaptea aceasta toți elefanții sălbatici vor... dar la ce să mai risipesc vorba de dragul unei broaște râioase?

— Ce vor face elefanții în noaptea aceasta? întrebă Micul Toomai.

— Ce-i cu tine picuile? Aici ești! Ei bine, ție îți voi spune, pentru că te văd băiat la locul tău. În noaptea aceasta elefanții vor juca! Iar tatăl tău, care spune că a curățat toți munții de elefanți sălbatici, ar face mult mai bine dacă în noaptea aceasta ar lega elefanții lui cu lanțuri duble de țăruși.

— Ce vorbe sunt acestea? De patruzeci de ani, din tată în fiu am îngrijit de elefanți, dar până acum n-am auzit pe nimeni pomenind de jocul elefanților.

— Asta este adevărat, deoarece un om din văi, care trăiește într-o colibă, nu poate vedea altceva decât pereții colibeii lui. N-ai decât să lași în noaptea aceasta elefanții nepriponiți și vei vedea ce se întâmplă; cât despre jocul lor, eu am văzut unde... Bapree-Bap! Câte cotituri are fluviul Dihang? Am ajuns din nou la un vad și va trebui să trecem puii prin apă. Opriți-vă, cei din urma convoiului!

Vorbind așa, mai ciondănindu-se din când în când și bălăcind prin vadurile râurilor pe care le întâlneau în cale, ajunseră pe înserate la un fel de cantonament, unde trebuiau să se oprească pentru noapte cu cireada noilor elefanți, care începuseră să se neliniștească.

Aici elefanții fură legați cu lanțuri de picioarele dinapoi și priponiți de țăruși de fier bătuti adânc în pământ; cei prinși

de curând fură legați în cujbe îndoite, și îngrămădiră nutrețul în fața lor ca să aibă ce mânca în timpul nopții. Când ziua începu să se îngâne cu noaptea, hăițașii coborâți din munți se duseră la Petersen Sahib, lăsând în grija oamenilor din văi, ca noaptea aceasta să păzească elefanții cu mai multă băgare de seamă decât înainte, iar când aceștia întrebă care este motivul neliniștii lor, hăițașii începură să râdă.

Micul Toomai stătuse ca să vadă de Kala Nag în timpul mesei, pe urmă după ce se inseră de-a binelea, începu să cutreiere cantonamentul în căutarea unei tobe și se simțea extrem de mulțumit. Când un copil hindustan de seama lui se simte mulțumit, nu aleargă fără nici un rost de colo până colo, ci se așeză jos și își face o petrecere în felul lui. Micul Toomai era fericit că Petersen Sahib stătuse cu el de vorbă, și dacă n-ar fi reușit să găsească ceea ce căuta, cu siguranță că s-ar fi îmbolnăvit: Negustorul de dulciuri care se așezase cu cortul aproape de cantonament îi împrumută un tam-tam al lui – un fel de tobă care se bate cu podul palmei – și așezându-se cu ea între genunchi, în fața lui Kala Nag, începu să o bată, în timp ce stelele se aprindeau deasupra lor. Pe măsură ce își dădea seama de marea cinste pe care i-o făcuse Petersen Sahib vorbind cu el, în mijlocul căpițelor de fân din fața elefanților, zumzetul surd al tobei se ridica tot mai îndrăzneț spre stele. Nu cânta o melodie anume și cântecul lui nu avea nici cuvinte, dar se simțea nespus de fericit.

Elefanții cei tineri întindeau de legăturile cujbelor și mugeau din când în când prin seninul nopții, iar departe, dinspre corturi, Toomai auzea pe mama sa legănând pe frățiorul lui cel mic să-l adoarmă, în timp ce cânta un cântec străvechi de leagăn despre marele Zeu Shiva care odinioară învățase toate animalele ce trebuie să mănânce fiecare... Cântecul acesta de leagăn este foarte duios și prima strofă începe cam așa:

*Shiva care ai dat secerișului rod și vânturile ai pus să bată,
Tu care ai stat în pragul zilei cel dintâi,
din vreme neîncepută,
Și parte fiecăruia făcuși de hrană, de muncă și de soartă
Pe o formă stăpânului încoronat și
cerșetorului în prag de poartă.
Shiva atotștiutor, el toate le-a făcut
Mahadeva! Mahadeva! Pe toate el le-a izvodit:
Scaieți pentru cămile și fânul pentru boi
Iar sânul cald, copii, odihnă pentru voi.*

Micul Toomai petrecea fiecare vers de câte un tam-ta-tam și continuă așa, până în clipa când se simți obosit și se întinse să doarmă în fânul care era așternut în fața lui Kala Nag. Într-un târziu elefanții începură să se culce unul câte unul, așa cum le era obiceiul, până când nu mai rămase în picioare decât Kala Nag care era priponit pe partea stângă a convoiului; elefantul se legăna pe picioare fără întrerupere și ciulea urechile, căutând să prindă zvonul molcom al vânturilor care veneau dinspre munți. Noaptea era plină de murmurele nesimțite care toate închegate împreună fac imensa tăcere: fâșăitul sec al unei trestii de bambus ale cărei frunze se lovesc între ele, pasul furiș al unei vietăți care se pierde pe potecile ascunse din hățșuri, piuitul molcom sau fâșăitul aripilor întinse ale unei păsări treze (în timpul nopții păsările sunt mult mai treze decât ne-am putea noi închipui), plescăitul unei picături de rouă scăpate de pe o frunză. Micul Toomai dormi un timp, iar când se trezi, luna strălucea pe cer; Kala Nag stătea în aceeași atitudine și cu urechile ciulite. Toomai se întoarse în fânul care susura și se uită la spinarea enormă a elefantului care acoperea jumătate din cerul înstelat; în timp ce se uita la el, din mari depărtări se auzi chemarea unui elefant sălbatic, atât de stinsă și de depărtată, încât nu părea să trezească mai mult ecou decât

zângănitul unui ac cu gămălie căzut în gol. Dintr-o dată toți elefanții priponiți se ridicară în picioare și începură să se frământa, așa că mugetul lor trezi pe toți mahuții adormiți; paznicii ieșiră și cercetară țărushi; ici colo strânseră lanțurile pe picioarele animalelor sau innodară frânghiile, pe urmă totul se cufundă din nou în tăcere. Unul dintre elefanții proaspăt prinși, aproape își smulse țărushul din pământ. Marele Toomai veni și desfăcu lanțul de pe picioarele lui Kala Nag, apoi legă cu el elefantul cel tânăr, prinzându-i piciorul dinainte de cel dinapoi. Nu uită însă nici să aducă o mână de fân, pe care după ce o răsuci, o legă în jurul picioarelor lui Kala Nag, ca să-și aducă aminte că și el este destul de solid priponit. Își aducea aminte că același lucru văzuse și pe bunicul și părintele său, făcându-l de sute de ori. De astă dată însă Kala Nag nu dădu nici o atenție celor ce făcea paznicul său, cum avea obiceiul înainte. Elefantul stătea nemișcat în picioare, cu capul puțin mai ridicat și urechile desfăcute ca niște apărători, privind în adâncul senin al nopții și adulmecând vânturile care băteau din partea munților Garo.

— Bagă de seamă căci noaptea aceasta este neliniștit, zise Marele Toomai către fiul său, apoi intră în cort și adormi din nou.

Micul Toomai era gata să ațipească și el, când auzi cujbele din scoarță de palmier plesnind cu un sunet sec, și deschizând ochii văzu pe Kala Nag furișându-se printre țărushi între care era priponit, tot atât de nesimțit ca și o pală de neguri când se ridică din văi. Băiețașul se luă după el, lipăind cu picioarele goale în lungul cărării și strigă în șoaptă:

— Kala Nag! Kala Nag! Oh, Kala Nag! Ia-mă și pe mine cu tine!

Elefantul se întoarse fără nici un zgomot, făcu trei pași înapoi, întinse trompa și, apucând băiatul, îl ridică în spinare, apoi, înainte ca Toomai să se poată așeza comod,

Rudyard Kipling

intră cu el în adâncul junglei.

Din cantonament se auzi mugetul furios al elefanților priponiți în țărășele de fier, pe urmă totul se liniște în fundul nopții și Kala Nag o luă înainte. Din când în când se auzea fâșâitul ierburilor înalte care îi băteau coastele, cum bat valurile în pânțele unei corăbii; altădată ramurile joase ale arborilor sălbatici de piper îi măturau spinarea cât era de lungă, sau pe marginea potecii pe unde treceau se auzeau plesnind mlădițele de bambus, zdrobite de umerii lui uriași; cu toate acestea elefantul mergea tot timpul fără nici un zgomot și pătrundea tot mai adânc în bungetul munților Garo, cum ar fi pătruns în vălătucul unui fum. Kala Nag urca poteca la deal, și cu toate că printre ramurile copacilor putea vedea stelele, Micului Toomai îi fu peste putință să recunoască în ce parte se îndreptau.

După o bună bucată de drum, Kala Nag ajunsese pe coama muntelui și se opri câteva clipe, așa că Micul Toomai putu vedea jungla întinsă în fața lui ca un covor bătut de lumina lunii, întinzându-se până la depărtări de sute de kilometri, iar departe în fund se vedea ceața albăstruie care se târa deasupra fluviului. Micul Toomai se plecă înainte și privi pădurea așternută în fața lui, apoi își dădu seama că bungetul acesta se trezise la sosirea lor și printre copacii înveliți de întuneric, încep să mișune vietățile. Simți cum îi trece pe lângă urechi un uriaș liliac cafeniu din specia celor care se hrănesc cu fructe; în lungul hățişului uscat, dintre copaci se auzi fâșâitul unui arici; în fundul întunericului, între trunchiurile copacilor auzi un urs săpând de zor rădăcinile în pământul cald și afânat, mormăind mereu în timp ce scormonea cu labele.

Pe urmă ramurile copacilor se uniră din nou deasupra lui, și Kala Nag începu să coboare, dar de astă dată nu mai mergea în pas domol, ci se repezi ca o ghiulea de tun când îi dai drumul, și începu să gonească; picioarele lui enorme se mișcau ritmic, întocmai ca pistoanele unei mașini cu aburi,

făcând la fiecare ridicare câte un pas de aproape șase metri, și la fiecare mișcare pielea lui încrețită se auzea scârțâind la încheieturi. Hățiușul tăiat în două de drumul pe care îl făcea se auzi șuierând pe ambele părți, de părea că cineva sfășie o pânză; vrejurile tinere pe care le dădea la o parte cu umerii îi biciuiau coapsele, iar în colții lui erau snopi întregi de liane și curpeni pe care îi smulgea în drum, în timp ce-și croia brazdă de cărare, lovind cu capul în dreapta și stânga, ca o coroană gigantică. Micul Toomai se întinse cât fu de lung sub ceafa elefantului, de frică să nu fie măturat din spinarea lui de vreo ramură care atârna prea jos. Din cauza vârtejului goanei, ar fi preferat acum să fi rămas mai bine în tabără. Drumul pe unde treceau era mlăștinos, căci picioarele lui Kala Nag se auzeau fleșcăind în aluatul moale al pământului, de câte ori le ridica pentru ca să le ducă înainte; ceața rece a nopții, care se târa din fundul văii, începu să înfioare pe Micul Toomai. Se auzi apoi cum elefantul bălăcește în marginea unei ape, și valurile unui fluviu treceau vâjâind, în timp ce Kala Nag își pipăia drumul la fiecare pas pe care îl făcea. Prin vâjâitul apei care bătea înspumată flancurile elefantului, Micul Toomai auzi în susul și în josul fluviului nenumărate bălăceli, mugete și sforăituri, iar prin trâmbele de ceață care se înghesuiau, în jurul lui, i se păru că vede umbre care se strecurau înainte, o dată cu ei.

— Ehe, murmură el clănțănind din dinți. Noaptea aceasta, neamul elefanților s-a pornit la drum. Prin urmare, azi e jocul elefanților.

Kala Nag ieși din albia fluviului și după ce suflă un val de apă din trompă, începu din nou să urce la deal; de astă dată însă nu mai era singur și nici nu mai trebuia să-și taie drumul, căci drumul se vedea tăiat în fața lor pe o lărgime de șase coți și ierburile junglei, călcate în picioare, încercau să se ridice. Câteva minute înainte trecuse pe aici o cireadă de elefanți. Micul Toomai se uită înapoi și exact în clipa aceea văzu un enorm elefant sălbatic, cu ochii mici ca de purcel și

Rudyard Kipling

roșii ca doi cărbuni aprinși, ieșind din apele fluviului. Pe urmă ramurile copacilor se închiseră din nou deasupra lor și începură iarăși să urce, petrecuți de fanfara de trompe și de trosnetul crengilor, frământate în picioarele pachidermelor, pe ambele părți ale cărării.

Într-un târziu, Kala Nag se opri între trunchiurile a doi copaci din vârful unui munte; copacii aceștia făceau parte dintr-o îngrăditură făcută în jurul unui teren de formă neregulată care putea să aibă trei până la patru hectare, și toată această suprafață, după cât putu vedea Micul Toomai, era bătătorită, de-ți venea să crezi că e pavată cu lespezi. Ici-colo pe întinderea acestui teren se vedea câte un copac, dar scoarța de pe el era smulsă, și însuși lemnul lucea în bătaia lunii, de părea că este poleit. Din ramurile lor atârnavă liane cu florile albe ca de ceară, spânzurând obosite deasupra pământului, ca niște ființe toropite de somn, dar încolo, cât vedeai cu ochii, nu era un fir de iarbă ci numai pământul bătătorit. În lumina lunii pământul avea o culoare cenușie ca oțelul, afară de locurile unde se vedeau opriți elefanții care aruncau pe pământ umbre negre ca păcura. Micul Toomai privea înaintea lui, cu ochii ieșiți din orbite, și, reținându-și răsuflarea, vedea cum dintre trunchiurile copacilor uriași ieșeau mereu elefanții în luminiș. Micul Toomai nu știa să numere decât până la zece, dar numără pe degete câte zece, până ce începu să simtă că-i vâjâie capul ca o morișcă. Dincolo de luminiș, în mijlocul bungetului, auzea pasul greu al elefanților care își făceau drum spre culmea muntelui și de cum soseau între trunchiurile copacilor care îngrădeau locul bătătorit începeau să se legene ca niște umbre.

Între cei sosiți erau elefanți uriași, cu colții albi, cu frunze veștede, cu ramuri tinere și nuci prinse în cutele pielii de după ceafă și după urechi; muieruște grase cu puii de un negru aprins care dădeau mereu târcoale pe lângă ugerul mamei lor; elefanți tineri cu colții abia răsăriți, dar foarte mândri de ei; muieruște bătrâne și sterpe cu chipurile

scofâlcite și ochii triști, cu trupurile ca scoarța copacilor putrezi; bătrâni elefanți sălbatici cu trupul vârgat de rănilor vindecate care se întindeau de la umeri până la coadă, ca o mărturie a luptelor prin care trecuseră, iar pe trupul lor uriaș se mai vedeau încă lipiile uscate de mâl pe care le aduceau din tăvăleala prin băltoacele unde se scâldaseră; între ei era unul care avea un colț rupt și purta pe trupul lui urma unei groaznice bătălii, lăsate pe umeri de gheara tigrlui care se înfipsea în el.

Elefanții se întoarseră cu capetele unul spre altul și se plimbau doi câte doi în largul luminișului, iar cei rămași singuri se legănau neîncetat pe picioare, ca în ritmul unei

melodii nesimțite. Erau sute și sute de elefanți. Micul Toomai se simțea în deplină siguranță, întins pe spinarea lui Kala Nag, căci știa dinainte că nici în cuprinsul unei keddah, un elefant sălbatic nu îndrăznește să înalțe trompa ca să ridice un om încălecat pe gâtul unui elefant îmblânzit, iar în noaptea aceasta elefanții adunați aici nu se mai gândeau la oameni. La un moment dat toți elefanții se opriră și ciuliră urechea: din adâncul junglei se

Rudyard Kipling

auzea zângănitul fiarelor încopciate pe picioarele unui elefant. Era Padmini, elefantul lui Petersen Sahib, care își rupsese lanțul de pe lângă țarușul la care fusese priponit și venea în goană spre culmea muntelui la adunare. Micul Toomai mai văzu un elefant venind în goană, dar pe acesta nu-l cunoștea și văzu că pe trup și mai ales pe piept era ros de urma frânghiilor în care fusese legat; probabil și acesta reușise să scape dintr-un lagăr care era undeva prin munții din împrejurimi.

După un timp oarecare, dintre copacii junglei nu se mai auziră venind elefanți, și Kala Nag se porni dintre trunchiurile între care se oprise și se îndreptă spre mijlocul luminișului, grohotind și gemând încet; pe urmă toți elefanții începură să grohăie și să chicotească pe limba lor, schimbându-și greutatea trupului de pe un picior pe altul.

Micul Toomai, întins pe pânțece, vedea sutele de spinări ale elefanților uriași agitându-se, cu trompele ridicate în vânt, cu urechile bătând ca niște lopeți, cu ochii mărunți învârtindu-se în orbite. Auzea sunetul sec al colților care se loveau din întâmplare, pocnetul trompelor care se încolăceau în aer, scârțăitul umerilor gigantici care se frecau unul de altul și plesnetul cozilor uriașe care foșneau. Prin fața lunii trecu apoi un nor și rămaseră în complet întuneric; cu toate acestea fâșăitul, grohăitul și foșnetul continuă ca și mai înainte. Își dădu seama că în jurul lui Kala Nag era adunată o mulțime enormă de elefanți, deci ar fi fost peste putință ca să-l scoată din mijlocul lor, prin urmare încleștă dinții și începu să dărdăie în tăcere. În împrejmuirea unei keddah era lumina torțelor și chiotele oamenilor, dar aici era complet întuneric, iar într-un rând simți o trompă ridicată în aer care coborî și-i pipăi încet genunchii.

Auzi apoi un elefant care suflă în trompă ca într-o trompetă uriașă și imediat după aceea, timp de câteva secunde, toți elefanții intonară în cor un teribil și fioros trâmbițat de trompe. Din ramurile copacilor picurii grei de

rouă se scurgeau peste ei ca o bătaie repede de ploaie, pe urmă se auzi un vuiet surd, la început abia perceptibil, pe care băiatul nu-l putea desluși de unde vine, apoi vuietul deveni tot mai puternic și Kala Nag începu să ridice picioarele ritmic, unul după altul, lovind cu ele în pământ, ca niște baroase de potcovărie. Elefanții începură să bată cu toții din picioare și vuietul semăna acum cu bătaia unei uriașe tobe de război la gura unei peșteri. Roua de pe frunze cădea greu, până când nu mai avu de unde să cadă și vuietul creștea ca o apă mare, cutremurând pământul în jurul lor, până când Micul Toomai nu mai putu suporta acest muget neîntrerupt și își duse mâinile la urechi. Vuietul uriaș al miilor de picioare care frământau pământul însă creștea mereu și-l simțea răsunându-i în tot trupul. O dată sau de două ori simți pe Kala Nag că face câțiva pași pe urmă auzi freamătul picioarelor, zdrobind mlădițele copacilor din care sărea mustul, dar acest zgomot nu dură decât câteva clipe, căci imediat după aceea frământarea picioarelor se auzi din nou pe pământul bătătorit. Un copac se auzi trosnind în apropierea lor și Micul Toomai întinse brațul prin întuneric și-i simți scoarța; Kala Nag însă înainta mereu, bătând din picioare, așa că acum nu-și mai putea da seama în ce parte a luminișului se găsește. Elefanții nu mai grohăiau, numai într-un rând se auziră puii, dar imediat după aceea veni un vuiet ca de îngrămădeală, și pocnetul picioarelor continuă fără întrerupere. Trecuseră mai bine de două ceasuri de când ținea această frământare și trupul Micului Toomai vibra ca tăiat de cuțite; după miremele aerului care se primeneau însă mereu, băiatul își dădu seama că se apropie zorile.

Dincolo de culmea munților se crăpa de ziuă și lumina ca o perdea albă începu să despartă întunericul; pocnetul picioarelor se opri la prima rază de soare care se aprinse în depărtări, parcă ar fi fost un ordin venit din altă lume. Înainte ca Micul Toomai să-și fi putut da seama ce se întâmplă în jurul lui, și înainte ca cel din urmă ecou al

Rudyard Kipling

vuietului uriaș să-i fi pierit din urechi, în jurul lui nu mai văzu nici un elefant, afară de Kala Nag, de Padmini și de elefantul străin care purta urmele frânghiilor pe spinare și pe piept. Nici pe coasta muntelui la vale sau printre copaci nu se auzea nici o șoaptă, nici nu se mișca nimic din care ai fi putut să-ți dai seama încotro au dispărut ceilalți.

Micul Toomai făcu ochii mari și se uită cu băgare de seamă în jurul lui. Vedea că luminișul, după cât putea el să priceapă, se mai lărgise. În mijlocul lui erau acum mai mulți copaci decât înainte, iar hățișul junglei cu ierburile, copacii și lianele ei, se dăduseră înapoi. Se mai uită o dată și începu să-și dea seama de cele ce se întâmplaseră: elefanții zdrobiseră în picioare copacii și hățișul din marginea luminișului, făcându-l puzderii și amestecându-l cu sucii ramurilor pline de sevă; îl frământaseră în pământ și-l bătătoriseră, de nu se mai cunoștea nimic din ce fusese.

— Ofl gemu Micul Toomai și-și simți pleoapele grele ca plumbul. Stăpâne Kala Nag, hai să luăm și pe Padmini și să ne întoarcem în lagărul lui Petersen Sahib, căci altfel eu nu mă mai pot ține mult în spinare.

Elefantul cel străin se uită după ei cum se depărtează, apoi se întoarse și apucă același drum pe care venise. Probabil el era de la așezările unui prinț indigen care puteau să fie la o depărtare de șaizeci până la o sută de mile de aici.

Două ceasuri mai târziu, în timp ce Petersen Sahib își lua prânzul de dimineață, elefanții ale căror lanțuri fuseseră dublate în noaptea aceasta, ridicară trompele în aer și mugiră, iar Padmini, plin de noroi până la umeri, intră în tabără urmat de Kala Nag care se legăna pe picioarele umflate de atâta drum.

Micul Toomai era alb la față și tras, iar în păr avea frunze veștede și pline de rouă; cu toată oboseala, încercă să salute pe Petersen Sahib și strigă cu glasul stins:

— Jocul elefanților... Venim de acolo... l-am văzut... și acum mor!

Când Kala Nag se lăsă în genunchi, băiatul căzu de pe spinarea lui leșinat.

Copiii indigenilor însă nu au nervii prea slabi ca să ai pricină să-ți faci grijă din cauza lor, căci peste două ceasuri se trezi în hamac, sub cap cu tunica lui Petersen Sahib și în pânțele cu senzația plăcută a unui pahar de lapte călduț, îndoit cu puțin alcool și un vârf de cuțit de chinină. Puțin după aceea vânătorii și hăitașii cu capetele zbârlite se așezară pe trei rânduri în fața lui și după ce le povesti în cuvinte scurte și simple, cum face orice copil, tot ceea ce văzuse, la sfârșit adăugă:

— Dar dacă vă închipuiți că v-am spus un singur cuvânt neadevărat, trimiteți oameni care să se încredințeze că elefanții au bătătorit pământul mai larg în luminiș de cum era înainte; și vor găsi zeci și zeci și nenumărate zeci de poteci proaspăt tăiate care duc la acest loc unde joacă elefanții, și unde și-au făcut locul mult mai larg. Eu i-am văzut, căci Kala Nag m-a luat cu el, și picioarele lui Kala Nag sunt umflate din cauza pământului pe care l-a bătătorit.

Micul Toomai adormi și dormi întins toată după-amiaza, până pe inserat, iar în timpul acesta Petersen Sahib însoțit de Machua Appa se luară după urmele lăsate de cei doi elefanți și făcură drum de cincisprezece mile printre munți. Petersen Sahib petrecuse optsprezece ani cu vânătoria de elefanți, dar până acuma nu văzuse decât o singură dată un astfel de luminiș. Machua Appa nu avea nevoie să se uite de două ori nici să încerce să zgârie pământul cu unghia, pentru ca să-și poată da seama de ceea ce se întâmplase în acest luminiș.

— Băiatul a spus adevărul, zise el. Toate acestea s-au întâmplat noaptea trecută, și am numărat șaptezeci de poteci care au fost tăiate peste fluviu. Privește Sahib urma pe care a lăsat-o inelul de fier de pe piciorul lui Padmini, căci în noaptea trecută a fost și el aici.

Se uitară unul la altul, pe urmă ridicară ochii în sus și se

Rudyard Kipling

minunară, căci obiceiurile și faptele elefanților sunt mai presus de înțelegerea oamenilor, fie că ei sunt negri, fie că sunt albi.

— De patruzeci și cinci de ani de când vânez elefanți, zise Machua Appa, n-am auzit niciodată ca un copil să fi văzut ceea ce a văzut copilul acesta. Pe toți zeii munților... ce ar trebui să credem despre așa ceva? întrebă el și dădu gânditor din cap.

Când ajunseră din nou în tabără, era tocmai vremea cinei. Petersen Sahib mănca singur în cortul lui, dar dădu poruncă să se împartă oamenilor doi miei și câteva păsări, rație dublă de făină, de orez și de sare, căci prevedea că în noaptea aceea va fi mare sărbătoare. Marele Toomai venise în goană din vale ca să-și caute băiatul și elefantul care îi lipsea, iar acum când îi găsise, se uita la amândoi cu un fel de sfială. În noaptea aceea fu praznic mare în jurul focurilor aprinse în fața elefanților și cel pe care îl cinstiră era Micul Toomai. Uriașii vânători de elefanți cu fețele pământii, bătaușii, hăitașii și paznicii, împreună cu cei care cunoșteau toate tainele pentru îmblânzirea unui elefant oricât de îndărătnic, își trecură copilul din mână în mână și-i făcură pe frunte un semn cu sânge de cocoș de munte, proaspăt tăiat, ca să se știe că băiatul era muntean, priceput în tainele junglei și slobod în toate.

Când flăcările focurilor aprinse începură să ațipească și lumina roșie a cărbunilor reflectată pe trupurile uriașe ale elefanților te făceau să crezi că și ei sunt scâlțați în sânge, Machua Appa, mai marele hăitașilor și al

tuturor keddahlelor... Machua Appa, care era chipul și asemănarea lui Petersen Sahib, cel care de patruzeci de ani nu văzuse drum bătut niciodată, Machua Appa, care era atât de mare încât nimeni nu îndrăznea să-i spună altfel decât Machua Appa, se ridică în picioare și, luând copilul în brațe, îl ridică deasupra capului și strigă:

— Ascultați fraților. Ascultați și voi stăpânii mei care sunteți în tabără, căci vorbește Machua Appa. Băiatul acesta nu se va mai numi de aici înainte Micul Toomai ci Toomai al Elefanților așa cum s-a numit și străbunicul său înainte de asta. Ceea ce nici un bărbat nu a văzut înainte, el a văzut în lunga noapte care a trecut, de aceea fie cu el bunăvoința elefanților și a zeilor Junglei. Băiatul acesta va deveni un mare vânător, mult mai mare decât mine, Machua Appa. El va urmări cu ochi limpezi și siguri urmele proaspete, urmele învechite și cele încurcate ale elefanților. Fie el ferit de rele în țarcul oricărei keddahle când se va coborî sub pânțele elefanților sălbatici pentru a le pune cujbele, și să-i fie lui scris că de va luneca în fața unui elefant pornit să-l atace, să nu fie călcat în picioarele lui și elefantul să-l recunoască pe el. Aihai! Domnii mei cei priponiți de țărășe, strigă el trecând în fugă prin fața elefanților, iată băiatul care a văzut jocurile voastre în luminișurile ascunse pe care nici un bărbat nu le-a văzut până acuma. Dați cuvenita cinstire, domnii mei! Salaam karo, copii. Cinstiți pe Toomaiul Elefanților! Ganga Pershad, ahaa! Heera Guj, Birchi Guj, Kutar Guj, ahaa! Padmini, tu l-ai văzut în fața jocurilor voastre și tu de asemenea Kala Nag, tu mărgăritar între toți elefanții! Ahaa! Toți într-un glas pentru Toomaiul Elefanților Barao!

La acest chiot sălbatic, trompele tuturor elefanților se ridicară la aceeași înălțime cu frunțile și mugiră ca niște tromboane gigantice, făcând salutul care se cuvine numai Viceregelui Indiei, căci numai lui îi este dat să audă un Salaamut al keddahlelor.

Rudyard Kipling

Cinstirea se dădu însă de astă dată pentru Micul Toomai care văzuse ceea ce n-a mai văzut om înaintea lui, jocul elefanților în timp de noapte, el singur în inima munților Garo!

SHIVA ȘI LĂCUSTA

Cântecul pe care mama lui Toomai l-a cântat copilașului ei

*Shiva care ai dat secerișului rod
și vânturile ai pus să bată,
Tu care ai stat în pragul zilei celei dintâi, din
vreme neîncepută,
Și parte fiecăruia făcuși de hrană,
de muncă și de soartă
Pe o formă stăpânului încoronat și cerșetorului
în prag de poartă.*

*Shiva atotștiutoare el toate le-a făcut
Mahadeva! Mahadeva! Pe toate el le-a izvodit:
Scaieți pentru cămile și fânul pentru boi
Iar sânul cald, copii, odihnă pentru voi.*

*Celui bogat tu i-ai dat grâu
și orz pentru sărac ai dat,
O strachină de hrană,
celui ce bate în poartă toiag de pelerin,
Mărunt vânat la tigri și fiare, iar stârvul la vulturi,
Ciolane pentru lupul ce noaptea coboară din păduri.
Nu fu în față-i nimeni trufaș, nici prea netrebnic,
Alături cu Parvati el drumul îndreptă tuturor.
Ca soțul să-și îndemne și ca să ispitească voința lui,
Femeia o șubredă lăcustă în sânul ei ascunse.*

*Pe Shiva atoateștiutor așa îl ispiti
Mahadeva! Mahadeva! Întoarce-te și vezi:
Cămilele sunt mart, tari boii din cirezi,
Din găze cea mai mică e pruncul meu la sân!*

Când gluma faptă se făcu,
râzând îi spuse atunci femeia:
Stăpâne, tu mii de guri flămânde ai
și una nu lași nesătulă.
Iar Domnul cu a lui milă s-a întors spre ea:
își are partea
Fiecare, chiar cel mai mic ce în sânu-ți porți ascuns.
Dar hoața de Parvati din faldurile rochiei
pe cea mai mică
O scoase dintre găze ce leagănul
pe fir de iarbă-și poartă.
Femeia atunci văzând-o de ea
se înspăimântă și minunată,
Lui Shiva care toate știe cu har i se închină!
Shiva atoateștiutor, el toate le-a făcut
Mahadeva! Mahadeva! Pe toate el le-a izvodit:
Scaieți pentru cămile și fânul pentru boi
Iar sânul cald, copii, odihnă pentru voi.

SLUGILE MĂRIEI SALE

Plouase neconținut și din greu, vreme de o lună încheiată, peste tabăra formată din treizeci de mii de oameni, câteva mii de cămile, de elefanți, de cai, de boi și de catări care fuseseră concentrați într-o localitate numită aval Pindi, pentru a fi trecuți în revistă de Viceregele Indiei. Acesta se pregătea să primească vizita Emirului din Afganistan, un domnitor sălbatic, dintr-o țară și mai sălbatică. Emirul adusese cu el o gardă personală formată din opt sute de călăreți și tot atâția cai, care nu văzuseră până atunci niciodată un cantonament și nici o locomotivă: oameni sălbatici și cai sălbatici din fundul cel mai întunecat al Asiei Centrale. Era aproape sigur că în fiecare noapte o parte din caii aceștia își vor rupe căpestrele și vor începe să galopeze în largul taberei, prin noroiul acoperit de întuneric; tot așa cămilele speriate începeau să alerge în toate părțile și să dea peste frânghiile cu care erau întinse corturile oamenilor, vă puteți deci închipui cât de neplăcute erau aceste întâmplări pentru cei care aveau nevoie de odihnă. Cortul meu era destul de departe de locul unde erau legate cămilele, așa că-mi închipuiam că sunt în deplină siguranță. Într-o noapte însă aripa cortului fu dată la o parte și imediat după aceea apărură capul unui om care striga cât îl lua gura:

Rudyard Kipling

— Ieși repede, căci se apropie! Cortul meu a fost dărâmat!

Înțelesei imediat ce vroia să spună și după ce-mi trăsei cizmele, îmi luai mantaua de ploaie și mă repezii afară. Vixen, foxterierul meu, ieși pe cealaltă parte a cortului, și numaidecât după aceea am auzit niște răcnete și mugete, pe urmă văzui prăjina din mijloc că începe să danseze și să se agite ca un om beat. O cămilă se încurcase între frânghiile și cu toate că eram supărat și ud până la piele, nu mă putui stăpâni să nu râd. O rupsei pe urmă la fugă, căci nu puteam bănui câte cămile scăpaseră din țarc, și puțin după aceea ajunsei destul de departe de tabără, bălăcind prin băltoacele care îmi ieșeau în cale.

Într-un târziu mă împiedicai de afetul unui tun, așa că putui să-mi dau seama că am ajuns în liniile unde era artileria, postată pentru noapte. Cum nu eram deloc dispus să mai orbecăi prin întuneric și noroi, îmi întinsei mantaua de ploaie

peste țeava unui tun și cu câteva prăjini pe care le găsii în apropiere îmi făcui un fel de wigwam și mă întinsei pe afetul unui al doilea tun, ca imediat să mă întreb încotro o fi apucat biata Vixen și în ce parte mă găseam eu însumi în această clipă.

Tocmai când era să ațipesc, am auzit zornăitul unor hamuri și un nechezat stăpânit, iar în clipa următoare pe lângă mine trecu un catâr care își scutură urechile ude de ploaie. Catârul făcea parte dintr-o baterie de tunuri cu vizor, căci îl recunoscui fără greutate după zăngănitul de lanțuri și de curele care erau legate de șaua lui căptușită cu pături.

Tunurile cu vizor sunt piese mici de artilerie, făcute din două bucăți care trebuiesc înșurubate una într-alta când vrei să te servești de ele. Tunurile acestea se întrebuintează în munți și în orice parte s-ar putea găsi o potecă pe unde să urce un catâr, iar în regiuni stâncoase sunt de cel mai mare folos.

După catâr venea o cămilă ale cărei picioare lungi și șubrede lunecau prin clisa de noroi, iar gâtul lung i se legăna în toate părțile, ca al unei găini zăpăcite. Din fericire învățasem de la indigeni limbajul animalelor – nu al celor sălbatice ci al celor domestice – și înțelesei ce li s-a întâmplat. Cămila trebuie să fi fost chiar cea care se încurcase în cortul meu, căci o auzisem întrebând catârul:

— Ce să fac acum? Încotro să mă duc? M-am bătut cu o sperietoare albă care se agita în aer, dar a pus mâna pe o prăjină și m-a lovit peste gât. (Acesta era stâlpul pe care fusese ridicat cortul meu, așa că-mi făcu plăcere să aud ce spune). Să mai alergăm?

— Va să zică tu și prietenii tăi, răspunse catârul, ați răscolit toată tabăra? Măine în zorii zilei vă vor scutura puțin de praf, dar ca să-ți dai seama ce înseamnă asta, voi încerca eu să-ți dau o neînsemnată arvună.

Auzeam clinchetul hamului și al lanțurilor de la șa, iar pânțelele cămilei sună ca o tobă uriașă sub cele două rânduri de copite pe care le primi de la catâr.

— Altă dată să faci bine să nu mai alergi ca o bezmetică printre catării de la tunuri, strigând că e foc și că au dat hoții. Culcă-te aici și nu-ți mai legăna gâtul acela deșirat.

Cămila se întinse desfăcându-și picioarele ca un compas și după ce icni o dată, se așeză pe jos. Prin întuneric se auzi o bătaie de copite apropiindu-se în cadență de ei, și un cal voinic de trupă venea ca la paradă, apoi sări peste afetul altui tun de alături de mine și se opri lângă catâr.

— Asta este adevărată rușine, zise el suflând pe nări. Săptămâna aceasta cămilele au intrat pentru a treia oară în țarcul nostru. Cum va putea un cal să-și păstreze puterile ca

Rudyard Kipling

să fie în formă, când nu-l lasă niciodată să se odihnească? Cine umblă pe aici?

— Eu sunt, catârul de la afetul tunului numărul doi, din prima baterie de tunuri cu vizor, iar cel de colo este unul dintre prietenii voștri. Dar tu cine ești?

— Numărul cincisprezece, Grupa E, din Escadronul nouă Lăncieri. Calul lui Dick Cunliffe. Fă-mi te rog și mie puțin loc.

— Te rog să mă ierți, zise catârul, e atât de întuneric încât nu se mai vede nimic. Nu ți se pare că aceste cămile sunt nesuferite? Am ieșit din țărcul nostru și am venit înapoi, ca să-mi caut liniște și odihnă.

— Domnii mei, bâlbâi cămila umilită, noaptea aceasta am avut visuri urâte și ne-am înspăimântat foarte. Eu nu sunt decât o cămilă de transport și fac parte din regimentul 39 de infanterie indigenă, tocmai din cauza aceasta eu nu pot fi atât de vrednică cum sunteți dumneavoastră, domnii mei.

— Atunci de ce nu cari bagajele regimentului 39 infanterie în loc să alergi ca o bezmetică prin tabără? Întrebă catârul.

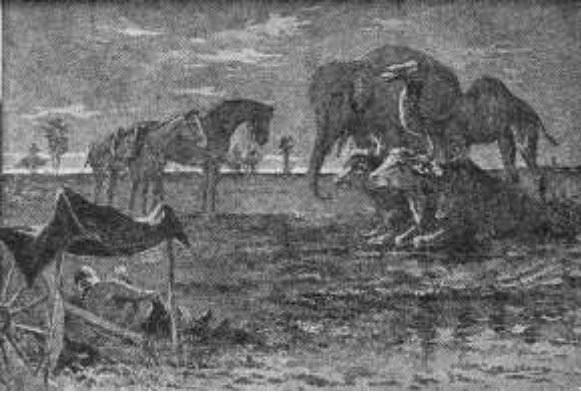
— Au fost visuri urâte, răspunse cămila, vă rog să mă iertați. Ce se aude, trebuie să o rupem din nou la fugă?

— Stai binișor, interveni catârul, că de unde nu, ai să-ți rupi cataligele alergând printre tunuri, apoi ciuli urechea și ascultă: Aceștia sunt boii! Pe legea mea, tu și cu prietenii tăi ați răscolit toată tabăra, și nu e lucru tocmai ușor să pui în picioare cireada de boi care trag la baterie.

Am auzit un lanț greu târându-se pe pământ și imediat după aceea apărură o pereche de boi albi înjuțați care mergeau triști alături; animale din acelea care sunt înhămate la tunurile grele de asediu, când elefanții refuză să mai înainteze sub ploaia de gloanțe; pe urma lor venea un alt catâr mai tânăr, care aproape călca pe lanțul ce-l târau după ei, și striga disperat: „Billy”.

— Acesta este unul dintre recruții noștri, lămuri catârul cel bătrân, și mă cheamă pe mine. Înapoi tinere și nu mai

striga, căci întunericul nu face rău nimănui.

Boii se culcară și începură să rumege tihniți, dar catârul cel tânăr se strânse alături de Billy.

— S-au întâmplat lucruri îngrozitoare, Billy, zise catârul. Au dat buzna în țarcul nostru. Ce crezi, au de gând să ne ucidă?

— Mi-ar face multă plăcere să-ți pot arde o pereche de copite, numărul unu, răspunse Billy. Cine a mai văzut un catâr de paisprezece șchioape, cu educația pe care o ai tu, ca să facă bateria de rușine în fața acestor domni?

— Ia-o domol, dragul meu! interveni calul. Știi foarte bine că la început întotdeauna este așa. Eu când am văzut om pentru întâia dată (asta s-a întâmplat în Australia și aveam trei ani) am alergat îngrozit o jumătate de zi, dar dacă aș fi văzut atunci o cămilă, cred că aș mai alerga și astăzi.

Aproape toți caii noștri pentru cavaleria engleză sunt aduși în India de-a dreptul din Australia și dresați chiar de oameni de trupă.

— Este destul de adevărat, răspunse Billy, dar pentru atâta lucru nu mai tremura tinere. Prima dată când mi-au pus și mie hamul în spinare împreună cu șaua și lanțurile, m-am ridicat pe picioarele dinainte și am început să car cu copitele dinapoi, până ce am făcut praf tot ce era în jurul meu. Pe vremea aceea încă nu cunoșteam toate tainele meșteșugului de a zvârli cu copitele, dar cu toate acestea cei din baterie spun că așa ceva n-au mai văzut niciodată.

— Bine, dar de astă dată nu a fost vorba nici de ham nici de lanțuri, ripostă catârul cel tânăr. Era ceva ca niște trunchiuri de copaci care grohăiau și s-au repezit în țarcul

Rudyard Kipling

nostru; mie mi s-a rupt căpăstrul și nu mi-am mai găsit conducătorul; nu te-am putut găsi nici pe dumneata, Billy, de aceea am fugit înoace împreună cu domnii aceștia.

— Hm, făcu Billy, eu când am auzit că s-au speriat cămilele, am rupt-o la fugă de unul singur. Dar se vede că atunci când un catâr de baterie și mai ales de la tunuri cu vizor numește boii de la tunuri „domni”, trebuie să fie grozav de speriat. Cine sunteți voi aceia care v-ați așezat acolo?

Boii își înghițiră rumegușul și răspunseră amândoi dintr-o dată:

— Noi suntem jugul al șaptelea de la primul tun greu de asediu. Noi dormeam când au venit cămilele, dar când au început să ne calce în picioare, ne-am ridicat și am plecat, căci e mult mai bine să te poți întinde liniștit, chiar în noroi, decât să fii călcat în picioare în așternut proaspăt. Prietenului dumitale care este aici de față i-am spus că nu este nici o pricină de spaimă, dar se vede că el știe mai multe decât noi și s-a gândit că e mai bine astfel. Uuh!

Pe urmă începură din nou să rumege.

— Iată ce înseamnă să te înspăimânți tinere. Ai ajuns să râdă de tine și boii de la baterie... Cred că nu se poate să nu-ți faci plăcere, ce zici?

Am auzit cum îi clănțăneau dinții și tânărul catâr părea că spune ceva, anume că lui nu-i e frică de nici un fel de halcă de bou din lume; boii însă se mulțumiră să-și apropie capetele unul de altul, de li se auziră coarnele lovindu-se între ele, și continuară să rumege liniștiți.

— După spaima pe care ai tras-o, nu mai fi acum și supărat, căci aceasta e cea mai urâtă dovadă de lașitate, zise calul. Cred că i se poate trece oricui cu vederea când se sperie în timp de noapte din cauza lucrurilor pe care nu le poate pricepe. Noi am scăpat din țarcurile noastre de nenumărate ori și am rupt-o la goană cu toate că eram o herghelie de patru sute cincizeci de cai, numai din cauză că un mânz proaspăt sosit a început să ne înspăimânte cu niște povești

despre un fel de șerpi care se găesc în Australia. Eram îngroziți de moarte și am rupt căpestrele ca să putem fugi.

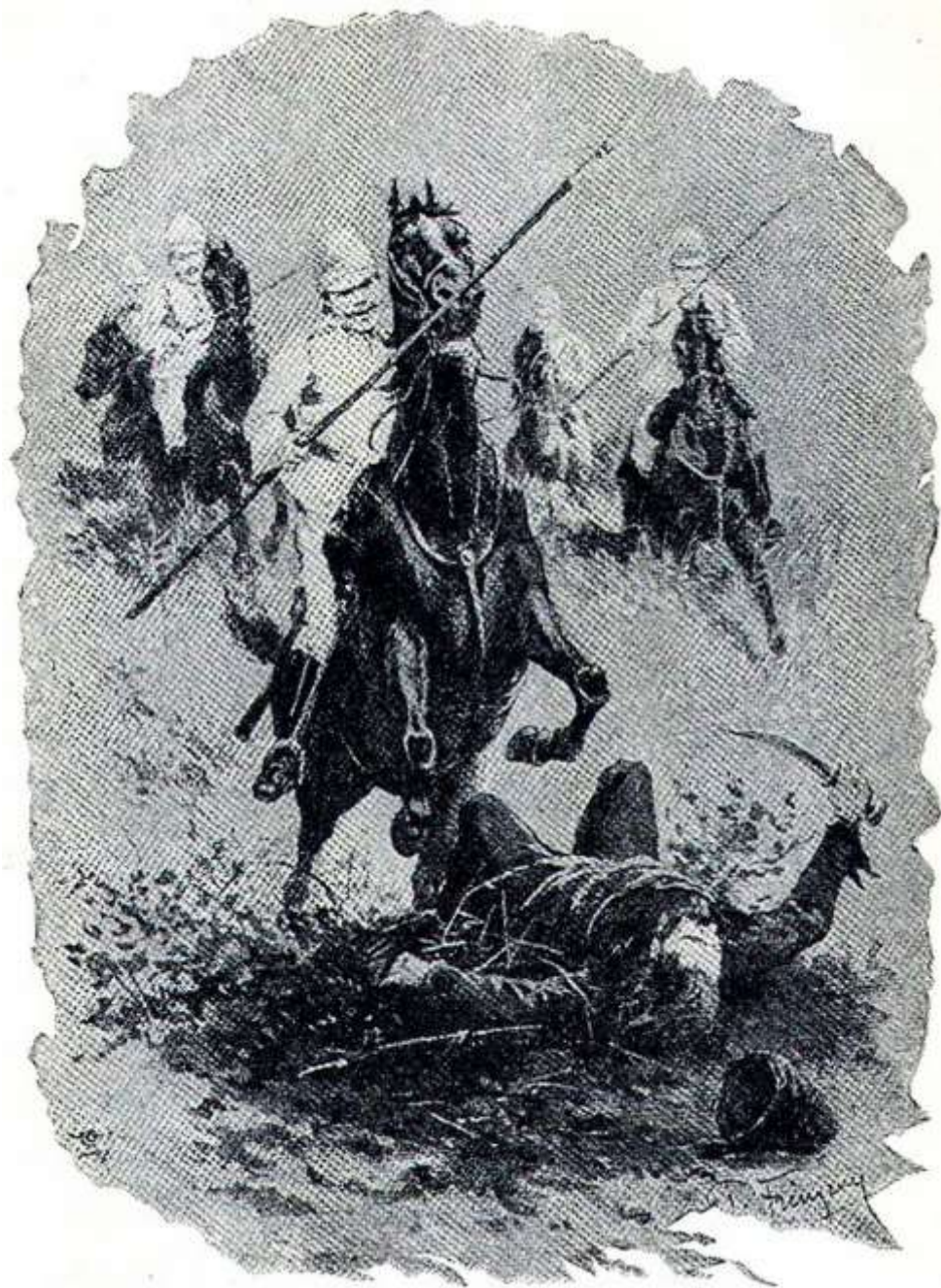
— Toate acestea sunt bune și frumoase, când ești în tabără. Nu zic că după ce am stat la grajd o zi sau două, nu mi-aș pierde și eu răbdarea din cauza unui lucru de nimic; bine dar ce faci în timpul serviciului?

— Asta e altă căciulă, răspuse calul. Dick Cunliffe este în șa, și-i simt genunchii cum mi se înfig în coaste, așa că n-am altceva de făcut decât să mă uit bine unde pun piciorul înainte, să mă țin bine pe cele dinapoi și să bag de seamă încotro mă duce frâul.

— Ce va să zică asta: să bagi de seamă încotro te duce frâul?

— Ei comedie ca asta, sforăi calul, doar nu cumva vrei să afirmi că în meseria ta, nu te-au învățat până acum ce este să bagi de seamă încotro te duce frâul? Nu faci o ceapă degerată, dacă nu înțelegi să te întorci ca o sfârlează, imediat ce simți că frâul se întinde pe gâtul tău. Asta poate însemna viață sau moarte pentru omul pe care-l duci în spinare, dar în același timp poate însemna viață sau moarte și pentru tine. De cum simți frâul strâns pe gât trebuie să te întorci roată pe picioarele dinapoi. Dacă se întâmplă să nu ai loc ca să te poți întoarce, trebuie să te ridici în două picioare și să te întorci în jurul tău. Asta este să bagi de seamă încotro te duce frâul.

— Pe noi nu ne învață în felul acesta, răspuse Billy cu indiferență. Nouă ni se spune să urmăm omul care ne duce de căpăstru și să mergem înainte, când ne îndeamnă, sau să dăm înapoi, când ne poruncește. La urma urmelor cred că este același lucru și una și alta. Dar acuma spune-mi, rogu-te, meșteșugul acesta de fantezie și de paradă, care de altfel trebuie să fie destul de neplăcut pentru picioarele tale, la ce folosește?

— Asta depinde, răspunse calul. De cele mai multe ori trebuie să mă reped în mijlocul unei grămezi de oameni cu capetele zbârlite și în mâini cu cuțite – cuțite lungi și lucitoare, mult mai agere decât cuțitul veterinarului – și trebuie să bag de seamă că cizma lui Dick să ajungă exact până lângă cizma omului care este alături de el, dar fără să o încalce. Alături de ochiul meu drept văd lancea lui Dick și mi dau numaidecât seama că nu e nici o primejdie, dar n-aș vrea să fiu în locul omului sau al calului care se găsește în drumul nostru când ne repezim la înghesuială.

— Cuțitele lovesc? întrebă catârul cel tânăr.

— Aoleo... Într-un rând am fost lovit în piept de un cuțit, dar asta nu s-a întâmplat din vina lui Dick...

— Cred că eu aș fi avut de lucru cu cel din vina căruia am primit lovitura, declară tânărul catâr.

— Nu trebuie să cercetezi niciodată, ripostă calul. Dacă nu ai încredere în omul care te conduce, atunci e mai bine să o rupi la fugă chiar de la început. Tot așa fac și unii dintre ai noștri, și eu nu-i dezaprob din cauza aceasta. După cum v-am spus, lovitura n-a fost din vina lui Dick. Omul căzuse, și ca să nu-l calc în picioare, m-am întins să sar; în clipă aceasta el mi-a dat o lovitură de jos în sus. Când mi se va mai întâmpla așa ceva, nu voi mai sări, ci voi călca pe el cu sete.

— Hm, făcu Billy, mi se pare caraghios ceea ce spui. Cuțitele nu sunt bune niciodată. E mult mai bine să urci o potecă de munte, în spinare cu o șa bine încinsă, să te proptești zdravăn în toate patru picioarele și să deschizi bine urechile; pe urmă te opintești și te streкори ca un șarpe, până ajungi la sute de metri deasupra tuturor, apoi să te oprești pe o muche unde nu este mai mult loc decât exact cât îți trebuie ca să-ți așezi copitele. Când ai ajuns aici, te oprești și nu mai faci nici o mișcare... și nu ceri niciodată conducătorului ca în astfel de împrejurări să te mai țină de căpăstru, tinere... ci să stai binișor până când se montează

Rudyard Kipling

tunul... pe urmă să te uiți cum plouă în vale, printre ramurile copacilor, la sute de metri dedesubtul tău, de parcă ar spulbera cineva semințe de mac...

— Nu ți se întâmplă niciodată să poticnești? întrebă calul.

— Se spune că atunci când un catâr poticnește, poți pune cercei în urechea unei găini, răspunse Billy. Din când în când se mai întâmplă ca o șa prost încinsă să dea peste cap un catâr, dar aceasta se întâmplă rareori. Mi-ar plăcea să-ți pot arăta cum merge meseria noastră, căci e minunată. Mie mi-au trebuit trei ani încheiați pentru ca să pot înțelege ceea ce-mi spuneau oamenii. Tot meșteșugul este să te ferești ca trupul tău să se profileze pe seninul cerului, căci în felul acesta rămâi descoperit și oamenii trag asupra ta. Adu-ți aminte de asta tinere. Ascunde-te întotdeauna cât poți mai bine chiar dacă ar fi să faci un înconjur de un kilometru de la drumul bătătorit. Când facem astfel de urcușuri, eu merg întotdeauna în fruntea bateriei.

— Cum adică, să fii împușcat și să nu te poți repezi în grămada de oameni care trag asupra ta? ripostă calul îngândurat. De așa ceva eu n-aș fi capabil, căci mi-ar veni poftă să plec la atac împreună cu Dick.

— Nu se poate, căci imediat ce ești pe poziție, îți dai seama că de asta se însărcinează bateria. Aceasta este tactică științifică și foarte simplă; cuțitele însă, ptiu...

Cămila de bagaje mișca mereu capul pe o parte și pe alta a trupului și aștepta ca să se poată băga și ea în vorbă. Pe urmă am auzit că-și drege nerăbdătoare glasul și spune:

— Am făcut și eu puțin război, dar e adevărat că nu am urcat poteci pe munți și nici n-am galopat cum spune calul.

— Nu mai spune. Dar fiindcă veni vorba, ripostă Billy, trebuie să-ți spun că nici nu ai aerul să fii capabilă să urci poteci de munte sau să galopezi... Haide, spune-ne și nouă, burdufule, cum ai făcut?

— Cât se poate de simplu, răspunse cămila. Ne culcăm toate...

— Aoleo, dar asta ce o mai fi, murmură calul printre dinți. Auzi, culcate!...

— Ne culcăm... caravana de o sută de cămile cel puțin, continuă dromadera, în careu cât se poate de larg, iar oamenii îngrămădesc bagajele și șeile pe partea din afară a acestui careu. Pe urmă încep să tragă cu pușca peste trupurile noastre, pe toate laturile careului.

— Ce fel de oameni trag cu armele? Oricine trece pe acolo? întrebă calul. Ne-au învățat și pe noi la manej să ne culcăm și să lăsăm călăreții să tragă cu arma pe deasupra noastră, dar singurul om în care aș avea încredere pentru această încercare, ar fi Dick Cunliffe, căci țevava armei mă gădilă pe spinare, și-afară de asta nu pot vedea nimic cu capul întins pe pământ.

— Ce importanță are cine trage pe deasupra ta, răspunse cămila, când în apropierea ta sunt o mulțime de oameni și de cămile, și nori grei de fum deasupra. Mie nu mi-e frică niciodată când lupta este în toi, de aceea aștept liniștită să văd ce este.

— Cu toate acestea ai visuri urâte și răscolești toată tabăra în timp de noapte, interveni Billy. Ei bine, eu cred că înainte de a mă întinde pe pământ, nu vorbesc de culcare, capul omului care ar trage cu arma peste mine și copitele mele, ar avea să-și spună ceva... Ați mai auzit o astfel de ineptie?

Urmă o lungă tăcere, după care un bou de la tunurile de asediu ridică fruntea și zise:

— Toate acestea sunt caraghioslăcuri, căci pentru a te lupta nu există decât un singur fel.

— Ei haide, spune înainte, îl îndemnă Billy. Te rog să nu-ți fie rușine din cauză că sunt și eu de față. Îmi închipui că voi plecați la luptă săltând în vârful cozii? Nu e așa?

— Un singur fel, repetară boii dintr-o dată (probabil erau gemeni) și acesta este următorul: să pui la tânjeală cele douăzeci de juguri ale noastre, în fața tunului de asediu, imediat ce auzi că Două Cozi începe să buciume din trompă.

Rudyard Kipling

(În tabără, elefantul este poreclit Două Cozi).

— Dar din ce cauză începe să buciume Două Cozi? întrebă catărul cel tânăr.

— Ca să dea de știre că el nu vrea să se mai apropie de norul de fum care este în fața lui... Două Cozi e mare secătură... Noi începem să ne opintim toți dintr-o dată... Haeva... Hullah... Haeva... Hulah! Noi nu ne cățărăm nici ca pisicile și nici n-o rupem la fugă ca juncii, ci mergem în pas domol pe câmp deschis, toate cele douăzeci de juguri, până când ne opresc; pe urmă ne așternem la odihnă și tunurile grele încep să stea de vorbă cu câte un oraș ascuns în dosul zidurilor făcute din pământ bătut. Pereții să cadă sfărâmați și norii de praf plutesc în aer, de-ți vine să crezi că sute de cirezi se întorc la grajduri.

— În timpul acesta voi vă apucați să pașteți? întrebă catărul cel tânăr.

— Atunci sau altădată, e totuna, căci hrana e bună oricând. Paștem până când vin să ne înjuge din nou, ca să ducem tunul acolo unde s-a oprit Două Cozi. Se întâmplă câteodată ca din oraș să răspundă tunuri, și câte unul dintre ai noștri să fie omorât, dar în cazul acesta rămâne cu atât mai multă iarbă de păscut pentru ceilalți. Aceasta este soarta fiecăruia... nimic altceva. Cu toate acestea Două Cozi e o mare secătură... Acesta este felul în care trebuie să te lupți... Noi amândoi suntem frați și am venit din Hapur. Tatăl nostru a fost taurul sfânt al lui Shiva. Atâta aveam de spus...

— Ei bine, mi se pare că în noaptea aceasta am mai învățat câte ceva, zise calul. Dar dumneavoastră domnilor, cei de la tunurile cu vizor, mai aveți poftă de mâncare, când tunurile grele încep să tragă și Două Cozi vine după voi?

— Asta ar fi tot atâta, ca atunci când noi ne-am trânti jos și am lăsa oamenii să tragă peste noi, sau ne-am repezi între cei cu cuțitele. În viața mea n-am auzit așa palavre. Un colț solid de stâncă, încărcătură bine echilibrată, un conducător în care să ai toată încrederea că te va lăsa să pui piciorul

unde vrei, acestea sunt condițiile în care aş accepta să fiu catârul orişicui; cât despre altceva... nici prin gând nu-mi trece, zise Billy şi bătu din picior.

— Fireşte, continuă calul, nu fiecare este făcut din acelaşi aluat, şi bag de seamă că familia dumitale, din partea tatălui, ar fi incapabilă să înţeleagă anumite lucruri.

— Nu te lega de familia mea, ripostă Billy (nici unui catâr nu-i place să i se aducă aminte că tatăl lui a fost măgar). Tatăl meu a fost un domn din miazăzi care ar fi fost în stare să pună pe goană orice cal i-ar fi ieşit în cale. Bagă în cap ceea ce-ţi spun, Brumby.

Brumby înseamnă cal sălbatic, fără nici un fel de ascendenţi în familie. Gândiţi-vă ce-ar zice un cal de rasă, dacă l-ai trata drept gloabă şi vă puteţi închipui cum se simţi calul acesta din Australia auzind riposta catârului. Îi văzui albul ochilor lucind prin întuneric.

— Ascultă, corcitură adusă din Malaga, răspunse calul scrâşnind din dinţi, te voi face numaidecât să înţelegi că din partea mamei eu sunt înrudit cu Carbine, cel care a câştigat premiul Melbourne, iar în ţara de unde vin eu, nu suntem obişnuiţi să trecem cu vederea prostiile unui catâr cu limbă de papagal şi cap de purcel, chiar dacă face parte dintr-o baterie de petardieri care împuşcă şi cu fasole. Eşti gata să începem?

— Sus, pe picioarele dinapoi, râncheză Billy.

Amândoi se încordară pe picioare şi mă aşteptam să se încingă o bătaie în toată forma, când din întuneric se auzi un trâmbiţat prelung şi din partea dreaptă cineva strigă:

— Ce, vă apucaţi să vă bateţi acolo, copiii? Liniştiţi-vă!

Se lăsară în patru picioare şi începură să sforăie cu scârbă, căci nici calul şi nici catârul nu suportă ca alături de el să vorbească elefantul.

— E Două Cozi, zise calul. Eu nu pot să-l sufăr când îl văd cu câte o coadă la fiecare extremitate a trupului. Două cozi pentru unul singur, găsesc că e prea mult.

Rudyard Kipling

— Sunt de aceeași părere, aprobă Billy, apropiindu-se de cal, ca să mai prindă curaj. În această privință ne înțelegem perfect.

— Cred că acest sentiment îl datorăm mamei noastre, răspuse calul, și nu văd pentru ce ne-am ciondăni din cauza unui lucru de nimic!... Ascultă, Două Cozi! Ești legat?

— Firește că sunt, răspuse Două Cozi și chicotul îi gălgâi în lungul trompei. M-au legat de țaruși pentru noapte... Am auzit ce spuneți adineauri, dar n-aveți nici o grijă, căci eu nu vin să vă supăr.

Boii și cămila murmurară cu jumătate de glas:

— Grijă din cauza lui Două Cozi? Ce copilărie! Apoi boii continuară: Ne pare foarte rău Două Cozi că ai auzit ce s-a vorbit aici, dar cu toate acestea este adevărat. Pentru ce ți-e frică să mergi înainte, când tunurile încep să vorbească între ele?

— Uite ce, răspuse Două Cozi și se scărpină cu un picior dinapoi în genunchiul celuilalt, cum ar face un copilăș care se pregătește să spună o poezie. Nu sunt tocmai sigur că voi ați putea înțelege motivele.

— Nu știu dacă vom înțelege, dar una știm, anume că tunurile trebuie duse până la capăt.

— Știu foarte bine, și mai știu că voi sunteți mult mai vrednici decât vă arătați. Cu mine însă este altceva. Zilele trecute comandantul bateriei mele mi-a spus: Pachiderm anacronic; asta mai zilele trecute.

— Acesta este probabil un mod nou de a te lupta? întrebă Billy care începuse să-și vină în fire.

— Firește, voi n-aveți de unde ști ce înseamnă asta. Eu, însă, știu; asta înseamnă nici albă, nici neagră, ceea ce este exact cazul meu. Eu îmi dau seama ce urmează după explozia unui obuz, dar voi, boii, n-aveți habar de așa ceva.

— Eu pot să-mi dau seama, zise calul, și cred că sunt pe aproape de adevăr, dar, cât pot, caut să nu mă gândesc la așa ceva.

— Eu pot vedea mai bine decât voi, și mă gândesc mai mult. Eu am de apărat din cauza trupului meu uriaș o porțiune mult mai mare decât ceilalți, și știu dinainte că dacă mă voi îmbolnăvi, nimeni nu va ști cum trebuie să mă îngrijească. Tot ce-mi pot face în astfel de cazuri, este să opresc simbria conducătorului meu, în care eu nu pot avea nici un fel de încredere.

— Aha, asta explică multe... Eu, însă, pot avea toată încrederea în Dick, zise calul.

— Un regiment de oameni ca Dick nu m-ar putea face să mă schimb, chiar dacă i-aș purta în spinare. Eu știu destule pentru ca să nu mă simt bine în anumite împrejurări, dar tot nu știu de ajuns, pentru a merge înainte când presimt că trebuie să mă opresc.

— Nu prea înțelegem, ziseră boii.

— Știu că nu înțelegeți și nici nu am vorbit cu voi, căci voi nu știți ce este sângele.

— Ba știm, răspunseră boii. E ceva roșu care înmoaie pământul și miroase.

Calul zvârli cu picioarele și sări de câteva ori în aer, apoi începu să necheze.

— Nu mai vorbiți de sânge, căci încep să-i simt mirosul numai când mă gândesc la el. Îmi vine să o rup la fugă, imediat ce aud de sânge și văd că Dick nu este cu mine.

— Nu vezi că nu e nici un fel de sânge în apropierea noastră? De ce ești tâmpit, ripostară boii și cămila.

— E ceva îngrozitor despre care nu-mi place să vorbesc, dar de fugit tot îmi vine să fug, zise calul.

— Tocmai aici voiam să ajung, interveni Două Cozi și începu să dea din coadă pentru a le explica în ce fel stau lucrurile.

— Păi, suntem aici de cum s-a întunecat, răspunseră boii.

Două Cozi începu să bată din picioare de-i zăngăniră inelele de fier pe care le purta.

— Tăceți, căci n-am vorbit cu voi. Voi sunteți incapabili să

Rudyard Kipling

vedeți ce se petrece în capetele voastre.

— Firește că nu. Noi vedem cu cei patru ochi pe care îi avem, numai lucrurile din afară, drept înainte.

— Dacă eu n-aș fi bun de altceva decât de atât, voi n-ați mai avea nevoie să trageți la tunuri. Dacă aș semăna cu căpitanul meu, în capul căruia se văd lucrurile ce vor urma, mult înainte de a deschide focul, și care tremură ca o vargă, dar tot nu o ia la fugă; cum zic, dacă aș semăna cu căpitanul, aș trage eu tunurile în locul vostru. În orice caz, dacă aș fi fost atât de deștept ca el, eu n-aș fi azi aici. Aș fi rege în junglă, cum am mai fost odată; aș dormi zile întregi și aș face baie când mă trage inima. N-am mai făcut o baie bună de o lună de zile.

— Toate bune și frumoase, dar cu asta n-am lămurit lucrurile, oricât le-am lungi, conchise catârul.

— Ssst, interveni calul, mi se pare că eu am înțeles ce vrea să spună prietenul Două Cozi.

— Peste câteva clipe vei putea înțelege și mai bine, răspunse Două Cozi supărat. Deocamdată, spuneți-mi care este motivul că asta nu vă place, și ridicând trompa începu să buciume furios din ea.

— Oprește, strigară amândoi deodată, atât catârul cât și calul, și i-am auzit bătând furioși din copite și tremurând, căci mugetul unui elefant în timpul nopții este întotdeauna fioros.

— Nu mă voi opri deloc, până ce nu-mi veți spune motivul pentru care nu vă place. Hrrum! Hrr! Hrump! Hrra! în clipa următoare se opri pe neașteptate, și auzind un scâncet prin întuneric, îmi dădui seama că Vixen dăduse de urma mea. Cățelușa mea știa ca și mine că elefantul nu se teme de nimic în lume ca de un câine care latră; tocmai de aceea începu să sară în jurul lui Două Cozi și să latre, repezindu-se la picioarele lui.

— Pleacă de aici, cățelule, strigă elefantul. Nu mă gâdila la glezne, că-ți dau un picior de-ți trece pofta. Haide,

cățelușule... haide, cuțu. Du-te acasă, jigodie, și nu mai lătra. De ce nu vine cineva să-l gonească de aici, să nu mă muște?

— Tare mă tem, zise Billy întorcându-se spre cal, că prietenul nostru Două Cozi se teme și de umbra lui. Dacă mi-ar fi dat mie porție dublă de hrană pentru fiecare câine pe care l-am plesnit în tabără cu copitele, astăzi aș fi cel puțin atât de mare cât Două Cozi.

Fluierai și Vixen veni în goană spre mine. Era plină de noroi de sus și până jos și, după ce mă linse pe nas, îmi povesti lunga ei pățanie în timpul cât mă căutase prin tabără. Nu-i spusese până acum că eu înțeleg limba animalelor, căci și-ar fi permis față de mine cine știe ce obrăznicii, de aceea o înfășurai în mantaua mea de ploaie, în timp ce Două Cozi bătea pământul sforăind și vorbind singur:

— E extraordinar! Nemaipomenit, spunea el. Acesta este răul de care suferă toată familia noastră. Unde s-o fi ascuns jigodia asta?

Am simțit ca începe să pipăie cu trompa în jurul lui.

— Cred că fiecare își are slăbiciunea lui, continuă el strănutând. Tot așa și dumneavoastră, domnilor, păreați foarte alarmați când am început adineauri să bucium din trompă, nu este așa?

— Nu tocmai alarmați, răspunse calul, dar îmi face impresia că am pe spinare niște țânțari în loc de șa. Te rog să nu începi din nou.

— Eu mă sperii de un cățel, cămila asta de aici se sperie de ceea ce visează noaptea.

— Cred că e foarte bine pentru noi că nu trebuie să ne luptăm cu toții în același fel, interveni calul.

— Eu mă mir, zise catărul cel tânăr care tăcuse vreme îndelungată, de ce o fi trebuind în general ca noi să luptăm.

— Pentru că așa ni se poruncește, sforăi calul cu dispreț.

— Serviciu comandat, adăugă Billy clămpănind din fălci.

Rudyard Kipling

— Hukm Hai! (Așa e porunca) zise cămila gâlgâind din gât, iar Două Cozi și boii repetară după ea: „Hukm Hai!”.

— Bine, dar cine dă ordinele? întrebă catârul cel tânăr.

— Omul care merge înaintea ta, cel care te încalecă, cel care te duce de căpăstru sau cel care îți sucește coada, răspunseră unul după altul Billy, calul, cămila și boii.

— Dar lor cine le dă ordine?

— Ei, tinere, prea multe vrei să știi, ripostă Billy, și s-ar putea ca drept răspuns să primești o lovitură de copită. Treaba ta este să ascuți de ce-ți spune omul care te duce și să nu întrebi niciodată nimic.

— Are dreptate, interveni Două Cozi, eu însă nu pot asculta întotdeauna, căci la mine, cum v-am spus, nu e nici albă, nici neagră; totuși, Billy are dreptate. Ascultă de omul care merge alături de tine, căci altfel oprești toată bateria în drum, și pe deasupra te mai scutură și de praf.

Boii de la baterie se ridicară să plece:

— S-a făcut ziuă, ziseră ei. Ne întoarcem în țărcurile noastre. E adevărat că noi nu vedem decât ce este înaintea noastră, și nici prea deștepți nu suntem, dar tot atât de adevărat este că în noaptea aceasta noi am fost singurii în tabără care nu s-au înspăimântat. Noapte bună, bravilor.

Nu răspunse nimeni și, într-un târziu, calul, ca să schimbe vorba, întrebă:

— Unde este cățelul? Un cățel însemnează întotdeauna că este și un om prin apropiere.

— Aici sunt, lătra Vixen de sub afetul de tun, alături de stăpânul meu. Tu, cămilă bătrână și fără minte, ai dărămat cortul stăpânului, care, din cauza aceasta, este foarte supărat.

— Tii, te pomenești că este un om alb pe aici? întrebară boii.

— Ba bine că nu, răspunse Vixen, sau poate credeai că stăpânul meu este un cirezar negru?

— Uaa! Muu! Uaa! făcură boii. Hai să plecăm de aici mai

repede!

Începură să se bălăcească în noroi și se aranjază atât de bine încât jugul le rămăsese încleștat în proțapul unui cheson de muniții.

— Așa vă trebuie, strigă Billy. Ce vă zbateți așa? Va trebui să stați acolo până se face ziuă. Ce e cu voi? întrebă el foarte liniștit.

Boii sforăiră pe nări, cum fac animalele domestice în India când sunt speriate, și începură să se opintească în jug, intrând tot mai adânc în noroi, până ce lunecară și căzură în genunchi ca să nu se mai ridice. Apoi începură să mugească sălbatic.

— Dacă nu stați liniștiți, vă veți rupe grumajii în jug, strigă calul. Dar ce aveți voi cu oamenii albi? Eu trăiesc bine cu ei.

— Oamenii aceștia ne mănâncă. Mai opintește-te o dată, zise boul de hăis.

Jugul se auzi pârâind, pe urmă se rupse în două și boii se ridicară și dispărură în turbureala dimineții.

Nu știusem până acum de ce animalele din India sunt atât de speriate când văd englezi. Oamenii aceștia mănâncă fără nici o sfială carne de vită, ceea ce nici un păstor indigen nu face, și e foarte firesc ca astfel de gusturi să nu convină nici boilor.

— Să mă bată cu lanțurile care țin loc de șleauri dacă mi-ar fi trecut prin minte că și două namile ca boii aceștia se mai pot speria de ceva, zise Billy.

— Nu face nimic. Eu mă duc să văd cine este albul acesta, căci după câte știu eu, mai toți au ceva prin buzunare, zise calul.

— Atunci eu te las, căci n-aș putea spune că mă prăpădesc cu firea din cauza lor. Afară de asta, albi care nu au un loc scutit unde să poată dormi în timp de noapte, sunt de obicei hoți și eu am în spinare lucruri care sunt proprietatea guvernului. Haide, tinere, să ne întoarcem în țarcul nostru. Noapte bună, Australia! Cred că la parada de

Rudyard Kipling

măine ne vom vedea. Noapte bună, burdufule, și caută să nu te mai împiedici altă dată! Noapte bună, Două Cozi. Dacă o fi să ne mai întâlnim, fii bun și nu suna din trompă, căci ne strici rândurile.

Bătrânul Billy plecă, mișcându-și greoi picioarele înțepenite, cum se cuvine unui soldat îmbătrânit în slujbă; calul veni să mă miroasă și-i dădui câteva pișcoturi, în timp ce Vixen, care este o cățelușă foarte vanitoasă, începu să-i tragă la brașoave despre nenumăratele herghelii pe care le aveam noi doi.

— La parada de mâine vin și eu cu docarul. Tu în ce parte vei fi? întrebă cățelușa.

— Pe partea stângă a escadronului al doilea. Eu sunt cel care dă cadența trupei noastre, domnișoară, răspunse calul politicos. A sosit, însă, vremea să mă întorc la Dick. Mi-e coada plină de noroi și îi trebuie două ceasuri încheiate până să mă prepare pentru parada de mâine.

Marea revistă a celor treizeci de mii de oameni avu loc a doua zi după-amiază, iar Vixen și cu mine găsirăm un loc foarte bun alături de Vicerege și de Emirul Afganistanului, care purta o enormă căciulă neagră de astrahan, în față cu o stea numai din diamante. Prima parte a revistei fu strălucitoare, regimentele treceau prin fața noastră rânduri-rânduri, ca valurile apei, ridicând picioarele ritmic și țevile armelor în linie dreaptă, până când simțirăm că ochii încep să ni se împăienjenească. Veni apoi cavaleria, care trecea în sunetele marșului *Bonnie Dundee*, și Vixen ciuli urechea și se ridică în picioare pe marginea docarului. Al doilea escadron de lăncieri trecu în trap, ca o perdea de umbre, și aici văzurăm calul nostru cu coada ca un caier de mătase, cu o ureche îndreptată în sus și una ciulită. Picioarele și le repezea înainte ca în ritmul unei melodii de vals, și el da tactul pentru întregul escadron. Veniră apoi tunurile grele și văzurăm pe Două Cozi, iar după el veneau alți elefanți înhămați în rând la tunurile de asediu, și la urmă de tot,

Rudyard Kipling

douăzeci de perechi de boi înjugați. Al șaptelea jug era nou, iar boii păreau triști și obosiți. Ultimii care trecură, fură bateriile tunurilor cu vizor și Billy mergea de parcă el ar fi fost comandantul întregii trupe. Începui să aplaud numai eu singur, dar Billy pentru nimic în lume nu ar fi privit nici la stânga, nici la dreapta.

Ploaia începu să curgă din nou și din cauza ceței o vreme nu mai puturăm vedea ce fac trupele. Oamenii făcuseră un enorm semicerc în mijlocul câmpului, desfășurându-se în coloană. Această coloană se îngroșa și se lungea mereu, zid vajnic de oameni, de cai și de tunuri, până când avu trei sferturi de kilometru de la un capăt la altul. Pe urmă oamenii porniră de-a dreptul spre Vicerege și Emir, iar când se apropiară, pământul începu să se cutremure sub pașii lor, ca bordul unui vapor în adâncul căruia au început să trepideze mașinile.

Dacă nu ai asistat la așa ceva, este peste putință să-ți imaginezi efectul pe care îl face o astfel de masă de oameni prăvălită înainte. Mă uitai la Emir; până acum nu dăduse nici un semn de mirare și nu făcuse nici un gest. De astă dată însă văzui că deschide ochii mari, tot mai mari, de aproape îi ieșeau din orbite, și lăsând frâul pe gâtul calului, se uită înapoi. Câteva secunde păru că e gata să tragă sabia și să se repeadă să-și taie drum printre bărbații și femeile engleze care erau îngrămădiți în trăsurile postate la spatele lui.

Apoi, deodată, coloana se opri, pământul nu mai fremăta, armata dădu onorurile și treizeci de fanfare începură să cânte toate dintr-o dată. Parada se isprăvisse și regimentele începură să se întoarcă în taberele lor, în timp ce muzica unui regiment de infanterie intona:

*În arcă intră câte două
Dobitoacele împreună,
Ura!
Câte două patrupede,
În arcă intră la rând
Elefant cu catârul alături,
În arcă, și afară plouă!*

Am auzit pe un comandant cărunt, venit cu Emirul din partea de miazănoapte a Asiei, întrebând un ofițer indigen:

— Spune-mi, cum de ați reușit să înfăptuiți această paradă minunată?

— S-a dat un ordin pe care toată lumea l-a executat, răspunse ofițerul.

— Bine, dar animalele sunt tot atât de înțeleghătoare ca și oamenii?

— Ele ascultă, ca și oamenii. Catârul, calul, elefantul sau boii ascultă de conducătorul lor, acesta ascultă de sergent, sergentul ascultă ce spune locotenentul, locotenentul execută ce i-a comandat căpitanul, căpitanul ascultă ce spune colonelul, colonelul execută ce spune brigadierul, care comandă trei regimente, iar brigadierul ascultă de general, care primește ordinele de la Vicerege, și acesta este în slujba Măriei Sale, împărăteasa. Așa am reușit să organizăm parada.

— Ar fi bine ca lucrurile să se petreacă tot așa și în Afganistan, căci acolo nimeni nu ascultă decât de propria lui voință.

— Tocmai din cauza aceasta, adăugă ofițerul indigen, răsucindu-și mustața, Emirul vostru, pe care voi nu-l ascultați, trebuie să vină aici ca să primească ordinele Viceregelui nostru.

CUPRINS

FRAȚII LUI MOWGLI.....	4
CÂNTECUL NOPTII ÎN JUNGLĂ.....	5
CÂNTECUL DE VÂNĂTOARE AL HAITICULUI SEEONEE	34
VÂNĂTOAREA LUI KAA.....	36
CÂNTECUL DE DRUM AL LUI BANDAR-LOG.....	68
TIGRUL! VINE TIGRUL!.....	70
CÂNTECUL LUI MOWGLI.....	96
FOCA CEA ALBĂ.....	99
CÂNTECUL DE LEAGĂN AL FOCILOR.....	100
LUKANNON.....	126
RIKKI-TIKKI-TAVI.....	128
ODA LUI DARZEE.....	161
TOOMAI AL ELEFANȚILOR.....	163
SHIVA ȘI LĂCUSTA.....	193
SLUGILE MĂRIEI SALE.....	195
CUPRINS.....	218

Mowgli entre Kaa et Bagherra

De l'ère de la Jungle (R. Kipling)